

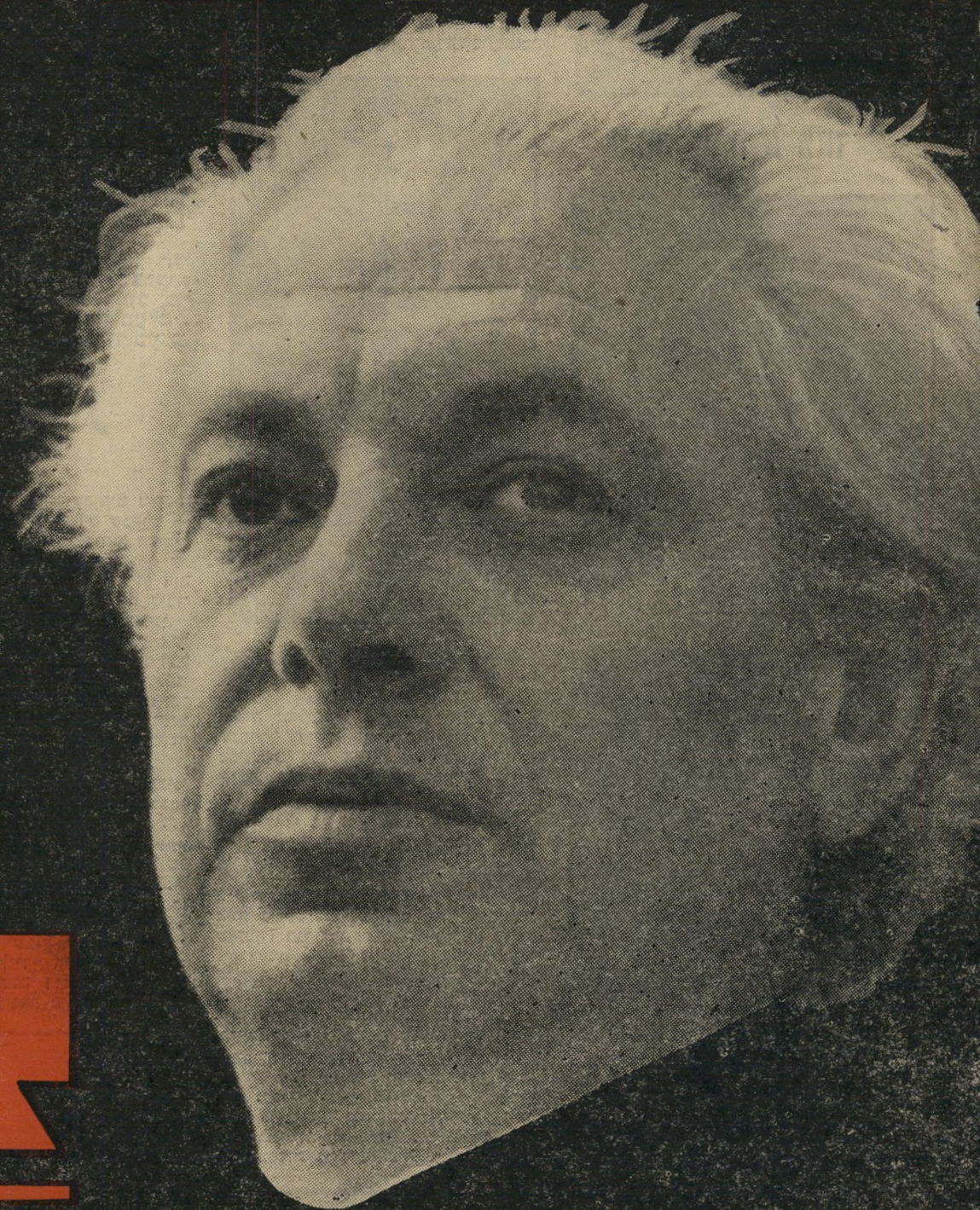
העולם

העובדה

שהוסתרה

מבית

המיישפט

צוד

העשתתגע

בכלל

1958: יהודית מזוז

היא הופיעה מאז במאות תצוגות-אופנה, לפני קניינים, אישים חשובים ומבייני-עניין, וגם לפני הקהל הרחב. פניה של ה-נערה, שהיתה בלתי-יודעה עד אז, הפכו לפתע מוכרים לכל. אמר עליה מנהל המ-כירות והפירסום של החברה, פינחס ברור-יאר: "תמי בן-עמי היתה יכולה בקלות להיות מיס-תבל". והוא, שרואה אותה כימעט יום-יום בעבודתה, ודאי יודע מה הוא אומר.

כי תמי, המתמרת לגובה 1.77 מ', היא ללא-ספק יפהפייה בקנה-מידה בינלאומי.

1963: זי'אן דל-ביאנקו

1973: רוניח בלוק

וסגרה אז שורה ארוכה של מלכות-ימים שנבחרו על-ידי העולם הזה וזכו, לאחר-מכן, בקאריירה אישית או בינלאומית, או שתיהן גם-יחד. קדמו לה רבות-ירבות ש-שמותיהן ודמויותיהן מלווים אותנו עד היום, ובהן יהודית מזוז-מיוזחי — הגי-שואה כיום למיליונר אמריקאי ונמנית עם הוגי-הסילון; ויויאן דל-ביאנקו; עליזה גור; זיווה בינדר; בתיה בנדיקט — הנשואה אף היא למיליונר אמריקאי ונראית היום כימעט כפי שגראתה בעת היבחרותה כמלכה; חני פרי, שהפכה אף היא דוגמ-נית-צמרת וקונה לה היום שם בעולם-האופנה הבינלאומי; איריס דווידסקו, דוג-מנית זוהרת גס-היא, ושחקנית-קולנוע; דוקי הוניגמן; רוניח בלוק, וכמובן תמי בן-עמי, מלכת השנה שעברה.

1971: איריס דווידסקו

התקשר לטלפון 241711 מדי יום בין ה-5 שעות 4- אחרי-הצהריים. או למה אתם מחכים?

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386-03. תאריך: 136. מען מברקי: "עולמפרם". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אביגדור. הפצה: "גד" בע"מ. גלופות: "צינקוגרפיה כספי בע"מ". העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

ק/כא ירי

1970: חני פרי

ובכן, אם חשש מישוהו שהימים טרופים מכדי לשים לב לדברים היפים שבחיים — אל פחד. אנחנו לא שכתנו אותם. העיסוק בכל כל הפרשות הלא-כליכך נעמיות ש-ליו לאחרונה את כולנו, ואת העולם הזה במיוחד — לא הועיל לאטום את ליבור-תינו ומוחותינו — ובעיקר את עינינו.

ראינו כיצד התגנב האביב אט-אט אבל בטוה, שטף את הארץ בסערה וצבע הכל בצבעים חדשים. אלו שהיו קטנות עד לפני שנה, השילו את הסוודרים והמגפיים, ומ-ילדות קטנות הפכו לפתע נערות ונשים מקסימות. כימעט מבלי שנגריש איך זה קרה.

זה היה האות. העולם הזה החל מתכוונן נפשית, ומעשית, לקראת "תחרות מלכת-המים" ה-17 במיספר.

בשנה שעברה היתה זו תמי בן-עמי, הנערה בת ה-19 מראשון-לציון, בתו של רפד, שלאחר סידרה של מופעים מלכ-תיים ברחבי הארץ הוכתרה בכתר המלכה. מלכת-המים 1974 זכתה בהצלחה מסחר-רת. עוד באותו שבוע שבו נבחרה כי-מלכה, נחטפה על-ידי חברת גוסקט ל-בגדיים וחוף והפכה דוגמנית-הבית של החברה, במשכורת נאה ביותר.

1959: בתיה בנדיקט, זיוה בינדר ועליזה גור

1974: חני בן-עמי (עם נאנסי קיסינג'ר)

ים ההפתעות

של בזוקה

פרסים 5555

במבצע הפרסים הענק!

1 מפרשית גלית

6 סירות גומי עם משוטים

1 שעון צלילה זניט

4000 כדורי-ים

1047 חולצות טריקו

500 זוגות מחבטי-ים (מטקות)

תנאי ההשתתפות

כל השולח 10 עטיפות בזוקה אל "מבצע בזוקה" ת.ד. 33150 תל-אביב, וישלים את הסיסמא: "כיף לי עם...". ישתתף בהגרלה שתערך מידי שבועיים החל ב-10 ביוני ועד ל-15 באוגוסט. כל המשתתף בהגרלות הדו-שבועיות, ישתתף גם בהגרלה הגדולה שתערך ב-15 באוגוסט, בה יוגרלו מפרשית ושעון צלילה. כל המרבה במשלוח העטיפות, מגדיל סיכוייו לזכות.

ההשתתפות בכל ההגרלות אסורה על עובדי חברי בזוקה ועובדי פרסום אריאלי.

כיף לי עם בזוקה

„תיאטרון קולנוע“

עשוי להגיע לישראל

החידוש האחרון בקולנוע העולמי עשוי להגיע בעתיד הקרוב גם לישראל. החידוש הוא פרי יוזמתו של מפיק-הקולנוע היהודי-אמריקאי אלי לנדאו, שי הפיק עד כה כתיסר סירטי „תיאטרון קולנוע“.

לנדאו הגה את הרעיון של הפרטת מיטב הרפרטואר של התיאטרון המודרני, בהשראת תפוח המעורים שבשחקני-הקולנוע בעולם.

הוא הפיק עד כה מחזות כמו המשרתות של ז'אן ז'אנה, לותר, וגליילאו גליליי, שבו מכב חיים טופול. במרבית מדינות העולם אין לנדאו משוק סרטים אלה באמצעות רישות-ההפצה הקולנועיות. אלא כסדרות למנויים. כל מנוי רוכש כרטיסים לסידי רת מחזות מוסרטים, המוקרנים באולם קבוע והמתי חלפים מדי-שבוע. הוא אינו מוכר את עותקי הסרטים, אלא הופך שותף למציגים.

עתה מתנהגים מנעים עם לנדאו להבאת סירטי התיאטרון שלו לארץ ולהקרנתם כאן. לא מן הנמנע שאם יסתיים המו"מ בחיוב, יוקרנו סירטי ה„תיאטרון קולנוע“ באולמות תיאטרון, ולא כבתי-קולנוע.

דיין - יו"ר

חברה

מיסחרית

משה דיין עומד בהתמנות יושבי ראש מועצת-המנהלים של חברה גדולה, כפי הנראה חברת-החזק, תמור רת משמורת-יענק.

דיין עומד להתום הסכם עם החברה בימים הקרובים. גם לאחר קבלת המישרה המינהלית, ימשיך דיין לכהן כחבר-כנסת ועוסק בפעילותו הסוליטית.

פלסטינים ישותפו

בתחרות היאבקות

ישראלית

לראשונה בתולדות הספורט בישראל, ישותפו שני ספורטאים פלסטיניים בתורני נירספורט בינלאומי הנערך בישראל. המדובר הוא בתורניר של היאבקות חופי שית לזוגות, בפיינגון „תפוס כפי יכולתך“, שיוערך במחצית חודש יוני בהיכל-הספורט ביראליהו.

טורניר בינלאומי זה הוא מופע-ספורט רישמי, הנערך תחת חסותה של הפדרציה הבינלאומית להיאבקות חופית, וייטלו בו חלק מתאבקים מספרד, מצרפת, מדרום-אמריקה ומישראל.

במיסגרת הטורניר יופיעו לראשונה גם שני מתאבקים מהגדה המערבית ומרצועת-עזה, שיתמודדו ביניהם בקרבות יחידים.

כנס פנסיונרים

בינלאומי יערך בארץ

אחד הכנסים הבינלאומיים הגדולים ביותר בתולדות המדינה, ייערך בארץ. יהיה זה כנס בינלאומי של אירגוני פנסיונרים, בו ימנו חלק כ-1800 אורחים.

אירגוני הפנסיונרים בעולם, ובמיוחד בארצות הברית, הם בין האירגונים החברתיים המסועפים ורביי החברים ביותר. נראה כי במהלך הקונגרס בארץ, ייעשה מאמץ לתרום את נציגי האירגונים האלה לפעולת-ההסברה הישראלית.

רדי-החזן למסע-ההסברה שלו, הנערך ברחבי העולם, ולהישלח לארצות-הברית לסיור הופעות בהרצאות ובטלוויזיה.

לסקוב, המכהן עתה כנציב-קביעות החיילים בצה"ל נעדר זמן רב ממישרדו, כאשר היה חבר ועדת-אגרנט, ובחופשה הארוכה שלקח אחר-כך, ועתה הוא עומד להיעדר תקופה ארוכה נוספת, כגלג נסי עתו לחוצ'לארץ.

פרס יציע:

המטכ"ל לירושלים

שרי-הביטחון שמעון פרס עומד ליוזם הצעה, שעל פיה יועברו מיפקדות המטה הכללי של צה"ל מתל-אביב לירושלים, יחד עם מישרד-הביטחון.

התוכנית אינה בת-ביצוע בשנים הקרובות, שכן מישרד המטכ"ל ומישרד-הביטחון בקירייה התל-אביבית מאכלסים בנייני-ענק עם אלפי עובדים. ביצוע של תוכנית כזו יעלה למדינה מאות מיליוני ל"י, ויחייב סיוע להעברתם ולישיכונם של אלפי עובדים בירושלים. פרס יוזם קבלת החלטה בכיוון זה, בעיקר לצרכים תעמולתיים.

האשמות חדשות

נגד „ברן“

הוויכוח סביב חלקו של האלוף אברהם („ברן“) אדן בכישלון מיתקפת-הנגד הישראלית ב-8 באוקטובר 1973, צפוי להתחדש, אחרי ששכך בעיקבות מסקנות ועדת-אגרנט.

העילה: האשמות חדשות שמעלה נגד „ברן“ פרי שנו הביטחוני של הצהרון מעריב, אורי דן, בסיפרו החדש ראש-גשר, שהופיע השבוע. הספר, המתייחס בעיקר לקרבות בנדה המזרחית של תעלת-סואץ, מאשים את די אדן אדן בכישלונות נוספים במיוחדמה, כמו קרב ה„חווה הפינית“ והקרב על העיר סו אק, שנערכו באחריות אונדתו של ברן.

יוזמים סרט

על רצח ארלוזורוב

קבוצת משקיעים, בעלי עבר רוויזיוני ניכסי, מתכננת הפקת סרט על פרשת רצח חיים ארלוזורוב. כוונת היוזמים היא ליצור סרטי-מתח פוליטי, שיטוהר בעקיפין את הרוויזיוניסטים מכל החשדות שהודבקו להם כמרוצת השנים ביחס לרצח.

היוזמים מתכוונים להציע לבמאי קוסטה גאוראס, שהתמחה בביומי סרטי-שע פוליטיים כמו „Z“, האמריקאי ואחרי, לביים סרט זה.

חיים ארלוזורוב, מי שהיה מנהל המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית, נרצח על חוף הים בתל-אביב ביוני 1933 בידי אלמונים, שזהותם לא נודעה עד היום.

השלום - אפשרות

או אשלייה?

רבישיח על נושא זה יתקיים, מטעם הוועד לשלום צודק בין ישראל והארץ צות הערביות, ביום השלישי, 3 ביוני 1975, בשעה 8.00 בערב, באר דיטוריום עדישם שיכר בכית-אגרון, רח' היילד 73, ירושלים. משתתפים:

פרופ' ישעיהו ליבוביץ

אורי אבנרי

עוזי בורשטיין

פרופ' דניאל עמית

פרופ' שאול פוגל

ד"ר אמוון קפליוק

תשקיך

הממשלה תדון מחדש

בסיפרו של מתי גולן

נראה כי בעיקבות הסערה הבינלאומית שהתחוללה סביב החלטתה של ממשלת-ישראל לאסור את סיר סום סיפרו של העיתונאי מתי גולן, על שיחות ההפ-רדה שהתנהלו בתיווכו של הד"ר הנרי קסינג'ר, עשויה הממשלה להעריך מחדש את עמדתה בנושא זה.

כיוון שהפירסומים בחו"ל יצרו את הרושם כאילו הספר מכיל יותר ממה שהוא מכיל באמת, תשקול הממשלה הצעה להתיר את פירסום הספר, תוך השמטת הקטעים העזובים לערער את היחסים עם קסינג'ר.

מדוע שוחררו

נידוני לילהמר?

החלטתה של ממשלת נורווגיה לחון את שני האחרונים מנידוני פרשת לילהמר, סויכיה רפאל ואברהם גמר, וזפרם את דבר החנינה רק אחרי שהשניים יגיעו לישי ראלי, לא נבעה מהטעמים הרישמיים שפורסמו.

הנורווגים טענו כי החליטו לשחרר את השניים „מטעמי בריאות וסיבות הומאניטריות“, אחרי שריצו רק שליש מתקופת מאסרם. באופן בלתי-רישמי הסי בירו הנורווגים כי חששו מפעולת-גמול של פידאיון ערביים, כל זמן שהשניים עדיין נמצאים בכלא.

למעשה הוחלט על השחרור, כדי למנוע תיסבוכת מדינית. בעת מיספסם על נידוני לילהמר טענה התביעה כי הנאשמים היו חברי רשת ישראלית, האחראית לביצוע מעשיר-רצח של אנשי אש"ף גם במדינות אחרות, כמו איטליה וצרפת. האיטלקים הסתמכו על כך ודרשו את הסגרתם של סילביה רפאל וגמר, כדי להעמידם למישפט על רצח העסקן הפלסטיני זועיתר ברומא. אולם הסכסכה-הסגרה ההדדי בין נורי וגויה ואיטליה טרם אושר, והוא נמצא עתה בשלבים מתקדמים לקראת חתימתו.

הנורווגים העדיפו לשחרר את השניים קודם שיאושר הסכסכה-הסגרה האמור, כדי שלא יואצו להסגירם לאיטליה.

סרט מיסתורי

על המסך

ביום השישי האחרון, לאחר שהסתיימו תוכניות הטלוויזיה ונוגנה התיקווה, ואחרי עשר דקות של סמל מישרד-התיקשרות עם הצפיפוף הרגיל, הוקרן לפתע על המסך הקטן חלק מסרט עלילתי צרפתי, עם תירגום עברי-ערבי.

רשות-השידור אינה יודעת מי שידר את הסרט, הרשות טוענת כי לא היא ולא מישרד-התיקשרות שידרו את הסרט.

לדבריה, במקומות מסוימים בארץ, כאשר הטל-וויזיה הישראלית מפסיקה לשר, אפשר לקלוט תחנות ערביות, ובעיקר את קאהיר, מאחר שקשה להניח שמישהו בתחנות הערביות טרח לתרגם סרט צרפתי לעברית. נותרה תעלומת הסרט בעינה.

לסקוב ימשיך

להעדר מתפקידו

מי שהיה אחד מחברי ועדת-אגרנט, רב-אלוף (מיל.) חיים לסקוב, עומד להיות מגויס על-ידי מישר

במדור „אנשים“ (העולם הזה 1966) מסר פר, כי חבר מועצה העירייה מיכאל קליינר בירך אותם פקידי עיריית תל-אביב שר עבדו באחד-במאי. נאמר בידיעה כי מר קליינר ציין ש„אחד-במאי הוא חגם של הבוגדים“.

ברצוני לציין כי מר קליינר מעולם לא אמר דברים אלה, ובקשר לכך הוא מבקש להוסיף עוד: „מי שמכנה יהודים, תהא השקפתם אשר תהא, בשם בוגדים ראוי, לדעת, לגינוי חמור, ולכן פגע בי הפייר-סום המסולף“.

„אגב, דווקא בקרב האוכלוסייה שאותה פגשתי באחד-במאי בבית העירייה, התגורר בה לפעולתי היתה רחוקה מגיחוק, כנאמר בכתבת. הם סבורים, כמוני, שיש לייחד חג מיוחד לעובד העברי, שבניגוד ל-1 במאי לא יהיה שנוי במחלוקת, ושאותו יוכלו לחוג בלב שלם כלל העובדים בי ארץ“.

עמיקם שפירא, דובר העירייה, תל-אביב

ביזיון של דיון

ביקרתי ביציע הכנסת בשעת הדיון הר משולב על תקציבי משרדי הסעד והעובדי דה, ומצאתי במראה-עיני ערות נוספת לצידקת עמדתו של אורי אבנרי לגבי הדי כנסת הזאת. היציע היה מלא אורחים, בי עוד שבמליצה ישנה, בשיא הנוכחות, 18 חברי-כנסת, ולאחר שכימעט כל מי שהשי-תתף בדיון יצא מן האולם, לאחר שנשא את נאומו — ירד מיספרם לשמונה בלב-בד. אין גם צורך להדגיש, שלא כל נואם שמע את קודמיו לפני שנכנס לאולם כדי לעלות על הדוכן.

ונושא הדיון היה לא-פחות מאשר דיון משולב שתקציבי משרד-הסעד ומשרד-העבודה האחראים, כידוע, לרוב הנושאים הכואבים של חברתנו: מצוקה ופער, נו-ער שוליים, שביתות, תאונות-עבודה, חינוך מיקצועי, פיריון-עבודה ועוד, שהאופווי-ציה (שלא היתה נוכחת), וחברי-כנסת מר

יצקעם של שיקסעם

איך שאתם התייבשתם — ממש ביזיון, חמש לירות עולה היום גיליון ואפילו לזוג ציצקעס / ולא של שיקסעס

כי אם של איזה בת ציון כבר לא זוכים יותר קוראי העיתון.

אפילו בעיתוננו של חותם המגילה חלה התקדמות, וחרמה עולה חתיכות ערומות אפשר היום לראות

וזאת, רק במחיר של שמונים אגורות.

אז קדימה, קחו את עצמכם בידיים

ותנו לנו לרפואה איזה זוג שדיים לכן, אל תשכחו את העיקר:

הקץ הגיע — כבר לא קר תנו להן להתפשט, ואנחנו נתעשת.

קורא ותיק ונאמן / שלא חותם כמוכן / החברה עוד יחשבו שאני/ סתם חרמן.

בני עדות המינרה, שהיו שם פחות מאצ-בעות יד אחת — רואים בהם נושאים מר-כזיים.

ראיתי במחזה הזה ביזיון נורא לעצמי, ואינני יכול להעלות סיבה אחרת לאדרי-שות ולזילזול הזה של חברי-הכנסת בי-תפקידם, לבד מן העובדה שכולם, גם ה-צעירים שבהם, כבר כה הזקינו בתפקיד-שהוטל עליהם, עד שלא תהיה תיקונה ל-פרלמנטריום שלנו בלי ריענון אמיתי, אי-שי ורעינוני, של חברינו.

השרים הנוגעים בדבר הכבירו דברים ריקים, אבל לא שמענו מפהם מה בכל-זאת הם חושבים לעשות כדי להתגבר על-התקלות והמחדלים.

הצטרפתי על שאורי אבנרי לא ישב שם, לפחות היה זועק.

אני, מכל מקום, הסיקתי את המסקנות הנכונות, אף שיש לי רק קול אחד. שמואל בלאו, חולון

נערת טמפו
בדרך
אליך!

נערת טמפו מסירת בארץ ומגיעה לכל מקום - לבית, למסעדה, לקיוסק ולחוף הים. היא תגלה אותך בזמן הקניה או השתיה של בקבוק טמפו ותעניק לך בו במקום פרס. מקלט טלוויזיה "NORDMENDE" שעונים, מאות כוסות דקורטיביות ומאות חולצות ספורט - מחולקים מידי שבוע.

השבוע זכו: בטלוויזיה: מתנה דוד (ביבי), קטמון ט' 52/59 י"ם. בשעונים: (1) יעקב נייטקשווילי, אזור ד' 2010/7 אשדוד. (2) רובי אנרפלד, קיבוץ בארות יצחק. (3) אבי רופמן, שמעון התרסי 35 ת"א. (4) אסתר חדד, בנקאי 4 ר"ג. (5) רחל מויאל, התנ"אים 15 באר-שבע. (6) שמעון כהן, סהרון 8 יפו.

מה עליך לעשות אם זכית בלוטו?

אם ניחשת שלושה או ארבעה ניחשים נכונים, גש ביום רביעי לדוכן הפיס ותקבל את זכייתך — בהתאם לסכום המופיע בחוברת הזכיות. אם ניחשת יותר מארבעה ניחשים נכונים, (5, 5 + המספר הנוסף, או 6) עליך להודיע על כך למפעל הפיס, אישית או בטל. 03-257241-03 את זכייתך תוכל לקבל בתום תשעה ימים ממועד ההגרלה.

הסימון להצלחה שלך!

כופעל הפיס

107/1000 לימסו לימסו

שעד כה הוא טרם נענה לקבל את התפקיד על עצמו.

הושע בראון, ירושלים
 חלק מ הפרטים שהתייחסו לחיים חפר בכתבה לא היו מדויקים, שכן לא

באלונים ברוח התקופה

ראיתי שהאלונים שלי מצאו חן בעיניכם, והריני שולח סידרה נוספת. מקווה שגם זו הנוכחית תהיה לרוחכם. אצלי,

ניתן היה למצוא את חפר כדי לאמת את העובדות. חפר טרם נתן את הסכמתו ל'מינוי'. כן הובהר שרות חפר אינה מתכוונת להעתיק את גלריית עשר האצבעות שלה ללוס אנג'לס, ואינה מתכוונת לכתוב משם כתבות עיתונאיות.

מי יהיה המשיח התקופתי?

קשה לי לעכל, ועוד יותר חורה לי ל'מיקרא הידיעות בעיתונות על מינוי-מחדש של רביאלוף (מיל). דויד אלעזר לתפי' קידיריוס בזמן מילחמה!

האם באמת איננו מסוגלים לשחרר עצמינו מ'דיבוק' המחדלים? האם אין בידי אלה הממונים על ביטחוננו מעט חוש לביקורת עצמית? ועדת-ארגנט קבעה ב'פסקנות, שרביאלוף אלעזר נכשל בתפי' קידו, ולא היה מסוגל לתפקד נכון בזמן מילחמה. והנה, מה אנו רואים? לא רק שמחזירים אותו לצבא, אלא ודאי העניקו לו תפקיד-הירום חשוב וקבוע, בהתאם ל'דרגתו, כמובן.

ומה עם האלופים גונן וועירא? הם עדיין בצבא! אפילו לא חושבים לעזוב. להיפך, הם מתבססים בתפקידים חדשים כאילו. שום דבר לא השתנה בתחום הסקת המסקנות מאוקטובר 1973, והמיפלה ה'שלטת בכיפה מחלקת פרסים ותפקידים רמים לאלה שנכשלו, וחורבן בית רביעי קרב ובא.

ואנו, אין לנו אלא להתפלל שבמשבר הבא בתחום הצבאי נצליח, איכשהו, לצאת מכימעט-מפלה לעוד ניצחון-שבנס. מי יהיה הפעם המשיח התקופתי? האם יהיה זה שוב אריק שרון? או אולי ישראל טל? בצלאל לינצ'יק, רמת-גן

דרוש כוח חדש

אני מודה ומתוודה, שאם הייתי צריך היום ללכת לקלפי להצביע בבחירות כל-ליות, לא הייתי יודע בשביל איזה מיפלה או תנועה או מיפלה-בדרך (לאיחוד? לפילוג?) עלי לתת את קולי.

ברור לי מעבר לכל ספק שעל כל הי גופים הישנים - מהאופוזיציה והקואליציה כאחת, להיעלם מייד לנוכח הריקבון שהולך ומתגלה לעינינו. מי שגורם לי את כאב-הראש הגדול מכל, אלה הם דווקא הכוחות החדשים, הרעננים, מעוררי-הידי-תיקות, ולא ברור לי לשם מה, ולטובת מי, מתנהלים כל הוויכוחים הסוערים ל'אחרונה על מגמה ימינה או פנייה שמאלה, או הישארות במרכז.

דרוש היום כוח חדש ודינאמי של שמאל דמוקרטי אמיתי, שיגן בתוקף וביעילות על זכויות מעמדהשכירים - בפנים, ו'שעם אותה אמביציה יפעל גם למען שלום בין ישראל והערבים - בחוץ.

ויחד עם זאת, בהחלט דרוש גם כוח חדש במרכז, שיבוא במקום כל המיפלות הליברליות המתנוונות מן המימסד המתפורר, ואשר בעדו יוכלו להצביע כל אלה שהם בעד יומה חופשית אמיתית, נגד פוליטיזציה ופרוטקציוניזם במשק הציבורי

באלונים זה תחביב, אשמח לראות גם קוראים אחרים מנסים את כוחם ומתחריים בי.

יוסף שורר, בני-ברק

סיוט מיבחינה-נהיגה

מעולם לא הייתי ממעריצי העולם הזה, אך מתוך ניסיון אישי אני יודע, שלא מעט מהמחדלים ומהזלזול-באורח שתי מיד חשפתם, נתגלו כאמיתות ולא כמצור צים מן האצבע. גם בשטח של מיבחינה-נהיגה כדאי לתת את הדעת, לעבור מיבחינה כזו, וזה הסיוט הכי גדול בארץ.

לי, אישית, היה רישיון-נהיגה בחו"ל, אך הוא אבד לי. ביקשתי לעבור את ה'מיבחן שנית בארץ, אך לעצרי נכשלתי שלוש פעמים, ובפעם האחרונה החלטתי של הבוחן היתה מעוותת, מרושעת וחסרת כל רגש אנושי.

אחרי נהיגה ארוכה בשעת המיבחן, לי-מעלה מחציי-שעה, כאשר לא נשאר אף תרגיל אחד שלא נתבקשתי לעשותו, הייתי בטוח שעברתי את המיבחן בהצלחה רבה, ושאלתי את הבוחן, הוא היראה ארוכות, ואחר-כך השיב: "לא טוב", כמירכז רשם בדו"ח שלו כי נכשלתי בגלל קצב הנסיעה האיטי שלי (הוא כתב "איטי"), וגם הוסיף נוסף משלו: "חסר-ביטחון", כפסיכולוג מן השורה.

ביקשתי לערער על החלטה זו, אך מריה הנהיגה שלי יעץ לי שלא לעשות זאת, כי עלולים להתנכל לי ולהכשילני בעתיד. אני בטוח שרק העולם הזה מסוגל לחקור בנושא ולחשוף את האמת.

מ. מורחי, בתים

חיים חפרו נפשו

בכתבתכם על "כוס התרעלה של פרדי" (הנוסד היה 1968) התייחסתם בעקיפין גם למינויו של המשורר חיים חפר כצייר ל'י

חיים חפר מי נוסע?

ענייני-תרבות בקונסוליה הישראלית בלוס אנג'לס. עד כמה שידוע לי, אומנם הוצעה ההצעה לחפר לשמש בתפקיד זה, אלא

הכמות מעידה על האיכות

1.254.066
 1.254.067

שפופרות שמפו רויאל
 נמכרו בשנת

1974

שמפו רויאל
 השמפו האידאלי
 לכל סוגי השיער;
 ירוק - לשיער יבש
 אדום - נגד קשקשים
 כחול - לשיער שמונוני ורגיל
 צהוב-בתוספת מיץ לימון טבעי

שמפו רויאל
 זכה במקום ראשון
 בקניה הטובה והמוצר הנבחר

עץ הזית

ברסום פלד

רי, נגד כפייה דתית, נגד סיפוח שטחים מקודשים ובעד פיתרון-פשרה מציאותי — שיכיר באינטרסים של כל הצדדים בסיכוי סוף ישראלי-ערב — כולל הפלסטינים. יפתח בהן, רמת'גן

הימום — ושיעמום

בקשר לביקורת על הסרט רוח החופש (העולם הזה 1967) של לואיס בוניאל, ברצוני להעיר: הסרט הישראלי הקצר בתחילת הערב וסרטו של בוניאל נעשו, מבחינה טכנית, באותה שיטה, כלומר בדרך של קשר אסוציאטיבי מבחינת הי עניין ומיצוי הנושא בדרך הקצרה ביותר, אני מוכרח לציין שהסרט הישראלי היה יותר טוב.

אני מצטט מהמכתבה: "ככל שהלעג מת בטא בהצגת אפיוזות קצרצרות מבלי ליתקע על טיפוס זה או אחר, מקבל הי פסיסט האנושי יותר גוונים, יותר צבעים ויותר אבסורד". הלואי וזה היה כך. הי אפיוזות אינן קצרות, הן כן מתעכבות על טיפוסים אלה ואחרים, והפסיסט האנושי אומנם מקבל יותר גוונים, צבעים ו"אבסורד", אך הוא גם הרבה יותר משעמם. השימוש בגוועלהנפש החזותי אולי טוב להעברת נושא מסויים בשיטת ההימום, אך מיותר לגמרי כאשר יודעים להעביר אותו נושא בצורה מתמצנת, בהירה, מעניינת, חזקה יותר — ובעיקר אסתטית יותר. רמי שי, רמת'גן

גם שריהשיכון אחראי

שריהשיפטים חיים צדוק מצהיר (קראי תי זאת בידיעות אחרונות) שישנה, ופרי

שואה אטומית בחוף ניצנים

לפני כחודש החליטה הממשלה על בניית תחנת-כוח אטומית, כנראה בחוף ניצנים. בשבוע גדוש חדשות וטירוף — מדרום-אפריקה דרך מבקר-המדינה ומישרד-הביטחון ועד לדרום-מזרח אסיה, התקבלה החלטה זו ללא כל עירעור. התבררה להגנת-הטבע ורשות שמורות-הטבע שתקן. ברצוני לשאול אותם אדונים נכבדים שחיבו החלטה זו בהרמתי, האם הם ביקרו אי-פעם בחוף ניצנים? באותו היגיון עצמו אפשר היה למקם את התחנה בחוף אכזיב או בסחנה.

מאז קום המדינה הושמדו בשפלת-החוף, בזה אחר זה, כמעט כל אתרי-הטבע המשופעים במים מתוקים, כדי לפנות מקום לקבוצות-בטון ולזירמי-ביוב. ברוב המקרים יכלה, כנראה, דעת-הקהל, למנוע הרס זה. היום פורסם שפארק הכרמל ניצל מכלייה וכי נמצא מקום אלטרנטיבי למחצבה.

בחוף ניצנים יש כל התנאים ליצירת מרכז-נופש. יש בו שילוב נדיר של חופים נפלא, חורשת-דקלים על החוף, שפך

עלת, אחריות מיניסטרילית. למשל? בגי לל המחולל של יום-הכיפורים הלך משה דיין.

ויש לשאול את כבוד שריהמישפטים: ומחדלים אחרים, למשל גניבות ושחיתות ב" מישרד-הביטחון והיום, אינם דורשים את התפטרותו של שריהביטחון?

הנה מה שידוע לנו מהעיתונים, למשל: ראש-מועצת רמת-השרון וראש-עיריית הרצליה אמרו בפומבי, שמישרד-השיכון אינו עושה לפתור את בעיית הדירות ל" זוגות צעירים שבאמת זקוקים לשיכון. ו" עוד אמרו שמישרד-השיכון עוזר לעשירים מבין הזוגות הצעירים. השר עופר לא מצא לגכון אפילו להגיב. מהי המסקנה לגבי אחריותו המיניסטרילית?

נחל עם ביצה, צימחיה ועופות-בר, הרבה עצישיקמה גדולים עם שרידי בוסתנים, ובעיקר הרבה-הרבה מים מתוקים. במרחק של 300-400 מטר משפתי-הים פעלו בשנים האחרונות מחצבות-כורכה. במחצבות אלו הגיעה הכרייה אל מתחת למיפלט מיי-התהום, ולכן נוצרו במחצבות בריכות-ענק של מים מתוקים (או כמעט מתוקים). למים אלה אין שימוש אלטרנטיבי, ובמשך השנים האחרונות התפתחה בבריכות צימחיה-ביצה שבה מבקרים בקביעות עופות-מים שונים. רק מע" טים, יחסית, מכירים פינת-החמד זו, ואלה מבקרים בה ב" קביעות.

בהשקעה כספית קטנה יחסית אפשר לפתח באזור זה חוף-רחצה מסודר, איזור מחנאות ופיקניקים, איזור רחצה במים מתוקים. וכמוכן גם שמורות-טבע. אומנם אני מעדיף שחוף ניצנים יישאר שומם מאד, אבל מוטב התפוצצות אוכ" לוסין מבוקרת מאשר שואה אטומית.

אני רק מקווה שנושא זה יעורר את הגורמים הנוגעים בדבר מתרדמתם בעוד-מועד.

צעירים האוהבים קצב בכל, ואלי ישראלי עושה הכל בקצב — כולל הקראת שמור שלו.

ובכן, קורא יקר, אם המיצעד בהגשתו של אלי ישראלי לא מוצא חן בעיניך — אל תקשיב לו. ברצוני להזכירך שיש גם מיצעדים אחרים, כמו מיצעד-המרגנית, שבהם לא תשמע "צעקות". אך, בבקשה ממך, אל תשמץ אדם מעל דפי עיתון פרי פולרי כהעולם הזה.

לידיעתך, יש קבוצה גדולה של מאוינים שלא חושבת כמוך. ולאלי ישראלי אומר, כל הכבוד על הגשת המיצעד בטעם ובי קצב.

זאב צ'חנובסקי, תל-אביב

ד"ר נקדימון אוניאל, רחובות

צעירים האוהבים קצב בכל, ואלי ישראלי עושה הכל בקצב — כולל הקראת שמור שלו.

ובכן, קורא יקר, אם המיצעד בהגשתו של אלי ישראלי לא מוצא חן בעיניך — אל תקשיב לו. ברצוני להזכירך שיש גם מיצעדים אחרים, כמו מיצעד-המרגנית, שבהם לא תשמע "צעקות". אך, בבקשה ממך, אל תשמץ אדם מעל דפי עיתון פרי פולרי כהעולם הזה.

לידיעתך, יש קבוצה גדולה של מאוינים שלא חושבת כמוך. ולאלי ישראלי אומר, כל הכבוד על הגשת המיצעד בטעם ובי קצב.

זאב צ'חנובסקי, תל-אביב

זוכר את הימים איך היינו צוחקים כשיעל היתה אומרת שפחדת מגנבים?

את הבית בשלוח גמורה ובהרגשה שהוא מוגן היטב. רב-בריה הוא מנעול בטחון מהימן נגד פריצה השומר על דלת ביתך באמונה.

בהשגחת מכח התקנים הישראלי מכון התקנים בדק וניסה במעבדותיו את מנעול הבטחון רב-בריה. בסיום הבדיקות זכה רב-בריה לתו השגחה של מכון התקנים, מה שמאשר את מהימנותו של המנעול. האחריות ל-5 שנים שמעניק רב-בריה מוסיפה, כמוכן, למהימנות זו.

מהיצרן לצרכן: תל-אביב והמרכז: 854458, 853791, 844145.

ירושלים והסביבה: 533769
חיפה והצפון: 715015
705964 באר-שבע
והדרום: 76840.

רבי-בריה
המפתח לבטחון נגד פריצה

olovo

היום גם זה נראה תמים, ומסתבר שבמנעולים ובמפתחות רגילים — לא די, יש צורך במשהו מתוחכם ומשוכלל יותר כדי להתגבר על הפריצות. היום כדי להגן על דלת הכניסה של הבית צריך מנעול בטחון משוכלל הנועל את הדלת ל-4 כוונים. כדי שלבית יוכלו להכנס רק אורחים קרואים. כדי שתוכל לעזוב

המלצות חשובה יותר מן הטלוויזיה

וגרשוני מחליט בחדר השירותים

כשנסגשו נציגי ביתר ירושלים, אשר ערכו הפגנה המונית בשערי הכנסת, עם ח"כ פנחס בלנין (ליכוד/חרות), אמר להם בלנין, שהיה באותו יום במצברות מרומם: "מה אני יכול לעזור לכם? אני לא יכול להבקיע גולים בשבילכם. כשהייתי צעיר הייתי שוער של נבחרת כדורגל."

בישיבת סיעת המערך שהתקיימה בשבוע שעבר, בה המשיכו בדיון מדיני, החליט שרהאצור לשעבר, ח"כ פנחס ספיר (מערך/מפא"י), לשלוח פיתקאות לדידיו שישבו באולם, בהן הביע חוות דעת על כל אחד מחברי הכנסת שנאמו, אחרי נאומי הנרגש של ח"כ יצחק בן-אהרון (מערך/אחדות העבודה), שלח ספיר פתק לשרהאצור שהתעשייה חיים ברלב: "בן-אהרון לא-כליכן סימפטי, והדברים שלו הם סתם קישקוש."

לראשונה מאז נבחר כמוכיר ההסתדרות, הופיע ירחם מושל לישיבת סיעת המערך בכנסת. היו רק מעטים שבינו מדוע מצא משל פיתאום צורך להפגין שם נוכחות. מסתבר כי סיפרו למי

ח"כ פרידמן, שירות הבנות בצח"ל הוא השפלה!

ח"כ עדיאל ("עדי") אמוראי ליוה קבוצה של אורחים מח"ל בסיוור בכנסת, כשהגיע לחדר הממשלה בכנסת, החל אומר לאורחיו: "זהו החדר שלי... אחד האורחים שיסע אותו, ואמר: "אנח נני יודעים, זה החדר של הממשלה וכאן נערכו בוודאי ישיבות עם הנרי קיסניני ג'ר והנשיא ריצ'ארד ניקסון." לעיני אמוראי הנדהם הצביע האורח על המיספר שעל הדלת, 242, ואמר לו: "אם נותנים מיספר כזה לחדר, זה בוודאי על שם החדלטה המפורסמת, וזה מוכרח להיות חדר הממשלה." מובן שמיספרי החדרים ניתנו כשהוקם בניין הכנסת, וללא כל קשר להחלטת האו"ם האמורה.

ח"כ מרשה פרידמן (יעד) עושה חיל, לפחות בעינינו חו"ל. העיתון האמריקאי רביהתפוצה ושינגטון פוסט הקדיש לה כתבת ענק, אשר הציגה אותה כדמות המרכזית במדיניות הישראלית וכסמל תנועת המחאה שקמה בעיקבות מלחמת יום הכיפורים. בכתבה מכרזה פרידמן כי "גיוס הבנות לצח"ל הוא רמאות אחת גדולה, השפלה מאורגנת של הנשים, מר שום שבצה"ל החיילות אינן אלא עוזרות לגברים. פרידמן אף טוענת כי הגברים בארץ רואים אותה כ"מאיימת" וטוענת כי למיפולגתה יהיו בכנסת הבאה 15 מנדטים. מולה של פרידמן הוא שחברתה ל-סיעה, ח"כ שולמית אלזני איננה עתה בארץ, משום שהיא בוודאי היתה מודענת לקראת בפרוט שמרשה פרידמן היא "הפמיניסטית הראדקאלית הראשונה בכנסת," וכי היא מתכוונת לתת ליעד "תפנית שמאל-נית חד".

ביום שבו נאם שרהמישפטם חיים צדוק (מערך/מפא"י) נאום נוסף על הנושא הקבוע שלו בעת האחרונה, בדבר הצורך להעניש את המדלפים אפילו אם הם אישים בכירים ושרים, התגלתה הולפה דווקא ממישרדו של השר. עוזרו של השר, יחיאל גוטמן, לחץ על אונו של כתב הצופה שאזל מייזריש, כי הויעץ את מישפטי העומד להיות ממונה הוא פרופסור אהרון ברק, מהאוניברסיטה העברית. מייזליש אומנם לא כתב את שמו המפורש של ברק, אולם נתן דיעה עם רמזים עבים כמו פיל. לא ידוע אם מפי גוטמן, מייזליש או ממדליח אחר הגיעה הידיעה גם לי דבר, אשר פירסם אותה יחד עם שמו של ברק ואחריהם גם הצהרונם, וזאת לכעסו הרב של השר, המוחה על ההדלפות.

כדי כי בעת שביקר ראשהממשלה יצחק רבין בחיפה, לפני שבועיים, הוא נפגש באקראי עם מזכיר מועצת פועלי חיפה אליעזר מזולק, ואמר לו: "מולק, למה שלא תהיה אתה מזכיר ההסתדרות?"

אגב, בתו של מנהיג פועלי חיפה, דניאלה מזולק, היא אחת מפעילות המרכז החופשי בירושלים, ומסתבר שאין דבר המרגיז את אבא שלה יותר מאשר שמו כירים לו זאת.

לחברי סיעת המערך בכנסת נגי רמה הפתעה, כאשר נכנסו לאולם הישיבות של הסיעה והסתבר להם כי הטל-וויזיה מציגה שם, על מצלמותיה וזרקר ריה, בדרך-כלל אסורה הכניסה על הטל-וויזיה לישיבות אלה, אולם הפתעה גדולה עוד יותר נגרמה להם כעבור כ-20 דקות, כאשר הויעץ הכלכלי של הסיעה, חיים קימחי, ביקש מצוות הטלוויזיה לעזוב את המקום, רק מאוחר יותר התגלה, כי מלצרת מיונן הכנסת דליה דויר-סיר-בה להגיש תה וקפה להישיבה בישיבה, כל עוד הטלוויזיה מצלמת. "אני לא רוצה

במדינה

העם

אש בלבנון

הפעולה נועדה לאיזובי

הקיר, ולפתע אחזה בארזים

כל פעולה צבאית כרוכה בסיכון. גם ה פעולה הקטנה והשיגרית ביותר, יוצאת משליטת בעליה ברצף שנפתחת אש. האש יכולה להתפשט, עלולה להתפתח לפתע פעור לה גדולה, בעלת השלכות המדהדות סביב כדור-הארץ.

כך קרה השבוע לפעולה קטנה של סיוור מעבר לגבול בדרום-לבנון. היא אחזה ב"ארזים."

קש כימעט-אחרון. בחוגים מדיניים ברחבי העולם האמינו רק מעטים, שהיתה זו פעולה תמימה ושיגרית. בדיעבד, אח"רי שהתפתח למימדים גדולים יותר, נראה המיבצע כולו כאילו תוכנן מראש כדי לה"סיג יעדים מדיניים מרחיקי-לכת.

כי הדבר קרה בדיוק ברצף שכל גורלה של לבנון היה מונח על כף המאזניים. ה מאבק המתמשך בין אש"ף, הנחמך על-ידי המוסלמים והשמאל, נגד הפאלאנגות* הנוצריות הגיע לשיאו.

בלבנון צפונית סכנה שהאיזון העדין הדרו עתה, המשמש בסיס למישטר כולו, יופר. בעזרת הפידאיון, יכולים המוסלמים להש"תלט על המדינה כולה - בייחוד אחרי שב"סיבובי הקרבות הקודם בין הפאלאנגות וה"פידאיון נחלו הפלסטינים ניצחון בולט.

פלישה ישראלית ללבנון באותו רגע עדיין היתה עלולה לשמש קשקש השובר את גב הגמלי, ולספק למוסלמים את התירוץ האחרון להשתלטות כזאת. בכמה בירות בעולם הושמע כימעט בגלוי החשד, כי אכן זו היתה המטרה הישראלית הסמויה - מתוך מחשבה שהשתלטות הפידאיון בכירות עשויה לספק לצח"ל את העילה לכבוש את דרום-לבנון, בהסכמת האמריקאים.

מיים לאש"ף. חשדות אלה חיו, השבוע, חסרי-בסיס. אין ספק שהמיבצע קיבל את מימדיו ביגלל שרשרת של מיקרים בעלי אופי צבאי מובהק (ראה להלן).

אולם המחשבה הפוליטית שגרמה לחש"ר

דוה אלה אינה מופרכת. כל פעולה של צח"ל בשעת זו, ותהיה קטנה ככל שתהיה, יוצקת מים על גלגלי הפידאיון, ומוסיפה מסמר לארון-המתים של המישטר הלבנוני שמנע. במשך 27 שנה, את הצטרפות לבנון לחזית העימות הערבית נגד ישראל, הפלת מישטר זה תבטיח כי במלחמה הבאה ית"נחלו הקרבות לאורך כל גבולות ישראל, מראשהינקרה בצפון ועד באלוזה בדרום (ראה הנדון).

כאשר נתנה ממשלת-ישראל את ההיתר להמשך הפעילות הצבאית ה"שיגריתית" ל-

* פאלאנגה" הוא שם האירגון הפשיסטי הספרדי, ומקור השם ב"פאלאנקס", המערך הגנאי האופייני של חיל-הרגלים ביוון ה"עתיקה. בערבית שם האירגון הצבאי הנוצי"רי בלבנון הוא אל-כתאב (הגדודים)."

צה"ל

כתובת על הקיר

פרשת המטוס חזובי

חזרה על עצמה

בגירסה לבנונית

בחודשים שקדמו למלחמת יום-הכיפורים אירעה שורה של תקלות ביטחוניות חמורות, שהיו חייבות להדליק אור אדום בעיני המפקדים על צה"ל. החמורות שב-תקלות אלה, היו פרשיות יירוט מטוסים. בפברואר 1973, יירטו מטוסי חיל-האוויר מטוס נוסעים לובי שאיבד את נתיבו בעת טיסה מעל מצריים, הטילוהו וגרמו למותם של 105 נוסעים.

כעבור שישה חודשים, באוגוסט 1973, יירטו מטוסי חיל-האוויר מטוס נוסעים לבנוני, אילצוהו לנחות בשדה-תעופה צבאי בישראל. רק אחרי שנבדקה זהותם של נוסעיו, והתברר כי אין בהם אנשי פיד-איון כפי שנחשד תחילה, הותר למטוס להמשיך בדרכו לעיראק.

בשני המקרים היתה ההצדקה שנתנו מנהיגי ישראל ומפקדי צה"ל ליירוט המ"טוסים, הטענה כי הדבר בוצע במיסגרת מלחמתה של ישראל במחבלים. התדמית השלילית שנוצרה לישראל בעיקבות שתי תקריות אלה היתה אחד הגורמים לפחת העצום באהדת העולם כלפיה. כפי שהיתה גלתה במלחמת יום-הכיפורים.

אולם האסון לא היה רק בנוק המדיני והמוסרי שנגרם לישראל. שתי הפרשיות היוו מעין כתובת על הקיר שהעידה כי משהו אינו תקין ואינו פועל כשורה במערך המודיעין של צה"ל ובתהליך קבלת החת"טות בדרג הביטחוני הבכיר ביותר בי מדינה. ליקויים אלה, שלא תוקנו בעקבות שני הכישלונות, היתגלו במלוא חומרתם במלחמה האחרונה.

סכנת התלקחות. מה שהיה המטוס הלוזי עבור משה דיין ודוד אלעזר, היתה

חיילים לבנוניים פוחכים חבר הרוג שרשרת של מיקרים

השבוע התקריט בלבנון לגבי שמעון פרס והרמטכ"ל מרדכי ("מוטה") גור. מעבר להיבט המדיני של התקריט (ראה לעיל) היו לה משמעויות צבאיות חמורות, המעי"דות כי עדיין קיימים ליקויים הן במערך המודיעין והן בדרך קבלת החלטות גור-ליות ביותר.

מה שהיה תחילה סיוור שיגרתי בלתי אלים, הפך לתקריט אש חמורה בה נהרגו שניים מחיילי צה"ל ושבעה חיילים לבנו"נים ועלול היה להתלקח למערכה גדולה עוד יותר.

סיוור של 12 חיילי צה"ל בפקודם של שני קצינים, ערך ביקור שיגרתי מעבר לגבול, במיסגרת פעולות המנע שנוקט צה"ל נגד חדירת מחבלים מלבנון. מסלול הסיוור נע בסווח של 2 ק"מ מהגבול, הקיף (המשך בעמוד 18)

שומרי מחיר ושומרי משקל של עסים.

מיצים ממותקים דלי סוכר

5 מיצים ממותקים דלי סוכר של עסים עולים לך פחות ונותנים לך משקה טעים מרווה ועסים.

מיצים ממותקים דלי סוכר מכילים מחצית כמות הסוכר ומחצית כמות הקלוריות. כל בקבוק מיץ ממותק

דל סוכר של עסים מכיל גם הוא 25 עד 30 כוסות של משקה טעים מרווה ועסים. פקק ירוק-סימן היכר למיצים ממותקים דלי סוכר של עסים. מחיר מומלץ לצרכן:

לימון	תפוז	מנדרינה	פטל	תות שדה
5. ל"י	5. ל"י	5. ל"י	6.80 ל"י	7.20 ל"י

כי עסים זה עסים

תמה תחרות, מלכת היופי 75. אך רבות תבואנה בעקבותיה. ואת? מה עור? שה את למען התואר הנכסף. מודיק, זור-הארץ" שמח לבוא לעזרתך והדבר הראשון לו אנו זקוקים הוא לעזרת השם. התבונני מי היו הזוכות האחרונות. פילאית, פזית, גזית, עזית, עידית, דבר

מחושך לאורה - מאפלה ליום טוב

הד רב לקריאתן של הרבנות הראשית וממשלת ישראל
● בתי הכנסת המו מתפללים ● הרב גורן חיבר נוסח
הודיה מיוחד ● אומר, גם כתיבת המכתב מקביל לנס
קריאת ים סוף" ●
האגרת תופץ בין
חלמידי בתי"ה"ם
העממיים מאד.

מתלדאית גיזעית
(מקודם מתלדדה גז)

ראית, ריבקאית חיתית וכו'. ברור איפוא שעם שם כמו לאה או צפורה אפסו סי- כויד, רשמי אימא: סימה - שממית. גלילה - גללית. בבה - בבאית. סימור נה אסימונות. ליבר - עלית וכו'. מיוחדות טובות:

המידות השולטות בשוק המשותף הן

I.Q. 90

ניתן להגדיל את ה-I.Q. באמצעות טליקון.

90-60-90. יש להדגיש איפוא את ה- מספרים הללו בכל הזדמנות למשל, "מי דותי הן 90-60-90" ורק אחריו יבוא הפרוט כלומר כף הרגל, I.Q. ומשקל או "גיל, גובה, הקף" וכו'. אימון:

חכם קדמון אמר: "אין אישה מכווערת, ישנו נשים שאינן יודעות כיצד להת- יפות". יש להניח כי אותו חכם קדמון לא השיגה כך עדיין, ברם גם כך אין

בשעת אימון

טיפוח יופי בהשכלה בכתב.

"שהחרינו"

ידליק 76' נרות כמנינם, ויאמר:

"ברוך אתה הסנט אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!"

מדליק בר זכרון ואומר:

"הנרות הללו אנר מדליקים על הנסים ועל המכתבים ועל התשועות ועל הלחצים שעשית לאבותינו בימים הללו בזמן הזה.

שעמדה מלכות פרוד הרשעה עלי עמך ישראל להעבירם מגבולם. ואתם ורחמיכם הרבים קמתם להם בשעת צרה. ובזכותכם, תתברכו שוב, אין אנר זקוקים למפות והצעות ותכניות ונסיגות והסדרים וטכונים ושיחידת ואי-לוחמיות וגמישויות ושאר מרעין בישין.

ובאה לפמך ישראל תשועה גדולה ופורקן. וישברו על אדמתם ואדמת שכניהם לבסח".

ורוקד שלוש רקידות בגדם ומסיים:

"המכתבים הללו קודש הם ויש לנו רשות להשתמש בהם ולא לראותם בלבד".

ס ל ה

6- ספרי ZOO ארץ ZOO. (וחירות, לספרי שירה מקוריים הש- פעה שלילית על הזיקפה). תרגיל מקובל נוסף הוא שכיבת שמיכה (ולא שכיבה סמיכה, כפי שחושבות רבות), יש לשכב עם שמיכה על הפנים במשך רוב שעות היום. בהצלחה.

הומצא גם, "שבוע חספרי". השאלה כמובן איזה ספרים. ובכן בין הגילים 7-3 סדרת חסמבה או ספרי משה שמיר. בגילים 14-8 אנציקלופדיה נעורים או מלחמה ושלוש. ואילו מגיל 14 ומעלה האנציק- לופדיה העברית. מומלצים בעיקר הכר- כים ח', י"ד (ערכים בנון - בלגרד, זברה - זלמן) אפשר גם כל כתבי עגנון

להזניח את הטיפול היומי. בזמנו המ- לענו על מסכת אבוקדו כנגד פב"ח (פצעני בגרות חצ'קונים) במקרה שלך רצוי להתעניין גם בשכפ"צ (שינוי כלל ה- פרצוף). תרגילים: התרגיל הנפוץ והמקובל, הוא הליכה זקופה בעזרת ספרים על הראש. לשם כך

אמישנתו של מייסדו
שלח את המי
ד"ר מ.ז. לפסנתרן

מילון
אבן זוארץ
(השלמות)

משירי החומש

שמעון נוסע לאהבתו ר' יצחק חושב

ר' שמעון פורק בחשאי שערו
וכוס ציפורניו בלאט.
ואומר לעצמו בניגון "אי, אי, אי,
עוד מעט ר' שמעון, עוד מעט".

והוא שוב מישר את שוליו מעילו
ובוחן את הפרח בדש.
וחושב "מי קווה שעכשיו בגילו -
הוא יפגוש את צרפת מחדש".

אי צרפת תשוקתו הסוערת.
בת בריתו, אהבת נעוריו.
היא אחת בשכילו - אין אחרת.
היא צרפת, הוי צרפת שאהב.

הוא כופף עצמו לרגליה.
הוא חורג, הוא ליקק, הוא עגב.
הוא חיבק את כל ידידיה.
אויביה היו גם אויביו.

חוג איכפת לנו

צדיק ורע לו קם בבוקר וראה ש-
הוא עם. עם. אמנם עם לא מגולח עם
צהוב באוזניים ושומה על הלחי, אבל
בכל זאת עם.

צריך לעשות משהו בעניין המראה
חשב, ותיכף ומיד הלך ודיבר עם עוד
כמה חברים שגם הם היו עם וכולם
יחד התחילו לפעול.

כי היה איכפת להם.
הם החזיקו סיסמאות בדבר הצורך
בהקמת ממשלת מומחים.
הם פירסמו מודעות כנגד ירידה.
הם פנו לנוידרפר מעל דפי העיתון
נות להעמיק את הגביה.

הם הפגינו בעד הורדת מחירי ה-
בשר הקפוא.
ואפילו כתבו חוזר אישי לשורה של
אישי ציבור.

כשכילה הוא פלש למצרים.
ותמך מול אלג'יריה באו"ם.
שסרחה, הוא עצם עיניים.
ואמר: "באמת, זה כלום".

ופתאום, עת ששק לעיניה.
היא ירקה לו ישר בפרצוף.
צחקה וחשפה שיניה.
ואמרה: "תסתלק, הצוף".

כך עשתה לו צרפת. ור' שמעון
עמד שם חוזר כמת.
בת בריתו, בת בריתו בת...
כל מגדל הקלפים התמוטט.

והוא שוב מישר את שוליו מעילו.
ובוחן את הפרח בדש.
וחושב "מי קווה שעכשיו בגילו
הוא ירוין לצרפת מחדש".

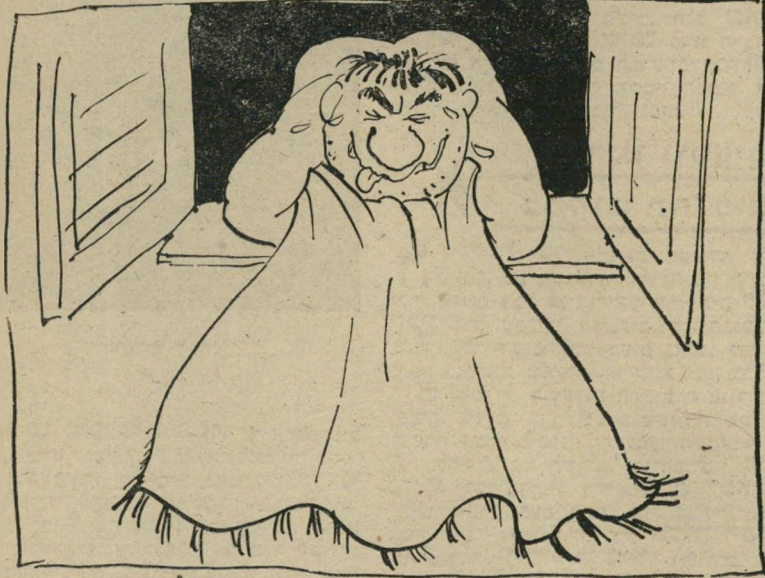
צדקה תציל ממות

עליתי אל האוטובוס העמוס וסקרתי
את המצב. היו שם שני מקומות פנויים
בסך הכל. האחד ליד הנהג והשני בר-
ספסל האחרון. כימעט ונתפתיתי לש-
בת מאחורי הנהג, אלא שאז התעורר
מצפוני (בדרך כלל הוא מתעורר בר-
12.00 אלא שהפעם הקדים), והתחיל
לצרוח כמו משוגע שהוא לא מוכן,
הוא יודע שתיכף תעלינה זקנות, והוא
יצטרך ללחוץ עלי לקום, ואני אסרב,
ונסתכסך, ולמה לו את כל זה? אז
שאשב בסוף.

"לסוף", הסביר מצפוני, "לא מגי-
עות זקנות. ואם כבר מגיעה אחת זה
אחרי שלא קמו לה אחרים. ואם אחד
רים לא קמו אז גם אתה פטור". גם
כן מצפוני.

הלכתי וישבתי בסוף. נסענו שתי
תחנות ואז התפוצץ מטען חבלה שי-
היה טמון (כרגיל) בספסל האחורי.
ונהרגתי.

מאז אני יושב בספסל הקדמי ושור-
לח את המצפון לסוף. מוטב מוסר
כליות משברים פתוחים. לא? זוהי
מילחמת החיים, מה לעשות.

דופק שטיחים

משגל נסוג

מרים משקלות

דבר המערכת

שוב גלינו מאדמתנו. הברית הבלתי
קדושה של חוגי הימין והשמאל, ב-
תמיכתם הגלויה של אנשי מנגנון
החושך - נתלכדה מחדש ואילצה או-
תנו לנטוש את העמודים 2-3.

אין זאת כי אישיותו הדינאמית של
מנהיג התנועה, ד"ר זוארץ ז"ל, והי-
עובדה כי מספר המצטרפים לתנועת
ז"ל, עולה מדי יום ביומו, הטרודה
את מנוחתם. הוסף לכך את גילוי
השחיתות למיניהן אותן חשף, ZOO,
הארץ, ואת מלחמתנו העקבית בסאוב
והתמונה מתבהרת. קואליציה אדירה
של כוחות השחור למול עתון חי.
גלינו מאדמתנו, אך לא שכחנוה.
בניקים, בחגווי הסלע ובכל מקומות
מחבואינו עולה הקריאה, "אם נשכחם
עמודים 2-3 תשכח ימינו!"!! גם
בגולת עמודים 6-7 בפזורת 11-12
ובתפוצת 20-21 אנו עדיין 2-3. גם
מאורעות 29-30 לא יכריעונו.

לא תשכחנו, לא תפחידונו, לא
תתייענו.

ותזכורת קטנה.
לפני כמעט שנתיים, במחצית ספ-

ע"מ. זוארץ 13

אלה הם יקירי האומה - כמה עלו הנסיעות

חיים זנרוא
26,122.40

של ח"כ נסיעות יגיעו מחודש אוקטובר שנה שעברה עד לחודש נובמבר השנה ל- 51,786.20 ל"י.

בתחילת החודש הבא עומדת לצאת ממשלת פרלמנטרית נכבדה לגרמניה. תי ממשלת תשעה בגרמניה שלוש שנים שבו עות, וישתתפו בה חמישה חברי-כנסת, ובראשם יושבראש הכנסת **ישראל ישעיהו**. יתר חברי הממשלה הם: קר מיסר הנסיעות של המפד"ל, ח"כ **אברהם מזמור**, האיש החזק במפלגה הליברלית ח"כ **שימחה ארליך**, ח"כ **מלידה גז** (עבודה/רפ"י), אשר זו לה נסיעתה הרא- שונה על חשבון הכנסת, וח"כ איש די- מונה **ז'אק אמיר** (עבודה/אחדות-העבר דה), אשר נמצא רק מיספר חודשים ב- כנסת, אליה נכנס עם התפטרותה של **גולדה מאיר**.

מחיר כל כרטיס לגרמניה הוא 5,582.30 לירות. מחיר חמשת הכרטיסים יגיע, אי פוא, ל-27,911.50 לירות. סכום האש"ל, שאותו יקבל בוודאי כל אחד מחברי- הכנסת, עליפי הנהוג בבית, יגיע ל-60 דולר — או 360 לירות. כל אחד מהם יקבל 7,560.00 לירות, וכולם ביחד 37,800.00 לירות.

מחיר נסיעותיו של כל חבר בממשלת יגיע ל-13,142.30, וההוצאה הכללית של הממשלה תגיע ל-65,711.50 לירות.

הסיוור

של היו"ר

ל **יושבראש הכנסת** תהיה זו ה- נסיעה הראשונה מזה שתיים, אולם כדי שלא יהיה מקופח, ברור כבר עכשיו

השנה כבר פעמיים, ומתכוונן עתה לנסיעות השלישית, לאוסטרליה הרחוקה, לא נסע ח"כ בנימין הלוי השנה אף פעם וזאת מסיבות המזכירות את אלו שבגללן לא נסע ח"כ אריה אליאב, הלוי היה בחינת מוקד צה בליכוד לפני שפרש ממנו, ולכן לא הוענקו לו הפרסים בדמות הנסיעות ל" חו"ל.

חברת-הכנסת **שולמית אלוני** (יעד זכתה בנסיעות משני הצדדים, כמתנתי פרידה מהמשלה, בה כיהנה כשר-בלי תיק, היא קיבלה נסיעה על חשבון החגבית היהודית המאוחדת, לארצות-הברית, בחור דש נובמבר בשנה שעברה שהתה אלוני בארצות-הברית 13 יום. דמי הכרטיס ל"י ו- ארצות-הברית מגיעים 9,922.40 ל"י, ו- זאת ללא דמי הכרטיסים של אלוני בתוך ארצות-הברית. אלוני נהגה לגור במלונות היקרים ביותר בכל עיר שאליה הגיעה, ודמי המלון שלה היו בממוצע 70 דולר, שהם 420 לירות ליום. לכך יש להוסיף אש"ל מינימלי בגובה של 25 דולר, או 150 לירות ליום, כך שההוצאות של ח"כ שול" מית אלוני באותה נסיעה הגיעו 7,410.00 ל"י. סך-הכל נסיעתה של ח"כ אלוני באותה פעם: 17,332.40 לירות.

בסוף השבוע שעבר יצאה ח"כ שולמית אלוני לנסיעה בת חודש לאוסטרליה, כי אורחת "שנת האשה הבינלאומית". משום- מה נדמה כי בשנה האחרונה נעשתה אוס- טרליה הרחוקה פופולארית ביותר אצל חברי-הכנסת. דמי-הטיסה לאוסטרליה הם 12,070.60 לירות. לירות. הוצאות האש"ל המיני- מאליות של אלוני באוסטרליה יגיעו ל-60 דולר ליום, כלומר סכום ההוצאות שלה יהיה 10,800.00 לירות. סך-הכל מחיר הגי-

בתוך הליכוד, המפלגה הנוסעת פחות ביותר היא מפלגת ע"מ. מתוך חמשת חברי מפלגה זו, שלושה לא נסעו כלל: ח"כ **יצחק פריק**, ח"כ **אמנון לין** והי ח"כ החדש-יחסית, **יגאל כהן**. שני-חברי הכנסת האחרים של הע"מ, ח"כ **יגאל דורביץ** וח"כ **זלמן שובל** נסעו הרבה, אך על חשבון העסקים הפרטיים הגדולים שהם מנהלים, ולא על חשבון הכנסת או מסד ממלכתי או ציבורי אחר.

שרים נוסעים

במקום הח"כים

ה **שותפה של** מפלגת העבודה ב- מורה, מפ"ם, גם היא אינה בין קוטר לות-הקנים בכל הנוגע לנסיעות. ח"כ **רב זכין** הוא מבכירי הנוסעים של הכנסת, שאר חברי-הכנסת של מפ"ם נאלצו להסי- תפם בנסיעות פעוטות, או שלא נסעו כלל, גם למפד"ל, המפלגה השלישית בגודלה בבית, אין מה להתבייש בנסיעותיה. מתוך עשרת חברי מפלגה זו, נסעו השנה שני- שה לחו"ל. שני השרים, **שרהפנים יוסף בורג** ו**שר-הדתות ד"ר יצחק רפאל**, נסעו יותר מפעם אחת. שני חברי-כנסת אחרים של מפלגה זו, ח"כ **זלמן מרז** וח"כ **ד"ר יהודה ביימאר**, שהיו ב- ימים אלה בחו"ל. עם אלה שאינם נוסעים בנימים ח"כ **ד"ר זרח ורהפטיג**, אשר אינו אוהב לנסוע לחו"ל; ח"כ **פינחס שיינמן**, היודע כי בכל נסיעה שלו ל- חו"ל עלולים לעשות לו הפיכות-חצר, ולכן הוא נמנע מלנסוע; **שרהסעד ליבאז חזני**, וח"כ איש המושב שבנגב **אליעזר אבטבני**, אשר היה צריך לנסוע בחודש

ל **כל מפלגה בכנסת יש** המאפיינים שלה לנסיעות. במפלגה השלטת, מפ"ם לגת-העבודה, יש כל המאפיינים של כל המפלגות האחרות. ממפלגת-העבודה נוס- עים על לחו"ל על חשבון הכנסת, עלי חשבון משרד-החוק, על חשבון המגבית היהודית המאוחדת ועל חשבון הבונדס. למי שאין נסיעה על חשבון המוסדות האלה, (המכור נים בלעג עצמי עליידי חברי הכנסת עצמם: "חברות-הנסיעות"), מסדרת הי- מיפלגה נסיעות על חשבונה-שלה.

אם להוציא מהחשבון את חברי-הכנסת הערביים של מפלגת-העבודה, הרי שלעו- מת 11 חברי-כנסת שלא נסעו השנה ל-

כי ישראל ישעיהו ייצא בממשלת הפרל- מנטרית שתיסע ללונדון בסתיו הקרוב. עדיין לא נקבע מי, מלבד היושבראש, יהיו חברי הממשלה, וגם לא נקבע כמה זמן היא תשהה בלונדון, אולם בינתיים מניחים בבית כי היא תשהה שם שבועיים. מחיר כרטיסו של ישעיהו ללונדון יהיה, אם לא יעלו עד או מחירי הכרטיסים, 5,649.00 לירות, ודמי-האש"ל שלו יגיעו ל-5,040.00 לירות. סך כל ההוצאה ב- נסיעה זו יגיע ל-10,689.00 ל"י, וסך כל ההוצאה בנסיעותיו של ישעיהו השנה יגיע ל-23,831.30 לירות.

המאבקים על הכוח לנסוע בממשלת לגרמניה היו עזים, כשנודע לחברות הי- כנסת גז **ואורה נמיר**, אשר היו המועמ- דות לנסיעה מטעם המערך כי גם ח"כ **אסתר הרליץ**, האישה-הנוסעת-ביותר בבית, תיסע, הן הודיעו כי הן מסרבות לנסוע. בינתיים קרה אסון במישפחה של הרליץ, והיא ויתרה על הנסיעה. ח"כ נמיר עמדה בסירובה לנסוע, וח"כ מטילדה גז הסכימה לנסוע. היא נוסעת במקומו של ח"כ **חביב שמעוני**, אשר לאחר "המרד" הציעו לו את המקום.

גם במפד"ל היו בעיות בקשר לנסיעה. הנסיעה הובטחה לח"כ אליעזר אבטבני, אשר לא יכול היה לנסוע בגלל סיבות מישפחתיות, ובמקומו נסע, לדבריו על- פי בקשתו האישי של יושבראש הכנסת, ח"כ אברהם מלמד. בין חמשת חברי הממשלה יש רק שניים הדוברים גרמנית: ח"כ אברהם מלמד וח"כ שימחה ארליך, שלוש הנותרים הם יוצאי עדות המזרח, ואינם יודעים מילה גרמנית. בשביל מלמד, שבילה את ילדותו במחנה-הריכוז דכאו בגרמניה, תהיה זו חוויה מיוחדת.

בתוך כל הנסיעות של חברי-הכנסת משוכב לבחון את לוח הנסיעות של ח"כ (ליכוד) **ליאון רייצמן**. מתוך 40 שנה שבה נמצא רייצמן בארץ, הוא היה ב- חו"ל ארבעה ימים. זה השנה שנת 1967. כאשר היה חבר בממשלת-ירצון-טוב של ההסתדרות לפאריס.

נוסע רקחתורס אלהים לפרט את מט- רות נסיעותיהם. מנהיג המפלגה, ח"כ **מאיר וילנר**, טוען כנגד הכנסת ושאר

סיעה של ח"כ אלוני לאוסטרליה יגיע אי- פוא 22,970.60 לירות. סך-הכל נסיעותיה של אלוני השנה: 40,203.00 ל"י.

ארוכה הדרך

של חרות

ג **ם מנהיג** מפלגה אחרת, מנהיגה הי- בלתי-מעורער של חרות וראש הלי- כוד, ח"כ **מנחם בגין** נסע לחו"ל פעמים אחדות השנה. בחודש אוקטובר של השנה שעברה נסע ח"כ בגין לארצות-הברית ול- קנדה, כאורח הבונדס, ושהה שם חמישה ימים. דמי-הכרטיס שלו היו 9,922.40 ל"י.

מאת

יוסי ינאי

והאש"ל המינימאלי היה 1,800.00 לירות. סך-הכל ההוצאה בנסיעה זו של ח"כ בגין הגיע איפוא ל-11,722.40 לירות.

לפני כחודש נסע ח"כ בגין שוב לאר- צות-הברית וקנדה מטעם הבונדס, ושהה שם 11 יום. דמי הנסיעה והאש"ל שלו באותה פעם היו 13,882.40 ל"י. לאחר שבועיים של שהייה בארץ יצא ח"כ בגין לארצות-הברית בפעם נוספת, כאורח הס- תדרות ציוני אמריקה, ושהה ביבשת הגי- דולה שמונה ימים. מחיר הכרטיס היה 9,922.40 ל"י, ודמי האש"ל המינימאליים הגיעו ל-2,880.00 ל"י. סך-הכל הוצאות אותה נסיעה 12,802.40 ל"י.

בנובמבר הבא עומד ח"כ בגין לצאת לקאראקאס, בירת ונצואלה, ליומיים בלי- בד. הוא יישלח על-ידי בית-החולים הירוי שלמי שערי צדק, כדי להשתתף בארוחת- מגבית שתיערך למען בית-החולים. דמי- הטיסה לוונצואלה הם 12,659.40 לירות. דמי האש"ל של ח"כ בגין יהיו לפחות 720.00 ל"י, כך שהנסיעה כולה תעלה לבית-החולים שערי צדק 13,379.40 לירות. חשבון פשוט מראה כי הוצאות נסיעותיו

הבא, אולם בגלל סיבות מישפחתיות ויתר על הנסיעה. הגוש הדתי האחר, החזית הדתית התור- רנית, הכולל בתוכו חברי-כנסת משל אור- דתי-ישראל ופועלי-אגודת-ישראל, הוא מן הגדולים שבנוסעים. מחמשת חברי-הכנסת של גוש זה, היו השנה ארבעה בחו"ל. אחד מהם, ח"כ **אברהם ורדיגר**, שותה עתה בארצות-הברית.

התנועה החדשה יעד, הכוללת בתוכה את חברי-הכנסת של ר"צ עם ח"כ **אריה** (לזובה) **אליאב**, לא הספיקה לנסוע הרבה. שלושה חברי-כנסת מתנועה זו לא יצאו השנה כלל לחו"ל. אולם במקומם ערכה מנהיגת ר"צ, ח"כ **שולמית אלוני**, נסיעות ארוכות ורחוקות בשנה האחרונה. כשמתבוננים במפת הנסיעות של מפלגת הליברלים-העצמאיים, נדמה כי אין נוסעים הרבה במפלגה זו. אולם זוהי טעות אופי- טית בלבד. שני חברי-כנסת מתוך אר- בעה, ח"כ **ניסים אליעזר** וח"כ **יצחק גולן**, לא נסעו בשנה האחרונה. אולם יש לזכור כי שני מנהיגי מפלגה זו, שר- התיירות **משה קול** והשר-ללא-תיק **גדי עזון האזנר**, אינם חברי-כנסת, והם הי- נהנים מכל הקצפת שבועות-הנסיעות של ל"ע, ואומנם נסיעותיהם רבות.

בלי תיק,

עם כרטיסים

א **ת המיפלגה** הקומוניסטית החדשה (רק"ח) אפשר לכנות בשם רקחתורס. ראשי מפלגה זו נוסעים ללא הרף לוועי- דות-שלום, כאורחי אירגונים קומוניסטיים ברחבי העולם, ואל מאחרי מסך הברזל. אולם ברק"ח, שלא כבמפלגות אחרות, מתי- חלקות הנסיעות לא רק בין חברי-הכנסת, אלא בין כל חברי המרכז והמזכירות של מפלגה זו. כך שחברי-הכנסת של רק"ח שווים בנסיעותיהם לשאר חבריהם בצמרת המיפלגה.

שתי סיעות-היחיד בבית, מוקד וח"כ **בנימין הלוי**, הן סמל לעיוותים שבי- שטת הנסיעות של חברי-הכנסת. בעוד הח"כ היחיד של מוקד, **מאיר פעיל** נסע

חו"ל, עומדים 31 חברי-כנסת שכן נסעו, כשרובם נסעו יותר מפעם אחת. בין חברי הכנסת שלא יצאו לחו"ל היו ח"כ **עמום הרר**, אשר הושבע רק לפני כמה שבועות, ועדיין לא הספיק לנסוע; ח"כ **אברהם זילברברג**, לו הוצעו רק נסיעות לגר- מניה לאוסטרליה, ארצות שזילברברג, ניר צול השואה, מחיים אותן; וח"כ **ישראל קרנמן**, אשר סירב לקבל נסיעות מתוך נימוקים אישיים שלו.

הליכוד אינו מפגר הרבה אחרי המערך. ביחס הנסיעות של חבריו, 25 חברי-כנסת של הליכוד נסעו, ונסעו הרבה לחו"ל — לעומת 13 חברי-כנסת שלא נסעו. מבחינת אחוים, הרי בשתי המפלגות הקטנות שב- ליכוד, המרכז החופשי והמרכז העצמאי, נסעו הכי הרבה. כל אחד משני חברי הכנסת שבכל אחת משתי מפלגות אלה, היה בחו"ל.

תומיק טובי
14,682.00

שלהם לעם ישראל בשנה האחרונה?

מנחם פרוש
28,153.80

הנסיעות במיפלגתו. נסיעתו האחרונה הייתה לפני שנתיים, במישלחת פרלמנטרית להולנד, יחד עם ח"כ חייקה גרוסמן (מערך/מפ"ם). שאף היא אינה מהאהודות על מארגני הנסיעות במערך. אולם לשניים נרמז באופן ברור כי הם המועמדים הבאים לנסיעה, וכפי הנראה הם יהיו במישלחת ללונדון שתצא בסתיו.

ח"כ אליעזר רונן (מערך/מפ"ם) גם הוא אינו מהמקובלים על שולחי הנסיעות, אולם לרונן יכול היה להיות מקור אחר לנסיעות, החברה העירונית קרתא לפיתוח מרכז ירושלים, אשר רונן עומד בראשה. ואמנם, רונן נסע לפני שנתיים בשליחות קרתא לארצות-הברית, ושהה שם שבועיים, ואף תכנן נסיעות נוספות לשם.

אך רונן הצליח לרביע עם ראש עיריית ירושלים סד' קולק, הממונה עליו בענייני גי החברה, וקולק נקם בו בדרך זו של עיכובו בארץ, כשהוא מסכל כל נסיון של רונן לצאת בשליחות קרתא.

קדנציה

של נסיעות

ישוב קל מוכיח כי כל אחד מ-120 חברי-הכנסת נסע בשנה האחרונה, בממוצע, כימעט פעמיים לחו"ל, וביקר במעלה משתיים-דחצי ארצות-הברית.

סך-הכל הוצאות של כל חברי-הכנסת על נסיעות לחו"ל ועל האש"ל הגיע בממוצע, בשנה האחרונה בלבד, ל-18,809.20 לירות.

סך-הכל הוצאות נסיעתם של כל חברי-הכנסת על חשבון הציבור ללא חישוב נסיעותיהם הפרטיות, הגיע ל-2,257,104.00 לירות — למעלה משני מיליון. סך-הכל ימי שהייה של כל חברי-הכנסת בחו"ל היו השנה 12, וסך-הכל היעדרות מהארץ של כל חברי-הכנסת — שלא בגלל נסיעות פרטיות — הגיע בשנה החולפת ל-1440 ימים, כלומר 46 חודשים, קצת פחות מ-4 שנים, שהן קדנציה שלמה של חברי-הכנסת.

אברהם זרדיגר
17,482.40

עתו של ח"כ לנדאו הגיע ל-26,122.40 לירות. חבר ליכוד אחר, ח"כ מתתיהו (מת"י) דרובלס, פופולארי מאד אצל מוסדות הנסיעות המספקים כרטיסים לחברי-הכנסת, משום ידיעתו את השפה הפורטוגזית והספרדית, ויכולתו להופיע בפני יהודי דרום-אמריקה. דרובלס קיבל בשנה האחרונה למעלה מעשר הצעות לנסוע לחו"ל. אולם הח"כ, הטרוד מאד במחלקה להתיישבות

ליום בסיעה זו, יחד עם ח"כ אברהם זרדיגר, ורדיגר שוהה עתה בארצות-הברית, בנסיעה שתאריך שלושה שבועות, על חשבון אחת מקרנות המיפלגה. מחיר הכרטיס לארצות-הברית הוא 9,922.40 לירות, ודמי-האש"ל לשלושה שבועות יגיעו ל-7,560.00 לירות. סך-הכל הוצאות הנסיעה של ח"כ זרדיגר מגיע, אפוא, ל-17,482.40 לירות.

חברו של זרדיגר, ח"כ מנחם פרוש,

מנחם בגין ומעריצות
51,786.20

של חרות, סירב לנסוע. נסיעתו האחרונה הייתה בתחילת השנה שעברה, מטעם בית-הדרום-אמריקה. הוא שהה שם חודש שלם. מחיר הכרטיס לדרום-אמריקה הוא 12,659.40 לירות, והאש"ל לחודש מגיע ל-10,800.00 לירות. סך-הכל הוצאות הנסיעה של דרובלס הגיע ל-23,459.40 לירות.

אלוף הנסיעות הוא, ללא ספק, יושב-ראש הנהלת הסוכנות היהודית, ח"כ פיני חם ספיר. קצרה היריעה לערוך את חישוב נסיעותיו הרבות של ספיר בשנה האחרונה, את חישוב האש"ל, המלונות והוצאות האחרות של ספיר. מה שידוע הוא, כי הוצאותיו של ספיר בנסיעות לחו"ל עלו

נוסע פעמים רבות לחו"ל על חשבון עסקיו הפרטיים, אולם היו לו השנה שתי נסיעות על חשבון הציבור. פרוש עומד בראש מוסד ששמו קריית הילד, ותוא יצא פעמיים כדי לאסוף כספים למוסד זה. בי תחילת החורף הוא נסע לדרום-אפריקה, ושהה שם שבועיים. מחיר הכרטיס לדרום-אפריקה הוא 8,151.40 לירות, ודמי-האש"ל המינימאליים לשבועיים מגיעים ל-5,040.00 לירות. סך-הכל הוצאות של ח"כ פרוש באותה נסיעה מגיע ל-13,191.40 לירות.

בסוף החורף יצא ח"כ פרוש למשך שבועיים לארצות-הברית, שוב על חשבון קריית

שודמית אזוני ובעדה
40,203.00

השנה על 114 אלף לירות, ואין ספק כי הוא הנוסע הגדול ביותר. נוסע גדול אחר הוא ח"כ אבנא אבן (מערך/מפ"ם), אולם נסיעותיו של אבן, מאז חדל לכהן כשר-החוק, הן על חשבונו הפרטי, או על חשבון מוסדות לא-ישראליים המזמינים אותו.

ישנם בין חברי-הכנסת גם נוסעים קטריים, אשר רק מדי פעם בפעם זורקים להם נסיעה, בעיקר כדי שלא יוכלו לטעון כנגד הנסיעות הרבות של תאריהם. דוגמה לאלה הוא יושב-ראש סיעת הליברלים בכנסת, ח"כ משה ניסים (ליכוד/ליברלים), שלמי-רות תפקידו אינו מהמקובלים על מארגני

הילד. מחיר הכרטיס לארצות-הברית הוא 9,922.40 לירות, ואילו האש"ל הוא, כאמור, 7,560.00 לירות. סך-הכל הוצאותיו של ח"כ פרוש באותה נסיעה הגיע ל-14,962.40 לירות, וסך-הכל הוצאות נסיעותיו של פרוש בשנה החולפת הגיע ל-28,153.80 לירות.

בחודשים ספטמבר ואוקטובר בשנה ש-עברה שהה ח"כ חיים לנדאו (ליכוד/חרות) משך שישה שבועות בניו-יורק, כתבר מישלחת ישראל באו"ם. מחיר ח"כ כרטיס לניו-יורק הוא 9,922.40 לירות, ודמי-האש"ל המינימאליים לשישה שבועות הם 16,200.00 לירות. סך-הכל הוצאות נסיעתו

המוסדות על כי מעולם לא קיבל נציג מיפלגה קומוניסטית כלשהי כרטיס-טיסה. אולם אנשי ר"ח מפצים עצמם בדרכים אחרות, וילגור עצמו היה לפני כמה חודשים ברומניה, כמשקיף בוועידה של המיפלגה הקומוניסטית הרומנית. הוא שהה ברומניה 12 יום. כרטיס-הטיסה לרומניה מסובסדים על-ידי ממשלת-ישראל, כך ש-כרטיסו של וילגור עלה רק 3,383.50 לירות. דמי שהייה, לפי האש"ל המינימאלי ל-12 יום, הגיעו ל-4,320.00 לירות. סך-הכל ערך הנסיעה של וילגור הגיע ל-7,703.50 ל"י.

רקח תורס

חברו למיפלגה ח"כ תופיק טובי היה בפברואר אורח המיפלגה הקומוניסטית האיטלקית למשך 10 ימים. מחיר הכרטיס לאיטליה 4,379.40 לירות. האש"ל המינימאלי ל-10 ימים הוא 3,600.00 לירות. סך-הכל מחיר הנסיעה של טובי הגיע ל-7,979.40 לירות. באותה נסיעה הצטרף אל טובי ח"כ אברהם לבנבראון מ-רק"ח, שההוצאות שלו היו זהות לאלה של טובי. סך-הכל הוצאותיהם של שני חברי-הכנסת אלה במישלחת לאיטליה הגיע, אפוא, ל-15,958.80 לירות.

ישראל ישעיהו
23,831.30

אולם לטובי הייתה עוד נסיעה אחת. לפני כחודש הוא השתתף בוועידה שנערכה על-ידי מועצת-השלום העולמית בפאריס. מחיר הכרטיס לצרפת הוא 5,262.60 לירות, ואילו האש"ל המינימאלי של טובי בארבעת ימי שהותו שם הגיע ל-1,440.00 לירות. סך-הכל הוצאות נסיעתו זו של טובי הגיע ל-6,702.60 לירות. סך-הכל נסיעותיו של טובי בשנה האחרונה מגיע ל-14,682.00 לירות.

השנה האחרונה הייתה שנה חלשה בניסיעותיו של ח"כ משה ברמל (מערך/אחדות-העבודה). כרמל משמש כיוש-ראש מועצת-המנהלים של חברת התעופה-הלאומית ארנ"י, וכרטיס הטיסה שלו אינם עולים בכסף למוסד ששולח אותו. כאשר ביקש כרמל להשתתף במישלחת המפורסמת שנסעה מטעם הכנסת ליסאן, בסוף השנה שעברה, היה אחד מנימוקיו: "הכרטיס שלי לא יעלה לכנסת בכסף". המישיחת בילתה שלושה שבועות ביפאן, קוריאה, וייטנאם ונפאל. כרטיסו של כרמל עלה לארנ"י 12,245.40 לירות, והאש"ל שלו עלה לכנסת 7,560.00 לירות. סך-הכל הוצאות על כרמל הגיע ל-19,805.40 לירות. כרמל היה רחוק למיטה משך תקופה ארוכה, ומיספר נסיעות שלו לא יצאו לפועל בגלל סיבה זו השנה.

אבן על כל מיל

ח"כ מנחם פרוש (חזית דתית תורתית) הוא אחד משני הנוסעים הגדולי

צ"צ' אוהב מכוניות-אשפה

מפני שהן מזכירות לו את הטנקים

ביוגרפיה שלו, שיסע אותה פרס וטען כי הפרטים אינם מדויקים, וכי נפלו שיבושים. השיבה נמיר: "מצטערת, אך מזכירות-הלישכה שלך אינן מעודכנות." השיב השר: "אני עוד אעדכן אותן!" אורח-החור דש במעודון היה שר-המיש-פטים **חיים צדוק**. ח"כ נמיר קראה את הביוגרפיה שלו, ואמר רה שהיא מקוה שהפעם לא נפלו שיבושים. השיב לה צדוק: "אולי טוב שלא הזכרת את כל הפרטים בביוגרפיה שלי. יש דברים שהיית מעדיף לשכות."

באותה הזדמנות סיפר צדוק, כי הוא עומד לחוקק חוק, שיחייב את חברי-הכנסת למי סור את המתנות שניתנו להם בתקופת שירותם, לרשות הדין. מדינה, כנהוג במדינות אחרות, כמו ארצות-הברית. קראה ל-עברו העיתונאית **ברוריה אכירן**: "אדוני השר, מכיוון שבמדינה זו מיסים הם בדרך-כלל רטרואקטיביים, האם לא כדאי שגם החוק הזה יהיה?" השיב צדוק: "קודם אני רוצה לבדוק איזה מתנות קיבלתי. אח"כ אחליט אם כדאי לחוקק את החוק באופן כזה." אח"כ הור-סיף: "בשביל אלה שאין להם חושי-הזכרון, ולא הבינו אותי נכון, אני מוסיף, כי זהו בעצם רעיון טוב, ואשקול אותו לגופו של עניין."

את הרגשתו האישית הביע באופן גלוי, בעת אסיפת-עם שהתקיימה בקריית-שמונה **דויד הכהן**, מי שהיה יו"ר ועדת-החקיקה-הביטחון של הדין. אמר הכהן: "כולם מתו, כדגוריון מת, שרת מת, שז"ר מת ומי שנשאר בחיים משול כמת, כי הוא סולק מכל תפקיד." כדי להוכיח כי למר רות גילו הוא עדיין בכורשר, פשט את מעילו, הוציא את הדין חולצה ממכנסיו, טפח על חזהו ואמר: "רק עכשיו התחנתתי מחדש, ותודה לאל, כל המערי-כות אצלי פועלות היטב." כי שנשאל מה דעתו על הציונות, השיב: "הציונות עשתה הרבה שגיאות, אך מה גותר לנו מיל-בד הציונות? כלום, רק ציור-נות." את דעתו על נשיא אר-גנדה, **אירי אמין**, הביע דויד הכהן במישפט אחד: "הוא 120 קילו של אידיוט."

במלאות חמש-עשרה שנים לעיתון הסטודנטים פי-האחון התקיים כנס באלום ויין שבאוניברסיטה העברית בירושלים. אחד האורחים ב-כנס היה ח"כ **עקיבא נרף**,

אוהב חתיכות! השר הסתובב והשיב: "לא רק שאני אוהב חתיכות, כשאני רואה אותן, נדלקות לי העיניים!"

במעודון-היוקרה של אירגון אימהות עובדות, שבו חברות נשות אח"מים ונשות-קאריירה, נהוג להזמין מדי-חור דש אורח, בדרך-כלל במעמד של שר. את האורח מציגה חברת-הכנסת **אורה נמיר**, כשהיא מספרת את הביוגרפיה שלו בקיצור. אורח החודש שעבר היה השר **שימרון פרס**. כשסיפרה נמיר את ה-

התחום שלי, צריך שיהיה סדר בעיר הזאת."

ראש שירותי-הבריאות של עיריית תל-אביב, **דויד יוטן**, הצליח לאחד את הדין קואליציה והאופוזיציה בעירייה, בעת טכס ברית-המילה של נכד-דו. בטכס נכח גם ראש-העירייה לשעבר ושר-האוצר בהווה, **יהו-שען רבינוביץ**. כשראה את העירייה **עמיקם שפירא**, הסתובב סביבה וביקש ללחוץ את ידה. אחד הנוכחים במקום אמר מאחרי גבו: "רבינוביץ-

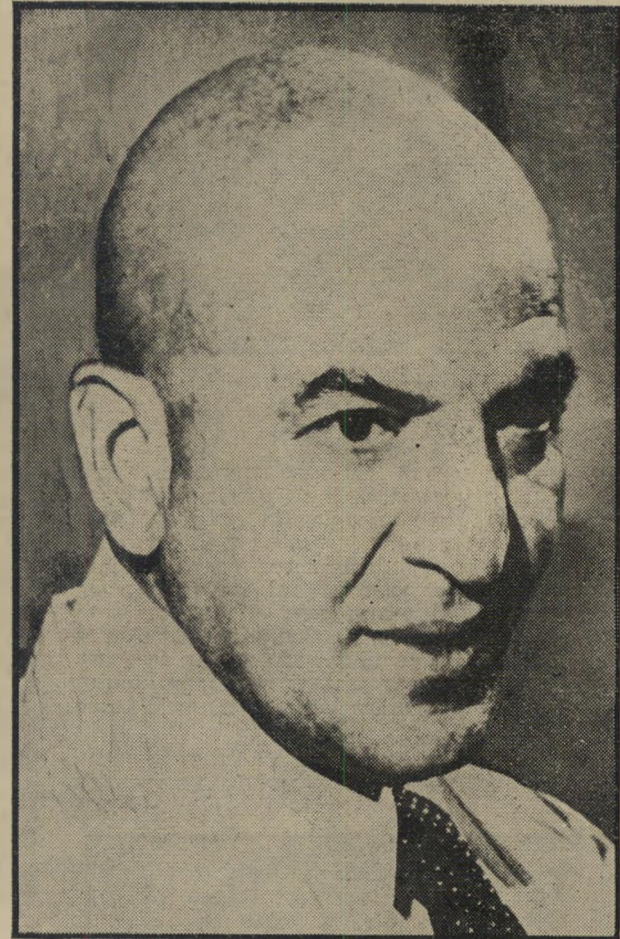
בישיבה של ועדת-השרים לשחרור תקנים מהקר פנה, פנה שר-הסעד **מיכאל חזני** בבקשה לקבל את רשות-הדיבור, ובכל פעם נענה על-ידי יו"ר הוועדה, שר-הקליטה **שלמה רוזן**, בכינוי "ח"כ חזני", ולא "השר חזני", כמקור-בל. כשחזר על-כך בפעם הדי-שלישית, לא התאפק חזני וקרא לעברו: "אתה רוצה לזרוק אר-ת' מהמשלה? זה לא יעי-זור לך!"

בפגישה שהתקיימה בין ראש עיריית תל-אביב, **שלמה ("צ"צ") להט**, לבין תושבי נווה-אביבים, הביעה אחת הדי-משתתפות את דעתה השלי-לית על המידרחוב, וכראייה ציטטה כתבה שהופיעה בהעולם הזה, ושאמרה כי המידרחוב נכשל בלהט הוויכוח, בשעה שתיים בלילה, אחרי שזיזוה **להט**, אשתו של צ"צ, פרשה ממחמת עייפות, ויצל הטלפון במקום המיפגש, וראש-העירייה נתבקש לתהמתו, לגשת בדי-דחיות לטלפון. הסתבר, כי היה זה בנו בן השש-עשרה, **דן**, שהוכיח סולידריות מישפת-תית. סיפר לאביו כי הוא נמר צא במידרחוב וכי הרחוב שר-קק אדם. הוא ביקש שידווח על כך לנוכחים בפגישה.

אגב, כשנשאל **צבי אביגיא**, מזכיר העיר, מדוע מגלה צ"צ' התעניינות כה מרור בה במכוניות איסוף-האשפה, השיב: "מכוניות האשפה מר-כירות לי טנקים!" ככור היה צ"צ' סגן מפקד גייסות השריר-יון, ומפקד כוחות-השיריון ב-מלחמת-ההתשה.

בעת טכס בחירת מל-כת-היופי, שהתקיים בתל-אביב, נסתר לצ"צ' שאם כי הוא עושה ניסיונות רבים להיות פולרי, הרי עדיין מצויים בעירו תושבים שאינם מכירים אותו. השוטר ששמר על המועמדות, סירב לאפשר לראש-העירייה להיכנס אל מאחרי הקלעים. כשנאמר לו מי הוא צ"צ', אמר: "אני לא מכיר את ראש-העיר, ולא את אמא של ראש-העיר."

כשנשאל צ"צ' לדעתו על מלכת-היופי וסגניותיה, סי-רב להביע דיעה. לעומת זאת התערבה אשתו זיווה (המכר-נה עלידי עובדי העירייה "צ"צ'ילה") ואמרה: "מלכות-היופי זה לא התחום שלו, זה

שלי סאבאלאס
הוא המפקח קוג'אק (למעלה), גיבור סינדרת-הטלוויזיה המ-פורסמת, נידון לחיי-קירות. הוא אומר בעצמו: "אילו גידלתי את שערי, לא היו מחתימים אותי יותר על חושים, וזה היה סוף הקאריירה שלי." הנשים, משום-מה, סבורות שסימלו המיסחרי של סאבאלאס, כזה של יול ברנר לפניו, אפילו מוסיף לו נופך סכסכי. הגדילה לעשות הגראפיקאית הצרפתיה דניו, שעיסרה לגולגולתו הקירחת (אותה) הוא מגלח בקפדנות מדי בוקר וערב) שלוש תיסרוקות שונות, לבחירה (בתמונות למטה).

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

קרמל מזרחי
מיקני ואשוון לציון וזכרון יעקב

גם לך בת טלה יש יום אהבים — אבל הרבה יותר רציני. היום שלך הוא יום ב', דעי להפיק ממנו את המכסימום. צרות בעבודה. ליקוי בריאותי קל שבקלים. יהיה זה שבוע מלווה התפרצויות עצבים בעניינים שונים, אך בסופו יהיה מתוק. בקנותך תכשיטים או דברי ערך, קחי איתך בעל מיקצוץ.

טלה
21 במרס -
20 באפריל

שוו
21 באפריל -
20 במאי

אם אתה חושב על בילוי חופשה קצרה בעתיד הקרוב, זה הזמן המתאים לתכנן את הפרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה זו בחברת קבוצת אנשים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת התיכנון וקביעת התאריך. מכתב רישמי שאתה עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אי-נעימות כספית.

תאומים
21 במאי -
20 ביוני

סרטן
21 ביוני -
20 ביולי

המצב הביטחוני אינו צריך להשפיע על תוכניות העבודה היומיות שלך. אל תדיר שינה מענייך בגלל סיבות הקשורות בניהול המדינה. השתדל להתייחס יותר בכובד ראש למתרחש סביבך. משהו לא נעים יקרה בחוג המישפחה שלך. דווקא לקראת סוף השבוע תזכה במעט נחת רוח — זכייה כספית קטנה, מתנה יקרה, או משהו דומה. גבר עימו היית קשורה ינתק יחסיו איתך. אל תתייאשי, הוא יחזור, כעבור זמן.

אריה
21 ביולי -
19 באוגוסט

בחולה
22 באוגוסט -
22 בספטמבר

אתה נמצאת — כרגיל — על פרשת דרכים. אלא שהפעם לא תוכלי לשבת בחיבוק ידיים. הוא ידרוש ממך צעדים נימרצים, ועצם הדרישה הזאת תדרבן אותך לעשות דברים שישנו את כל חייך. בראיה: אל תסתבך, דווקא עכשיו. אתה זקוק לכל חושיו. זהו שבוע קשה, אם כי לא מסוכן.

תאומים
22 בספטמבר -
22 באוקטובר

עקרב
22 באוקטובר -
21 בנובמבר

בעייתך העיקרית השבוע, תהיה איך לשמור על שלווה נפשך, נוכח התקריות הפוליטיות האחרונות. לא יהיה זה עבורך השבוע הטוב ביותר. הרבה לכתוב ובמיוחד ענה על מכתבים. תוכנית אותה תכננת לבצע מזמן — אין סיכוי שתתגשם. אך אל ייאוש, החיים לפניך. חיזרה בנהיגה בשעות החשיכה. הדרכים מלאות מלכודות.

קשת
21 בנובמבר -
20 בדצמבר

גדי
21 בדצמבר -
19 בינואר

יתסים רומנטיים אינטימיים עשויים להאפיל השבוע על כל התרחשות אחרת בחייך. אם אתה חושב שהגיע הזמן להתייחס ברצינות רבה יותר לעתידך, ולקשור את עצמך לחיי-מישפחה, זה השבוע המתאים לעשות זאת. אל תמתין רגע נוסף. טוב ליבך עלול להיות לך לרועץ. השתדל להרגיע את עצבך המתוחים בשבוע זה. בידור לא יזיק לך. למרות ההוצאה הכספית.

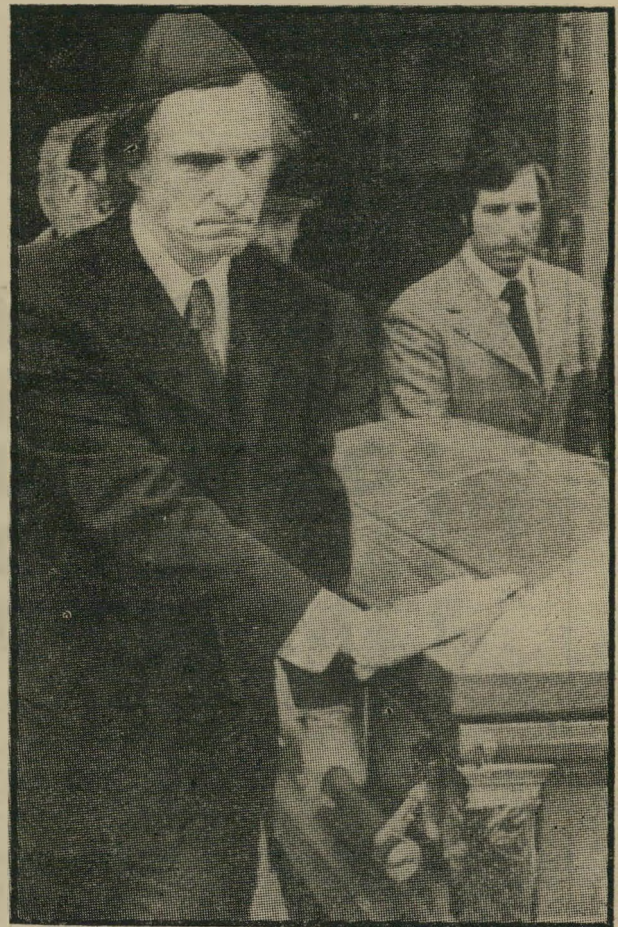
דגים
20 בינואר -
19 בפברואר

דגים
19 בפברואר -
20 במרס

אתה נמצאת בתקופה בה מאיר לך המזל פנים בכל הנוגע לבית ולמישפחה. קשרים נפשיים מתהדקים והולכים בינך לבין נערה, שהופיעה לא מזמן באופק חייך, והם יזכו לאישור נלהב מצד המישפחה, הקרובים והידידים. הרבה לארח אנשים בביתך, ואל תחמיץ שום הזדמנות לעריכת מסיבה.

שנכנס אל האולם בחברת אשר תו, העיתונאית מוריה וייני גרמן. אחד הסטודנטים שנכח במקום, קם על רגליו וצעק: „הביאו את אהוד אולמרט!“ איפה אהוד אולמרט? אולמרט, השייך לפלג היריב של המרכז החופשי לשעבר, שהיה מחוץ

יו הפנר המו"ל של „פלייבוי“ ונביא השיחור המיני, בן למישפחה נוצרית אדוקה, חבש כיפה יהודית בהלוויית מזכירתו, בובי ארנשטיין, שהתאבדה אחרי שהואשמה בסחר בסמים. הפנר, הנתון בצרות כלכליות אחרי ש„פלייבוי“ החל להיכשל בהתחרות עם עיתוני-מין נועזים עוד יותר, החליט לאחזר וונה לצמצם את משכורת עצמו, שהגיעה ל-300 אלף דולר בשנה.

לאולם, הודרו ונכנס לאולם, לִי קול תרועת הנוכחים. **לילי שרון** אשתו של אלוף (מיל.) אריק שרון, היא אשה דינמית במיוחד, ואינה מסתפקת בטיפוח גינת-הגנוי שִׁר בחצר החווה שלה, ובגידול שני ילדיה. לילי החלה עוסקת לאחרונה באמנות הצילום. היא הקימה בביתה מעבדת-צילום משוכללת, אחרי שהסתבר לה שלא תוכל לעסוק בציור, המצ־ ריך מקום נרחב. צלם-העיתור גות יצחק ישמח, שהוא מע־ ריץ גדול של אריק שרון, הת־ נדב להורות לילי את מלא־ כתה-הצילום. סיפר ישמח: „היא כל־כך להוטה אחרי הצילום, שבזמן שהקמתי לה את המע־ בדה, והיא עדיין לא ידעה ל־ תפעל את מצלמותיה, כבר רצ־ תה להדפיס תמונות. אבל יש לה טביעת-עין של אמן, ובשר עותה-בוקר אפשר לראות אותה מתרוצצת ברחבי החווה עם מצלמותיה, מנציחה את עבודת הפועלים בחווה.“

שלושה מאנשי הקת כוורת, המלחין רני סנדרסון וחברי הלהקה גירי גוב וארון איליאריצ'יק, הוזמנו לתוכנית הרדיו של הבמאית ערנה שביט, לרגל הצגתה השניה של הלהקה צפוף בארץ. עדנה תתחה את הראיון בכמה בדיחות והלצות, שהשלושה נסחפו אה־ ריהם. אולם כשחשבו שהגיעה שעתם להשמיע גם דברים רצי־ ניים, קטעה עדנה את הראיון ושידרה אחד משיריהם. שלושת המאזכובים יצאו מהאולפן ו־ תיכננו נקמה מקורית: להוציא את האוויר מגלגלי מכוניתה של עדנה.

45 אלף ל"י, גבה ה־ איסרגן הישראלי חיים סבן, היושב עתה בארמים, שם הוא עוסק בהפצת תקליטים של ה־ ילד הישראלי נועם קניאר, כדמי עמלה תמורת הצלחתו להופיע בישראל. סבן מכר את המופע לאמרגן היפאי, דמיס רוסוס עצמו יקבל למעלה מ־100 אלף ל"י, תמורת שלוש הופעות בארץ.

את מצבה האמיתי של תחנת-השידור הצבאית, גלי צה"ל, גילה מפקדה מרדכי (מוטקה) נאור, בעת ראיון עם כתב הרדיו יצחק תור־ אל. אמר נאור: „אם תוגש לגלי צה"ל תוכנית מעשית של שידורי פירסומת, נשקול אור־ תה לגופו של עניין.“

איך לבלות 3 שבועות על האלפים בכחות מ-450 דולר?

בתקציב מפתיע חוכל לבלות
בדירה שכורה בגודל הרצוי לך,
בערי הקיט של שוויץ. לדוגמה:
דירה זוגית באנגלברג-990 פרנקים
מצרכי מזון-700 פרנקים
נסיעות ומיזולים-250 פרנקים
בילויים והוצאות קטנות-200 פרנקים
ס'ה לזוג ל-3 שבועות-2,140 פרנקים
שהם 428 דולר לאיש

(לפי השער ס - 30.4.75)

דירות הנופש. המצוידות בכל
האביזרים המודרניים ובמערכת מלאה
של כלי-בית ומטבח. מצויות בערי
הקיט המרהיבות של שוויץ ומעניקות
לך חופש בסגנון חדש.

בידי סוכן הנסיעות מצויים פרטים
נוספים. כדאי לך לפנות אליו.

**אנחנו עוסקים בתעופה
אבל הראש שלנו לא בעננים**

 SWISSAIR

מה יקרה אם תכבוש ישראל במלחמה

הבאה את עבר-הירדן ודרום לבנון?

מזואב וציידון

שלמה גורן יתקע בשופר על הר־נבו, והרב הראשי עובדיה יוסף יכריז כי דין הוויתור על נחלת שבת ראובן דינו כוויתור על נחלת שבת בנימין. מפ"ם תוכיח כי מאז ומתמיד דגל השומר-הצעיר בדיעה שעבר-הירדן הוא חלק מארץ-ישראל.

חציית-הירדן אל ארץ-ישראל יחתמו על קול-קורא שיקבע כי מדינה ערבית החוצצת בין ישראל והמדינה מסכנת את עצם קיום המדינה, וכי גבול-הביטחון של ישראל הוא בשפת-המדבר.

קבלני-העפר ירוויחו עשרה מיליארד יארד לירות נוספות, משוחחררות מומם בבניית קופרס בין צידון ובירות.

הפרשנים יקבעו שכל ממשלה בישראל תשעז להחזיר את השטחים המשוחררים תיפול מייד. ממשלת ישראל תסרב לשרטט מפה, אך תרמוז שהיא מוכנה לפשרה טריטוריאלית, "נדיבה" בעבר-הירדן.

תמורת שלום-אמת מושלם וטוטאלי, יכריז יגאל אלון, "נהיה מוכנים להחזיר חלק מן השטחים המחוקקים בעבר-הירדן ודרום-לבנון. מובן שהדבר אפשרי רק בשלבים, במשך שניים-שלושה דורות."

אריק שרון ועזר וייצמן יכריזו, כל אחד בנפרד, שהם מוכנים להקים מדינה פלסטינית באפגניסטאן.

"אין לי מה לדבר עם מי שרוי צה"ל לחזור לגבול האבסורדי שלאתר מלחמת ששת-הימים," יקבע יצחק רבין, שפופזיותו תקפיץ בן-לילה מ-0.12% ל-120%.

ושמרון? — ומי מוכן הנטוש שמי הים בעלי שמות כליכך עבריים? המפר"ל גילתה שדת ישראל אוסרת את חלוקת הארץ. אנשי מפ"ם הוכיחו שתורת מארכס—אנגלס—לנין—חזון מחייבת את סי-פוח הרצועה והגולן. ד"ר ישראל אלדד שייב הפך נערה-השעשועים של החוג הנוצץ כנביא מלכות-ישראל-מן-הנילוס-עדי-הפרת. שרידי הכנענים קבעו שהמפכה הערבית מחייבת את חיסול הציונות. ניתוק מן העם היהודי וסיפוח כל השטחים הכבושים. לא פעם השויתי תהליך זה לשיטה הפרימיטיבית ללכידת קופים, הנהוגה בכמה שבטים באפריקה. מחברים בקבוק לעץ, ושמים בו שזיף. בא הקוף, משחיל את ידו מבעד לצוואר הצר של הבקבוק ותופס את השזיף. מאחר שאינו יכול להעביר את

לאחר-מכן נוכל לדבר. נוכל למסור לאש"ף המוכה את עבר-הירדן (ולדעת איש זה גם את הגדה המערבית, כאיזור מסורז). יהיו לנו שטחים להחזיר. צבאות מצריים וסוריה יוכו בקרבות-הגנה. כל הגורמים — ובכלל זה ממשלת ישראל דאז — יהיו מוכנים סוף-סוף לשלום.

על מרתי על מחשבות אלה, שאינן מוגבלות עוד לחוגים מצומצמים ול-קבוצות-ישוליים, כדי להצביע על הסכנה הרבה הכרוכה בהן. ב-1967 האמינו רבים מאיתנו שכיבוש שטחים ערביים כה נרחבים מאפשר את השגת השלום לאלתר. לישראל היה לפתע מה לתת תמורת השלום, ולערבים היה מה להשיג תמורת ההכרה בישראל.

עזר וייצמן: לכבוש את רמת-עמון!

האגרוף הקמוץ דרך צוואר הבקבוק, הוא נשאר לכוד. אומנם, הוא יכול היה לעזוב את השזיף ולהוציא את ידו, אך לכך אינו מסוגל מבחינה פסיכולוגית. היה נדמה לנו שדברנו את ה-שטחים, אך הם לכדו אותנו. לא השטחים מוחזקים, אלא אנחנו.

השטחים נראו לנו כמטבעות זהב, שאותן אפשר לשים על שוה"ח-המישחק של ההיסטוריה המזוהה רת הסחורה החשובה לנו מכל: השלום בין ישראל והעולם הערבי. כי, שרק הוא יכול לשמש כסיים לכיבושן ישראל ושיגושגוה.

בה נתאר לעצמנו, לרגע קט, מה היה קורא אילו כבש צה"ל את עבר-הירדן ודרום-לבנון. משטחים הכבושים יקום, כמוכח, מימשש צבאי. מושגי "גידעו ובשן", "מואב ועמון", "צור וציידון", יכריזו שהם הצליחו להחזיר את החיים למסלולם הנורמלי.

מבחינה תיאורטית, זה היה חשבון נכון. מבחינה מעשית, היה זה חשבון כוזב. הוא לא התחשב בפסיכולוגיה הישראלית. ימים מעטים אחרי כיבוש השטחים, נעלם בליכום של רוב הישראליים כל חשק להחזירם אייפעת למושהו, ותמורת מושהו.

כבוש גרם למהפכה נפשית בארץ. הראשונים שקפצו על המציאה היו אמני השירה המוסחרת, שארם-אלישיך, שבנו אלייך... שרו להקות-הקופה. שלא לדבר על בירגאפנאפה, קונייטרה ושאר מקומות קדושים ליהדות. "איך אפשר להחזיר מקומות שעליהם כותבים שירים?" שאל אותי פעם פסיכולוג ידוע. אלופים שסמכו ללא מחשבה שנייה על כוחו של צה"ל בגבולות ה-4 ביוני, ניבאו חורבן בית שלישי אם תיטוש ישראל, חלילה, את קו בר-לב ותזון משפטי-התעלה. הגדה המערבית הפכה "יהודה

מסיבה שנערכה לא-מכבר לכבוד עזר וייצמן, השמיע תוכנית מדינית-צבאית מעניינת. ב-1967 שגה המלך חוסיין, לדעת עזר, כאשר הצטרף למלחמה נגד ישראל, וכך איבד את הגדה המערבית. ב-1973 שגה המלך כאשר לא הצטרף למלחמה, וכך יצא ממישחק הסכמיה-הפרדה ולא זכה בכל נסיגה ישראלית. כאשר תפרוץ המלחמה הבאה — אפ" שרות הנראית לעזר כוודאות — ישגה המלך שוב. הפעם יצטרף חוסיין למלחמה. כתוצאה מכך יאבד המלך את שארית ממלכתו. צה"ל יכבוש את עבר-הירדן, וימליך שם את יאסר עראפאת. המלך יאסר יתפס במדינה ממזרח לירדן. כך יקום השלום — ישראל ממוערב לירדן, ופלסטיין ממזרח לו. הנוכחים קיבלו את התוכנית בהסכמה עליונה, כהצעה שובבה אך מרחיקת-לראות, בהתאם לסיגנון הייחודי של עזר.

כ? זה יקרה אם ישראל תנצח במלחמה, ותצליח לכבוש שטחים. אולם מלחמה — כל מלחמה — אינה צמודה לפוליסה של חברת-ביטוח. אפשר לקבוע בוודאות איך היא תהיה — אך לא איך היא תסתיים.

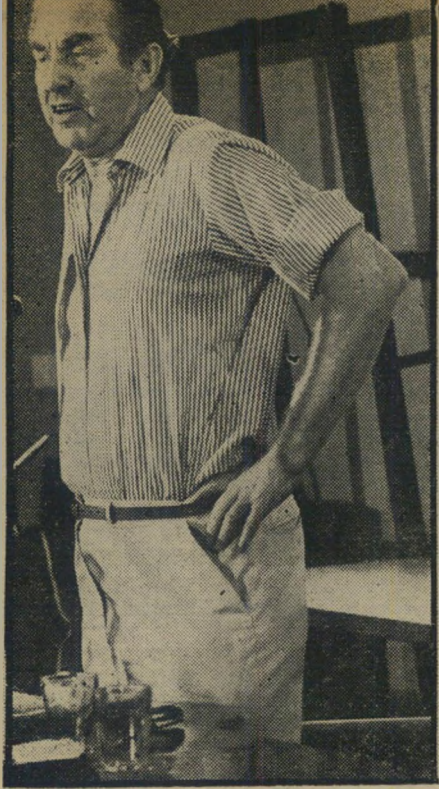
במלחמה הבאה עלולות להיות מופעלות מערכות-נישק, שאינן מצויות ברגע זה במרחב. דברים שהם בגדר מוסכמות כיום, עלולים להתמוטט בן-לילה. ארצות-הברית, המחזיקה עתה את ידה על גרונה של ישראל והלוהצת בעדינות, עלולה לשנות את מידת-הלהץ כאשר תגבר מוצקת-הנפט שלה, בעיקבות אמבארגו. אם תממש את האיום שלה ותפי' לוש לשדות-הנפט הערביים, אין להעלות כנף על הדעת את הזעי' זועים והמהפכות שיעברו על העזי' דם הערבי. בתום המאבק הוא עתיד להיות כזו בידים קומזי' נישטיות.

ברית-המועצות נוקטת כעת מדיניות שקולה וזהירה. אך משבר גדול חדש במרחב עלול להעלות במוסקבה מחשבות חדשות ואישים חדשים. יקסום לה הפיתוי לנצל את המצב לשם חדירה דרמטית ללב העולם הערבי.

אין כל ביטחון שבמלחמה הבאה לא יופעלו מערכות-השמדה, אשר ישנו באוסך דרמטית את מהות המלחמה עצמה. התמונה המקובלת — מלחמה של טאנקים ומטוסים בחזיתות רחוקות, ושקט בתל-אביב ובחיפה — עלולה להשתנות לחלוטין.

ובעיקר — קשה לנחש מראש אילו תהי' פוכות פסיכולוגיות יעברו על העולם הערבי עצמו במהלכה של מלחמה מרגשת. הנכונות להכיר בקיומה של ישי' ראש, הניכרת עתה בכל רחבי ה-מרחב, עלולה לפנות את מקומה להרסם חרשה, קיצונית פי כמה, אם ייתפסו החמונים לאמונה כי ניצחון צה"ל בעבר-הירדן ודרום-לבנון מוכיח סופית שפני המדינה הציונית להתפשטות מתמדת.

מלחמה היא הרפתקה. שום מחשב אלקטרוני אינו יכול לנחש מראש את תוצאותיה הצבאיות, המדיניות והכלכליות. יש מלחמות בדיינמניות, אך מעולם לא היתה מלחמה פחות בדיינמנית מן המלחמה הבאה.

הרצוג (במרחמת יופי-היסורים) שקר נאלח!

אכן גדוהה נורקה השבוע אל תוך הביצה העכורה של גילויי השחיתות. אולת היד והמילחמות האישיות, בה מבוססת המדינה. הטיל אותה איש הרשימה הממלכתית, ח"כ הליכוד יגאל חורביץ היא נועדה להרביק בוך ורפש לדמות שעמדה עד כה מחוץ לביצה ולמאבקים הנערכים בתוכה: חיים הרצוג, נציגה המיועד של ישראל באו"ם.

באמצעות שאילתה שהגיש לשר-החוץ יגאל אלון, תבע ח"כ חורביץ לבטל את מינויו של הרצוג בסענה כי בשעתו הועבר הרצוג מתפקידו כראש אגף המודיעין ב"צה"ל, מפני שהעלים עובדות מעיני הממורנים עליו או. חורביץ האשים את האלוף (מיל.) חיים הרצוג בכך שלפני 15 שנה בעת שכיהן כראש אמ"ן בצה"ל, העלים עובדות חיוניות מעיני הרמטכ"ל דאז רב-אלוף חיים לסקוב ומעיני מי שהיה אז ראש אג"ם במטכ"ל, האלוף יצחק רבין. האלוף הרצוג לא נשאר חייב, הוא האשים את חורביץ בהמצאת "שקר נאלח", טען כי טפל עליו האשמת כוב על רקע חשבונית משפחתיים שיש לו עמו. הוא אף תבע מהחורביץ להסיר את חסינותו כדי שיוכל לתבוע לדין על הוצאת-דיבה. כך נולדה פרשה חדשה שהיה בה רק להוסיף למבוכת הציבור הרואה את מנהיגיו קורסים ומתמוטטים בזה אחר זה.

פרשת "ברווי המים"

כדי לחבין את מה שאירע השבוע, יש לחלק את הפרשה לשניים: למה שאירע לפני 15 שנים ולמה שאירע בשבוע עזת האחרונים, שהביא לפיצוץ ההאשמה הסנסציונית של חורביץ.

לפני 15 שנה כיהן חיים הרצוג באחד התפקידים הבכירים ביותר בצה"ל. בשנת 1959 הוא מונה כראש אגף המודיעין, לא היתה זו הפעם הראשונה בה כיהן בתפקיד זה. חיים ("וויאן") הרצוג (57), יליד בלפאסט שבארצות הברית, היה קצין בצבא הבריטי במלחמת העולם השנייה. הוא השתחרר מהצבא הבריטי בדרגה הבכירה של סגן-אלוף. במלחמת העצמאות היה ויויאן קצין מיבצעים חטיבתי ובין השנים 50-1949, בהן עדיין לא היה אגף מודיעין במטכ"ל בצה"ל, שימש כראש מחלקת המודיעין במטכ"ל.

הוא לא האריך ימים בתפקיד זה בעיקר משום שלא היה שייך לגבריה הוותיקה של אנשי המודיעין שצמחו מתוך הגנה והאשימו אותו באי התמצאות בתפקיד. כתוצאה מכך הועבר אל הרצוג לתפקיד שנחשב כסוים הקאריירה הצבאית של קצין בכיר בצה"ל: הוא נשלח לכהן כנספח צבאי בשגרירות ישראל בארצות-הברית וקנדה.

כשסיים את תפקידו זה בשנת 1954 הוא חזר למלא שורה של תפקידים מישניים בצה"ל, כמו מפקד מחוז ירושלים וראש מטה פיקוד הדרום. מתפקיד אחרון זה הגיע

ורם רון, מפקד הגדנ"ע לשעבר, גיסה של שולמית, אחי בעלה ראובן, שניצח על האירגון והכספים. השניים הזונו את הגלגלים, והרשימה הוגי שה בזמן. הם לא דאגו להכניח לעצמם מקומות בראש הרשימה, מפני שלא האמינו אף לרגע, כי הרשימה תשיג יותר ממנדט אחד. מכיוון שגם אלוני לא האמינה בכך, שמה במקום השני והשלישי שני אקדמאים, שאותם היא הכירה בקושי — בועז מואב ומרשה פרידמן.

השבוע הכריזו שני הפעילים המקוריים — רות רוניק ורם רון — מרד על אלוני. שמהדיימין. למראית-עין היתה זו מחלוקת אידיאולוגית. אלוני כרתה ברית עם לובה אליאב, בעל ההשקפה הסוציאלי-דמוקרטית, והקימה עימו מיפלגה שמאלית מתונה בשם יעד, שכימעט כל מייסדיה הם פליטי מפא"י. רוניק ורון, לעומת זאת, רצו במיפלת-מרכז, ימנית-מתונה, דגלו באיחוד עם תנועת-שינוי ול"ע.

אולם כמו תמיד בארץ, הסתתרה מאחורי העניינים האידיאולוגיים מחלוקת עמוקה יותר, בעלת ציביון אישי.

למחרת הבחירות, כשנכחה אלוני לדעת, לתדהמתה הגמורה, שהיא וכתה בשלושה

תקלות מעין זו עלולות להתחולל בוירה בה מתמודדת ישראל בגלוי עם הסידיאון. אם יוספו ממנה לקחים ומסקנות לעתיד, תהיה התקרית בבחינת התרעה מועילה. אם יתעלמו ממשמעויותיה הצבאיות הטהרות, היא תהיה בבחינת כתובת על הקיר שההזרה לשווא מפני המחלל הבא.

מיפלגות

מרד נגד השולמית

מתפלגו ר"צ

ומתפלגו שינוי נפגשו

באמצע הדרך ועברו

אדה על פני אדה

יומיים לפני סגירת הרשימות לבחירות לכנסת השמינית נפלה אפתחה.

שולמית אלוני נוכחה לדעת שהיא סול"ק במסמעי מרשימת המערך, בסקודת גול"דה מאיר. ברגע האחרון ממש, החליטה להקים רשימה עצמאית משלה, לה ביקשה את האותיות ש"א, על שמה האישי הוועדה

אנשי שדומי באים להסתמך בכנס "יער"

כמו טלאח שבאתי

מנדאטים, הביעה בפומבי את זילולה במו"עמד השני והשלישי שלה. היה ברור לה, שמגיע מקום בכנסת לרם רון, שניצח על מערכת-הבחירות. לכן דיברה על הצורך ברוטציה מהירה, כדי להכניס את רון לביית-המחוקקים.

אולם תוך זמן קצר נמלכה שולמית אלוני בדעתה. היו לכך שתי סיבות טובות:

● מואב ופרידמן קיבלו את מרותה ה"מחלטת, גילו אליה בצנינות בכל תהפור כותיה, כשנכנסה לממשלה ופרשה ממנה. אלוני נוכחה, כי הם בנילויה נוחים ביותר.

● מכיוון שאין כל אפשרות להביא לי"התפטרות של ח"כ, אלא בהסכמתה, חששה אלוני בצדק, כי הדיבורים על רוטציה על"לים להביא לפילוג סיעתה, כפי שקרה כס"י עזת אחרת.

כמי נאמן למה? היחסים בין אלוני, מואב ופרידמן התהדקו, ובאותה שעה נפ"ערה תהום בין אלוני ורון. תהום זו התר"חבה כאשר קראה אלוני דרור להרצבות ששונה המפורסמת, שפכה על גיסה עלברי נות צורבים.

בניגוד לרון, לא היו לרות רוניק יומרות פוליטיות, היא לא רצתה להיכנס לכנסת. לעומת זאת מצטיינת רוניק במידה רבה של עצמאות, והיא נוכחה בועם גובר והולך כיצד הפכת ר"צ לעסק פרטי של אלוני, שעשתה בה ככל העולה על רוחה. כך נוצ"רה ברית אופוזיציונית בין רון, רוניק ו"פעילים אחרים, שגם הם התמרמרו על סיג"נונה של מנהיגית-המיפלגה.

כל המגמות האלה הגיעו לכלל שיא כאשר נסתיימה בבחירות המשא-ומתן בין אלוני ואליאב, וכונסה ישיבת-יסוד בעירה של"מי לדברי רוניק ורון, כל המהלך הזה היה בלתי-חוקי, מאחר שהמוסדות הנבחרים של ר"צ לא הופעלו כראוי. עם גס טוענים, שזוייפו פרוטוקולים, על-ידי השמטת נא"י מיהם של המתנגדים לאיחוד.

(המשך בעמוד 30)

(המשך מעמוד 8)
את הכפר הלבנוני עיתה אי-שעב, שמו"הר מגור בשטח ישראל, בקירבת הישובים זרעית ובריינית. במהלך הסיוור הבחינו אנשיו במדורה בפאתי הכפר, שמסביבה אנשים מזויינים. כאשר חלק מהם התקרב אל המדורה, נפתחה לעברם אש. שניים מחיילי הכוח, הקשר והמפקד, נפגעו. יתרת הכוח הסתערה לעבר היורים, חיסלה שבעה חיילים לבנונים.

כיוון שמכשיר הקשר נפגע, נותק הקשר בין הכוח בעורף. מחשש פן הוא עלול להיתקל במארבים ברכו חזרה לשטח ישראל, בחר מפקד הכוח להתמקם על גבעה בשטח לבנון ולהמתין עד שכו"חילוך יבוא לחצו.

מכאן התפתחה שורה של תקלות ו"טרדיה של טעויות.

שמון למודרה. הלבנונים לא ידעו מי תקף אותם. לאור ההתרחשויות בלבנון היה סביר מצידם להניח שהם הותקפו בידי פידאיון פלסטינים. הם הקיפו את בית הצבא הלבנוני, עליו הסתער הסיוור, אך חששו להתקרב אליו. צה"ל לא הצליח במשך כל הלילה ליצור קשר עם הסיוור שבא. בבוקר גילו תצפיות התקלות סביב בית הצבא בכפר הלבנוני. סברו כי הסיוור מוקף ונצור בבית. כוח חילוך גדול יחסית יצא לעזרתם, עד שהתברר כי היחידה אינה נמצאת כלל בבית הצבא.

הלבנונים חששו כי ישראל מנצלת את המצב בלבנון להחריה עמוקה, הפעילו ארטילריה נגד כוח החילוך. צה"ל הכניס לפעולה מטוסים נגד הצבא הלבנוני.

די היה אילו מישוה ממפקד הצבא הסיוור היה מגיע למסקנה כי צה"ל הותקף את לבנון ויגרום לשיגור מטוסים סוריים לעבר מטוסי חיל-האוויר הישראלי, כפי שאירע בעבר, כדי שסיוור שיגרתו יביא להתלקחות בחזית הצפונית. אם נמנע ה"דבר, היה זה בעיקר בשל האיום שגילו מפקדי הצבא הלבנוני.

התקרית שיקפה שורה של תקלות החיי"בות לשמש סימן אזהרה לצה"ל:

● הערכה מוטעית לגבי המצב בלבנון ולגבי רגישותו של הצבא הלבנוני לאור ההתמודדות בין הפלאנגות לבין הפלס"טינים.

● פקודות מקדימות, בלתי מתאימות לסיוור שאיפשרו לו לנהל קרב עם הצבא הלבנוני — דבר בלתי רצוי מבחינה מדינית לישראל, שהיה בו כדי להוסיף שמן על מדורת מילחמת האזרחים בלבנון. ● נוהלי קשר בלתי מספקים שיכלו

שדומית אלוני בכנס שדומי

למשן ציביון שחום

העניקה לה, תחת זאת, את האותיות הסת"מיות ר"צ.

הגשת רשימה כזאת ברגע האחרון אינה משימה קלה. היה צורך לגייס מייד 5000 ל"י כפיקודן לוועדת-הבחירות, ולהתחייב 750 אורחים כשרים על הרשימה. מכיוון שאין אורחי ישראל ששים להודאות בשמותיהם בעניינים פוליטיים, מחייב איסוף-החתימות מאמץ ניכר.

מרד המייסדים. מלאכתה של שולמית אלוני נעשתה בזריזות, על ידי שני אנ"שים: רות רוניק, מתרגמת מיקצועית ול"רמת לזכויות-האשה מהרצליה, שאספה את החתימות באמצעות אירגון-הנשים שלה;

להביא לניתוק גנע עם כוח שנמצא שני קילומטר בילבד מהגבול.

● אי יכולת לגלות בלתי רצוי מכוונה הכוח האבוד במשך כ"2 שעות רצופות. למרות הטווח הקצר יחסית.

● הסעלה מאסיבית של ארטילריה ו"מטוסים נגד צבא לבנון ללא כל יחס למימדי התקרית. בעבר כבר סיפקו פעור לות מעין זו אמתלה ללבנון לתבוע ממדי"נות-ערב אחרות הגנה אנט"אווירית יעילה יותר.

● קריאה בלתי נכונה של המתרחש ב"שטח גם באור יום, שעות רבות אחרי שהחלה התקרית.

יגאל הורביץ (על דוכן הכנסת)
"הוא שיקר!"

חיים הרצוג האשים את דיין באסון מילחמת יום הכיפורים * דודנו של דיין טען שהרצוג מסר דיווחי שקר לראש אמ"ן

במפתיע, מבלי שהוא עצמו ציפה לכך, לדרגת ראש אמ"ן היה זה אחרי שבחודש אפריל 1959 אירעה פרשת "ברווי המים" בצה"ל. היה זה תרגיל הגיוס הכושל, שהבהיל את המדינה כולה ושבעקבותיו זרק שר הביטחון דאז מתת-קדיהם את האלוף מאיר זורע ואת ראש אמ"ן, האלוף יהושפט הרכבי. פרשת "ברווי מים" (שזכתה לכינוי זה

"היתום" של הברוד"ן

שר הביטחון, משה דיין, משתמש בשיטת ההשמצה הפרלמנטרית כדי לפרוע חשבונות אישיים ומשפחתיים. כמעט תמיד הוא עושה זאת בכל פעם שדיין, אלילו הנערץ, נמצא בצרה. הוא נחלץ או לעזרתו כדי להשמיע את תוקפיו של דיין, כשהוא מסתתר מאחורי חסינותו הפרלמנטרית.

מילחמה אישית מלוכלכת

צהרתו של הורביץ השבוע כי הוא מוכן להסיר את חסינותו כדי שחיים

להרעיש בטילים את עריהן הגדולות של המדינות שנטלו חלק במיבצע סיני: לונדון, פאריס ותל-אביב. ידיעת מודיעין שהגיעה לישראל, לפיה החלו הסובייטים להציב כני-שיגור לטילים בצפון סוריה, היתה אחד הגורמים להחלטתו של דוד בן-גוריון לנסיי-נה מהירה מסיני. לימים היתגלה מידע זה כבלתי נכון והוקמה ועדת-חקירה כדי לחקור כיצד התגלגל ואיזה מוסד אחראי. תקלה דומה אירעה לאמ"ן גם ערב מל"חמת ששת-הימים, כאשר בראש האגף עמד מי שנחשב עד היום כראש אמ"ן הטוב ביותר שהיה לצה"ל, האלוף אהרון יריב. גם אז לא היתה לאמ"ן אתראה מוקדמת בדבר יכולתו וכוונתו של נשיא

רצון מופגן את מינויו של איש מחוץ לחיל המודיעין כמפקדם, החשידו כמה מהם כאילו ניסו להכשיל את הרצוג במיתכוון. אולם לסקוב זעם על הרצוג, הטיח בפניו ביטויים חריפים ביותר ואף רצה על רקע זה ל-העבירו מתפקידו.

לצידו של הרצוג התייצב מי שהיה או סגן שר הביטחון, שמעון פרס. הוא הפגיש את הרצוג עם בן-גוריון שתמך בעמדתו, לא התיר לסקוב לסלקו. למשך כמה חודשים הוכנס או הרצוג למקור בצח"ל, כשלקוב מתעלם ממנו. רק ב-1960, כאשר מונה רביאלוף צבי (צ'רה) צור כרמטכ"ל, הוענקה לרצוג דרגת האלוף והוא חזר

על שם הצופן של אחת היחידות שנקראו או באופן דרמאטי מעל גלי הרדיו, ב- כמה שפות, להתייגס מייד) היתה אחת מנקודות-השיא של התקופה. בן-רצוג נוצר רה במדינה אווירה של מילחמה, המונים זרמו לנקודות האיסוף, ומנחם בגין בירך מעל דוכן הכנסת את צה"ל היוצא למל"חמה — מבלי לדעת איזו מילחמה, נגד מי ועל מה.

הפרשה הרגיזה את דויד בן-גוריון עד כדי כך שסילק מייד את כל מי שנראה לו אחראי לגוהל הרשלני של התרגיל, אחרי חקירה קצרה.

מאחר שלא היה אז מועמד טבעי לתפקיד

ראש אמ"ן הרצוג
האם הוא הסתיר מידע?

רמטכ"לים לסקוב וצור
האם ידע אמ"ן מראש על ריכוזי האויב?

הרצוג יוכל לתבוע אותו לדין על האשמו-ר, לא היתה אלא הצהרה נבובה, ריקה מתוכן, ללא כל כיסוי. שכן, ניתן להסיר את חסינותו של ח"כ כאשר הוא מבצע עבירה פלילית שאינה קשורה בתפקידו, אין כל אפשרות להסיר חסינות מחבר-כנסת על דברים שהוא אומר בתוקף תפקידו, הן בכנסת והן בכל מקום אחר. אפילו יסיר את חסינותו מרצונו, הדברים עצמם הם מחוסנים ולא ניתן להעמידו עליהם לדין.

לעומת זאת, אם רוצה הורביץ להוכיח את צידקת טענותיו, יש בידו אפשרות פשוטה לכך. שכן היתה זה היים הרצוג שכינה אותו כשקרן, בטענה שהשתמש ב- שקר וכזב כדי לפרוע עימו חשבונות (המשך בעמוד 26)

מצריים להכניס כוחות בסדר גודל ניכר לסיני. מה שאירע במלחמת יום הכיפורים לאמ"ן היה רק המשך המסורת ושיטת הקונצפציות.

משום כך לא ראה איש מעולם בתקריט שאירעה בין הרצוג לסקוב כתם על הקאריירה של הרצוג, עד שבא השבוע ח"כ הורביץ ושלף את הפרשה הכמוסה מנככי העבר.

השאלה המתבקשת היא, כמובן, אם היה ח"כ הורביץ מוטרד כל כך מאמינותו של הרצוג, מדוע בחר לתקוף אותו דווקא עכשיו? אם האמין שהרצוג אומנם העלים מידע בעת שכינה כראש אמ"ן, מדוע שמר זאת בסוד עד כה?

התשובה על שאלה זו נמצאת באישיותו של יגאל הורביץ עצמו. אין זו הפעם הראשונה שהורביץ, דודנו של מי שהיה

למלא את תפקידו באורח פעיל עד שנת 1962, כשנה לפני התפטרות דויד בן-גוריון.

מגן האליל

רשת הרצוג היתה ידועה בתוככי צה"ל אך לא פורסמה מעולם. שכן, אם אומנם היה הרצוג אחראי למחדלים בתחום המודיעין, לא היה זה דווקא כישלונו שלו. היו אלה מסוג המחדלים שאיפיינו את חיל-המודיעין של צה"ל מאז מילחמת העצמאות ועד מלחמת יום הכיפורים. כך, למשל, בעקבות מיבצע קדש ב-1956, אירע מחדל מודיעיני חמור ששימש נושא לדיוניה של ועדת-חקירה. היה זה אחרי שנשיא בריית-המועצות השמיע איום עקיף

ראש אמ"ן נזכרו בהרצוג, מיארו למנותו לתפקיד. הרצוג עצמו נהג לספר כיצד קיבל את המינוי בעת שהיה בטיול במצדה, הטיס בעצמו מטוס תל-אביב כדי להיכנס מיד לתפקידו.

שבועות מיספר אחרי שקיבל את התפקיד נפטר אביו, יצחק אייזיק הלוי הרצוג. מי שהיה הרב האשכנזי הראשי לישראל. באמ"ן הדביקו אז להרצוג את הכינוי "היתום".

לא עברו חודשים רבים מאז נכנס "היתום" לתפקידו והוא התנגש עם מי שהיה או הרמטכ"ל, רביאלוף חיים לסקוב, למרות שגם לסקוב כהרצוג הוא הניח האסי-כולה של הצבא הבריטי, לא שררו יחסים לבביים בין השניים. בשנת 1960 היה זה לסקוב שהאשים את הרצוג בשתי פרשיות, שבהן לא פעל ראש אמ"ן, לדעתו, כראוי.

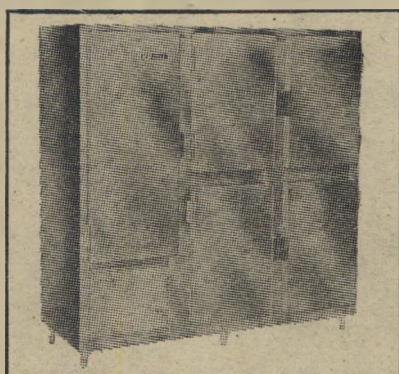
אמקור מציע לך מבחר

מקרים מסחריים וחדרי קרו

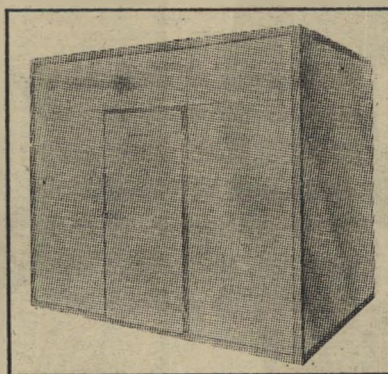
את היעוץ במקום.
תל-אביב - רח' הגרוד העברי 5.
טל: 614281
רח' פנקס 48. טל: 455154
ח י פ ה -ככר אמפא.
טל: 527215
ירושלים - בית טפחות.
רח' הלני המלכה.
טל: 224877

לזמן ממושך ובכירוד טרמי יעיל
מפוליאורטין מוקצף היצוק בלחץ
גבוה.
פנה אל מומחי הקרו של אמפא.
הם ישמחו לבקר אותך ולייעץ
לך. ללא כל התחייבות מוקדמת
מצידך.
אתה מוזמן לבקר באחד מאולמי
התצוגה המרווחים שלנו ולקבל

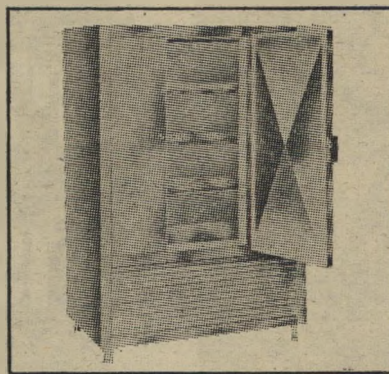
לאמקור מבחר של מקרים
מסחריים וחדרי קרו לאחסון
והקפאה בגדלים שונים ולצרכים
שונים.
מקרים מסחריים וחדרי קרו
מתוצרת אמקור מצטיינים
בעמידות בפני השפעות הזמן.
בהתאמה לתנאי מזג האויר
הישראלי. בקרו עמוק וחסכוני

מקר-ארון 5 דלתות
עם מפור קור תקרה ותא
הקפאה נפרד נאפשר גם עם
3-1 4 דלתות)

חדרי קרו והקפאה
תכנון מודולרי המאפשר
הרכבה עצמית בנפח ובצורה
הדרושים לך.

מקר-ארון בעל דלת אחת
דגם עמידה למוצרים קפואים.

אלו הם רק חלק ממבחר דגמי הקרו המסחרי של

אמפא
שרות עם כל הלב!

אמקור

שערורייה נוספת במערכת הביטחון: כלי-מילחמה

חיוניים עמדו להיות מושבתיים בגלל פרשה שלא-תיאמן

אחרי ש„העולם הזה“ חשף את שרשרת השחיתות במחלקת ציוד-חיל-אוויר, עוברת חקירתו השבוע לפרשה חמורה אחרת. העובדות המובאות בכתבה זו בדוקות ומוכחות. למרות שהן נראות כבלתי-מתקבלות על הדעת. הן נאספו

בעיקבות חקירה ממושכת של מבקר „העולם הזה“. לפי הוראות הצנזורה, בגלל סיבות ביטחוניות ממדרגה ראשונה, לא ניתן לפרש את החומר שבו דנה הפרשה. בגליון הבא ימשיך „העולם הזה“ בפירסום גילוייו בפרשה זו.

מתחיל החומר העטודי

קנים המיושנים, הרי שבועות אחדים לאחר המילחמה אירעה תקלה במערכת הייצור, שהיתה עמוסה בעבודתי יתר, וכל הייצור במפעל הושבת.

אחרי המילחמה, כדי להקדים רפואה למכה, טענו בעלי בית-החרושת, כי כל הצרות באו משום שלמפעל חסרה יחידת ייצור נוספת.

„יחידת ייצור נוספת היתה פותרת את כל הבעיות“, אמרו.

ואומנם, במאוחר, אושרה הבקשה לקבלת מענק והלוואה גדולה בתנאים נוחים להקמת יחידת-ייצור שנייה.

אך באותה שעה נידחו הבקשות להקמת מיפעלים חדשים, דומים. מישרד-הביטחון טען בעקשנות שאין כל דרישה נוספת לחומר, ודכן אין כל צורך בהקמת מיפעלים נוספים.

בחודש נובמבר 1974 דווח בעיתונות-חוץ ובעיי-תונות הישראלית על כוונות גבוהה בצבא הסורי. היה זה לקראת תום מועד נוכחות כוחות או"ם בקווי הפסקת-האש בגבול סוריה, ובטרם הוארך מועד נוכחות אנשי האו"ם.

דווח בעיתונות כי ישראל נקטה אמצעי-היריות, כדי למנוע כל הפתעה סורית אפשרית.

באותו חודש נערכה ביקורת-פתע בבית-החרושת, כדי לבדוק אם המלאי השמור עבור צה"ל נמצא בשלמותו.

המידע המדוייק שהגיע אלינו בנושא זה, ממקורות פנימיים, קובע כי גם הפעם לא נמצא צאה בשלמותה הכמות המיועדת לצה"ל, ואף נכתב עדיכך דו"ח ביקורת.

בשבועות האחרונים חלה התפתחות נוספת בפרשה. מישרד-הביטחון העניק המלצה להקמת מיפעל מאושר חדש, שיוקם באזור פיתוח ויהיה בשליטת חלק מבעלי המניות המחזיקים במניות בית-החרושת הקיים.

בעשותו כן, הזים מישרד-הביטחון, פעם נוספת, את טענת-ישנו שאין כל צורך בהקמת מיפעלים נוספים. טענה זו נשארה ליימת רק כלפי יזמים פרטיים שיוכלו לשבור את המונע פוד באספקת החומר לצה"ל, ולמיתקנים האזרחיים הנזקקים לו.

לשם-כך היה עליהם להצטייד בהמלצת מישרד-הביטחון, כי אכן יש צורך חיוני בהקמת מיפעלים נוספים בתחום זה.

מיתקנים חיוניים

ונשארנו בלי

גלאי חיוני

מישרד-הביטחון סירב, במשך כל השנים, בעקשנות מוזרה, לספק המלצה למיפעל מאושר לכל יזם שהתכוון לשבור את המונע פוד של בית-החרושת הקיים, וכך לשחרר את צה"ל? זאת המיתקנים האזרחיים מתלות מוחלטת בשירותי בית-החרושת אחר.

זהו נושא המצריך בדיקה קפדנית: איך ייתכן שפקידי מישרד-הביטחון סיכלו כל ניסיון להקמת מיפעלים נוספים, שיצרו את אותו חומר חיוני, מבלי שהבטיחו כי

ואת זאב יפת

המיפעל המונופוליסטי יוכל לספק את כל הדרישות של צה"ל ושל השירותים האזרחיים שנוקפו לתוצרתו בפרשה זו נחשף מחדד הרהי-אסון, שרק כדרך גם לא גרם לתקלות שהיו עולדות לגי רוב לאסון גדול פי כמה במיתקנות יזם-הכיפורים.

בהיותו מיפעל מונופוליסטי, הירשה לעצמו אותו מיפעל לקיים רמת שירות ירודה לצרכניו. ציוד בית-החרושת היה מיושן, הבעלים תבעו, כתנאי להידוש, לקבל מענק והלוואה בתנאים נוחים, כדי לרכוש ציוד חדש. העניין נסחב עד לחודשים האחרונים, והבעיה לא נפתרה.

כך אירע שמיפעל יחיד זה, שסיפק ציוד כה חשוב גם לצה"ל, עבד במשך שנים עם ציוד לא-אמין, עם מערכת מסויימת אחת, אשר כל תקלה בה השביתה את עבודת המיפעל כולו.

וזה בדיוק מה שאירע למחרת מידחמת יזם-הכיפורים.

לפי חוזה בין בית-החרושת לבין מישרד-הביטחון, היה על בית-החרושת להחזיק ברשותו מלאי קבוע של חומר עבור צה"ל.

כאשר פרצה המילחמה, לא נמצאה עבור צה"ל, לשימוש מייד, אותה כמות שהיתה חייבת לשמש כמלאי קבוע, ושהיתה למעשה רכוש של מערכת-הביטחון.

כתוצאה מכך אירעו כמה תקלות-שרשרת. בית-החרושת הפסיק אספקה פדירה לזקוקי חותנו הקבועים, כודל מיתקנים אזרחיים היו ניים. אותם מיתקנים עמדו בפני שואה כנדר שא זה.

עקב הדרישות-המרובות של צה"ל, בשל המילחמה המתמשכת, ומשום שמלאי-החירום לא נמצא בשלמותו, התדלדל מלאי החומר שבידי צה"ל.

כתוצאה ממאמץ להדביק את הפיגור, ובשל המית-

במידחמת יזם-הכיפורים הצטמק מלאי של חומר מסויים, חיוני ביותר, שברשות צה"ל, הגיע לנקודת מינימום.

איזו היתה מידחמת יזם-הכיפורים מתארכת בכמה שבועות נוספים, עולז היה להיווצר מצב שבו כלי מילחמה מסויימים, חשובים ביותר, לא היו יכולים לפעול.

מצב דומה שרר במיתקנים ממשלתיים ואזרחיים חיוניים, שהיו זקוקים לאותו חומר. אספקת החומר היתה משובשת, והדבר העמיד בפניה את המערך כולו.

השיבושים החמורים באספקת החומר לי מיתקנים נימשכו כמשך שנה תמימה גם לאחר מידחמת יזם-הכיפורים. הבעיה לא ניפתרה כליל עד עצם היום הזה.

בתחילת שנות השישים התמוגו יחדיו שישה מיפ-עלים קטנים, שעסקו בייצור החומר המסויים עבור צה"ל ועבור מיפעלים אזרחיים, בשיטות מיושנות.

בעזרת הלוואות ממשלתיות נדיבות הוקם בית-החרושת אחר, גדול. אולם פסי הייצור שבו הורכבו מגרוטאות, מטלאים של ציוד מיושן ובלתי-אמין.

במשך שנים הגיעו תלונות, בכתב ובעל-פה מצה"ל למישרד-הביטחון, בדבר שיבושים באספקה הסדירה של החומר.

מישרד-הביטחון, שקנה את החומר בכפוי מים של מיליוני לירות לשנה, עדימנת להבטיח מנת-החירום לצה"ל, לא נקט אצבע, והמצב הדך והתדרדר.

תלונות דומות נישמעו ממנהלי מיפעלים ומיתקנים שונים בארץ שהיו זקוקים לחומר זה כמו אוויר לנשימה. עם שלושה מהם שוחחתי, באישור דובר המישרד הממי שלתי הקשור בנושא.

טענות מנהלי המיתקנים הממשלתיים היו קשות ומרות. במשך שנים הם התלוננו על טיב השירות של בית-החרושת, שחיי אדם היו תלויים בו.

בימי מידחמת יזם-הכיפורים ולאחריה, ענף דו בפני שוקת שבורה. לא-פעם הגיעו לנקודה קריטית של מחסור בחומר, שהיה חיוני עבור אותם מיתקנים.

במשך שנים נאבקה אשתו של אחד מגדולי המדענים בארץ באותו בית-החרושת, טענה שהשיבושים הקשים באסי פקת החומר עלולים לגרום לאסונות בנפש באותו מיתקן, שבראשו עמד בעלה, בטרם ניפטר.

שוקת שבורה

במילחמת

יזם-הכיפורים

ברשות העולם הזה שמות של שלושה יזמים (ייתכן שהיו יותר), שהיו מוכנים להקים מיפעלים דומים לאסי פקת אותו חומר חיוני. אחד מבין השלושה אף היה מוכן להסתפק בהקמת מיפעל שיעסוק בייצור בילעדי עבור צה"ל.

כדי שהמיפעלים החדשים, אותם התכוננו היזמים הפרטיים להקים, יוכלו לעמוד בתנאי-החרות עם המיפעל הקיים, הגהנה מתנאים של מיפעל מאושר ומועדף, היה עליהם לקבל אישור של מיפעל-מאושר.

מיפעל מונופוליסטי

חדש

לבעלים הקודמים

במקום לתפור את הבעיה ולמנוע בעתיד הישנות מיקרים העלולים לפגוע בצורה חמורה בצה"ל ובביטחון המדינה, הירק מישרד-הביטחון את שליטתם המונופוליסטית של המיפעל הקיים ושל זה העתיד לקום.

האגדה הסינית העתיקה מספרת על מילחמה שהוכי רעה בגלל מסמר בודד אחד, שנשר מפרסתו של סוסי מילחמה. סיפור זה, בגילגול מודרני עלול להתמשש גם בישראל.

מדינת-ישראל השקיעה מיליארדי לירות כרכישת ציוד-מילחמה חדיש לצה"ל. ציוד זה עולז להגיע למצב שדא יאפשר לעשות בו שי מש כגלל מחדד והזנחה באספקת חומר חיוני חרוש לאותם כלי-מילחמה, ושבלעדיו לא ניתן להפעילם.

(פרטי הפרשה — בשבוע הבא.)

כוכבי שמש, יגאל בנינון, דני סעיל וראובן אברג'יל, ארבעה ממנהיגי תנועת הפנתרים השחורים בתקופת האידיולוגיה, כשישבו ליד שולחן אחד. מאוחר יותר פרש שמש, יסד יחד עם סעיל את הכוח המחפכני השחור. יגאל בנינון, מאנשי חימין בפנתרים ניסה לחזית את דני סעיל מכחונתו כראש מטה הפנתרים בתל-אביב בשל דיעותיו הפרופלטיטיות וחאנטריוניות שאותן ביטא בפה מלא.

והסבלים שבשוק, כששואלים עליו. אומר אחד, סאלח מזרחי: „הוא היה רואה כלב, היה מרחם עליו. תמיד שאל אם הכל בסדר, אם הגיע כסף מעורה סוציאלי. איך מכר נשק לערבים? וואלה, אני לא מאמין.“ גם ברחוב מגוריו ברמלה אין מאמינים כי דני סעיל מכר נשק לערבים. אחת השכונות מקוננת עליו: „הוא היה כזה לארג', תמיד נתן כסף לעניים, תמיד הת' עניין אם הכל בסדר עם הילדים! איך עשה דבר כזה? אני לא מאמינה!“

לפוצץ את

בית רבין

אדם נוסף שאינו מאמין כי דני סעיל מכר נשק לערבים תמורת כסף, הוא כוכבי שמש, פקיד בחברת-המוניות המוגדל בירושלים, ממיסדי הפנתרים, ושותפו של דני סעיל באירגון הכוח המחפכני ה' שחור.

טוען שמש: „אם היו באים ומספרים לי שדני פוצץ את הבית של רבין הייתי חושב שזה עלול להיות נכון, והייתי יכול אפילו להסביר את זה. בשעת ייאוש, דני יכול היה לעשות את זה. אבל למכור נשק לערבים תמורת כסף? זה לא מתאים לו! „אילו היו ברשותו חומרי-חבלה, היה מארגן לו איזה חמישה חבריה, אחרי הכל הוא מכיר הרבה חברה' שיש להם הרבה נגד המדינה, והיה מפוצץ את הסוכנות. זה הרבה יותר מתקבל על הדעת. אבל למכור נשק בכסף, זה לא משהו פוליטי, זה עסקים, וזה לא מתאים לדני סעיל.“

שמש לא התייחס לאפשרות שדני מסר נשק שלא למטרות רווחים. דני סעיל נחשב כטיפוס הרואה הכל בשחור-לבן. היו לו פנטזיות, תוכניות גור-לות במימדים לא-ריאליים.

דימעה

מכניסה זהב

לפני שהגיע אל הפנתרים השחורים, החליט כי כמו שיש סוכנות יהודית ה' מארגנת עלייה, צריך לארגן סוכנות שתארי גן ירידה. הוא הפיץ את הרעיון כי הפיתרון לבעיית אפלייתן של עדות-המיזרח הוא ירידה המונית מן הארץ, ואף הביע את

דובר צה"ל, שהאשימה אותו במכירת נשק גנוב מצה"ל לקבוצת פידאיון, ש' נלכדה על-ידי כוחות-הביטחון.

קודם-לכן היה דני מוכר רק לאנשי הפנתרים השחורים ולאנשי-שמאל המקורי בים להם.

דני סעיל גדל ברמלה, כאחד מילדיה הרבים של משפחתו מעוטת-היכולת.

אזור מגוריו היה קרוב לשוק, ורבים משכניו היו ערבים. עוד כנער חי בצל האפלייה העדתית, והוא נהג לדבר עליה בלא הפסק, אם לא עבר בחינה לרשיון-

מרכז המשפט הסנציוני; הצבא האדום היפאני, אירגונו של קונו אוקאמוטו; ה' אירגון האורגואיי טופאמארוס; המחתרת התורכית אשר אנשיה רצחו בזמנו את קונסול ישראל בתורכיה אפריים אלרום; הפנתרים השחורים האמריקאיים והצבא האירי הרפובליקאי. אנשי אש"ף השתתפו כמשקיפים, שכן אנשי הלוחה קונטינואה רואים באירגוני הפידאיון צבא, ולא אירגון מחפכני.

כששבו צ'רלי ביטון ודני סעיל ארצה, נעצר סעיל על-ידי המישרה. טען דני,

נאצים! כולם נאצים! כל המ' „בדינה הו זה מחנה-ריכוז אחד גדול! רוצים לקבור את הבן-אדם כשהוא עוד בהיים!“ הצעיר הגברתן שצעק את האר-שמות האלה אל תוך המיקרופון, בהפגנה של הפנתרים השחורים, שהתקיימה בכיכר מלכיים-ישראל בתל-אביב, היה דני סעיל, אחד מראשי הפנתרים וראש הסניף התל-אביבי של האירגון.

ימים אחדים לפני ההפגנה, חזר סעיל מאיטליה, שם השתתף בכנס של אירגונים מהסכניים מזויינים, שאורגן על-ידי האיר-

היה דני סעיל

מועמד הפנתרים השחורים לכנסת, החשוד במכירת נשק גנוב מצה"ל לתא של מחבלים, היה טיפוס מתוסכל ובלתי-יציב, שהסתבך כל חייו בהרפתקות מפוקפקות

נהיגה, אמר שזה מפני שהוא עיראקי. אם לא נתקבל לעבודה, או נתקל בבעייה באחד ממישרדי-הממשלה, היה בטוח שזה משום היותו בן עדות המיזרח.

כשנשא לאשה את מזל סעדה, ילידת תוניסיה, שהוריה מתגוררים ביבנה, היתה מזל צעירה יפהפיה ופיקחית. חישמהר גדלקה גם היא לרעיון מיגור האפלייה העדתית שהעסיק את בעלה, ונהגה לנהל סימפוזיונים על הנושא ביחד איתו, למחיתו התפרנס דני סעיל מקיוסק, שהיה בבעלותו בשוק של רמלה. בשוק הוא היה מלך. כולם הכירו אותו, עשו לו כבוד. היום נכוכים בעלי דוכני-הירקות

בזמנו: „עצרו אותי לשלושה ימים, הא-שימו אותי בהחוקת-נשק ובקשרים עם הפתח.“

דני שוחרר על-ידי המישרה מחוסרי-הוכחות. אך מאז אותו מעצר, בדצמבר 1972, חי בתודעה כי הוא נתון במעקב מתמיד של המישרה.

מלך השוק

גון האיטלקי השמאלי לוטה קונטינואה. (המאבק נמשך). נציגים של לוטה קונ-מינואה ביקרו בישראל וחיפשו נציגים יש-ראליים הולמים להשתתף בכנס. היפנו אותם לאנשי מצפן, אך הם התרשמו כי מצפן היא קבוצה קטנה ובלתי-רצינית. לעומת זאת התרשמו מהפנתרים השחורים, ואף הביעו את דעתם כי תוך כמה שנים תתחולל בישראל מהפיכה מזויינת שה' פנתרים יעמדו בראשה. הם הזמינו את נציגי הפנתרים להשתתף בכנס. כנציגים נבחרו דני סעיל וצ'רלי ביטון. באותו כנס השתפו גם נציגי קבוצת באדר-מינהוף הגרמנית, העומדת עתה ב' כ

דני בן 38 עלה לכותרות העיתונים השבוע, כאשר סורסמה הודעתו של

המרכזית, ומאוחר יותר אף מכרה לארצות חוץ. היתה זו תמונתה המפורסמת של הילד הבוכה, שדימעה אחת גדולה עומדת בוויית עינו השמאלית. תמונה זו נמכרה במאות אלפי עותקים, הכניסה לו סכום כסף רציני ביותר. הצלחתה של התמונה נתנה לדני רעיון. הוא מצא באחד העיתונים תמונה של ילדה ביאפרית בוכייה, הגדיל אותה, ריטש ועמד

מאת שרית ישי

להפיץ אותה באותה מתכונת שבה הפיץ את תמונת הילד. תמונה זו היא אשר הביאה אותו, לדיכוי מקורביו, לחי"ל. לפני שנסע בחודש ינואר לאירופה, הראה לכוכבי שמש מיכתב מחבר רה בלגית, המבקשת לקנות ממנו את הנגיטיב של התמונה. דני נסע לבלגיה כדי למכור את הנגיטיב לחברה הבלגית. אם כן, מה עיכב אותו ארבעה חודשים בגרימניה?

להרביץ רק בהפגנות

דני, הפנתרים השחורים, מסרבים לענות. הם טוענים לפתע שכמעט אינם מכירים אותו כאדם, אלא רק כפעיל בתור עה. היחיד המודה בפה מלא שהכיר את האיש היה חברו האישי, הוא כוכבי שמש. מספר שמש: „ביום הראשון שהוא הגיע לפנתרים השחורים, התקיימה הפגנה בירושלים. אנחנו בקושי הכרנו אותו, והוא השתתף בהפגנה בהתלהבות כזו, שנעצר על-ידי המיטרה. למרות הופעתו האלימה, הוא היה בחור טוב. הרביץ מכות רק בהפגנות. באופן פרטי לא היה מסוגל להריץ על זנבו.

הוא עשה רושם טוב על אנשי התנועה, ובחרנו בו כראש מטה הפנתרים בתל-אביב. אפילו כשהיו תקופות של שפלות בפנתרים, הוא תמיד פעל. בעיקר נגע לו עניינם של פטוריי-שירות בצח"ל. הוא בעצמו היה פטור, אני חושב מפני שהיה לו עבר פלילי. הוא החליט לארגן אותם באירגון, בשביל לתבוע זכויות. תיכף לקח מזכירה, שכר מישר, התחיל לאסוף כתובות וטלפונים, לפרסם מודעות בעיתון. גם, אך כרגיל אצל דני, מההר נולד עכבר ולא יצא מזה שום דבר.

לדני סעיל היתה דירה ברמת-גן, אך הוא מכר אותה. בחלק מהכסף קנה טנדר לפנתרים, תלה עליו שלט הפנתרים השחורים. הוא גם מימן מספוס את הטלפון במישרד הפנתרים בתל-אביב. הוא אירגן את ההפגנה האלימה בשכונת-התיקונה, לקח חלק בהפגנה שבה נשרפה בובתה של גולדה מאיר, ונשרפו ארובות-מתים, ויחד עם חבריו נעצר על-ידי המיטרה. הפנתרים הגיעו להסכם עם המיטרה שהם ישוחררו. בתנאי שיבקשו סליחה מהשופט. בזמן המישפט קם דני סעיל, ואמר לשופט משה חסון: „יש לנו הסכם עם המיטרה, אתה רוצה לשחרר אותנו — תשחרר, לא רוצה — אל תשחרר! אבל אל תגיד לי להגיד סליחה! לא צריך סליחות.”

השופט העמיד אותו בצד. אחרי שיחרר את שאר העצורים, לקח אותו ללישכתו, ואחרי שיהא ארוכה שיחררו.

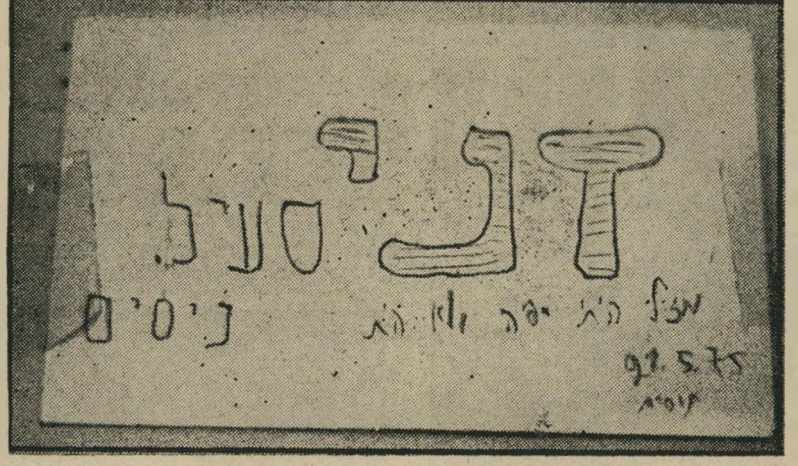
„להפוך את המדינה!”

לדני סעיל היו יומרות. בזמנו התקשר עם אחד מאנשי מצפן, 199, הזמין אותו בדחיפות לתל-אביב. כשנפגש עם האיש, ביקש ממנו שישגי לו מזכירה עם השכלה אוניברסיטאית. הוא היה קורא עיתונות שמאל ומתעניין בפוליטיקה, אך מעבר לקריאת עיתונים, מעולם לא הרחיק לכת. כשמישהו הציע לו לקרוא את מארכס ואנגלס, כדי לבסס את רעיונותיו, הבטיח שיקרא — אך מעולם לא עשה זאת. הוא ניסה להפוך את תנועת הפנתרים השחורים תנועה ישראלית-רבית. תמיד טען כי בעייתם של אנשי עדות-המזרח ובעיית הערבים הישראלים — חד היא. כשניסה להביע את הרעיון בפני ידידיו הפנתרים, הם לא אמרו לו „לא” עקרוני, אך רטנו כי עדיין לא הגיע הזמן לכך. דני טען כי מועם.

הוא הכיר ערבים משכונת מגוריו בי רמלה. חבריו אינם מוכנים לגלות מי הם

אתם ערבים, שאתם התרועע מאוחר יותר, כשהיה חבר בתנועת הפנתרים השחורים. ארבע שנים היה חבר התנועה. בדרך-כלל היה מקובל ואהוד, עד שהסתכסך עם יגאל כרונן, שנחשב בתוך הפנתרים כאיש-ימין. כרונן, שרעיונותיו הפרו-ערביים והאנטי-ציוניים של סעיל הרגיוו אותו, ניסה להוציא מהתנועה בכוח. אך דני סעיל פרש מתנועת הפנתרים השחורים בעצמו. לפני כשמונה חודשים, שנה וחצי לפני-כן פרש ממנה כוכבי שמש,

שם, מה שקורה פה! שידעו לאיזה בוך הם מבניסים את עצמם! לפני שמונה חודשים, אחרי שפרש, פנה סעיל אל כוכבי שמש. השניים החליטו להקים אירגון בשם הכוח המהפכני השחור. הסכר בזמנו סעיל: „הכוח הישחור הוא שם של אירגון אמריקאי, בדיוק כמו הפנתרים השחורים. זהו אירגון מהפכני, כדי שיהיה ברור שאנחנו לא אנשים הרוצים חלק מהעוגה הממשלתית, ולא מחפשים כיבוי שירות.” הוא שוא את הציונות שינאת-מוות,

במתח הבית מיספר 52 שרחוב ריינס בתל-אביב, ממישרד זה נהג דני סעיל לנהל את עסקיו הפרטיים, כמו קניית מלאי של עסקים פוטוריי-שירות מצח"ל. את המישרד אירגנה מזכירה בעלת השכלה אוניברסיטאית, ובהעדרו של דני ניהלה אותו אשתו, מזל.

האשים אותה בכל הרע הקיים במדינה. לא אחת התבטא: „הציונים בני-יונות! מנסים לחסל את הבן-אדם, ולהאשים אותו בדבר רים שלא עשה!” לפעמים היה מדבר בעברית נמלצת, לפעמים בשפת-הרחוב. לא אחת נהג לשאול פירושן של מילים לועזיות, ולעיתים תכופות החקשה לבטא את עצמו, והיה שואל איך להתבטא.

על רקע התנגדותו לקבוצת שלום כהן, שהשתלטה עליה, דני שנשאר עם הפנתרים, היה מועמד התנועה לראשות עיר-יית רמלה, והיה המועמד השביעי ברשימה לכנסת.

הוא היה טיפוס רגשני מאד. סיפר ידידו ממצפן: „הוא היה שומר לי את הלב. אם היה עומד בתור לקולנוע, ושומר היה מבקש ממנו תעודת-זהות, היה אומר: כל המנגנון שלהם עובד כדי לשבור אותנו! כלכל לא היה מעניין אותו שאתו שוטר ביקש תעודת-זהות גם מעשרה אנשים נוספים ששמדו בתור.”

„הציונים בני-יונות!”

אחרי הבחירות הפסיקו הפנתרים את פעולתם הפוליטית, והתקרבו ל-אירגונים ספרדיים עשירים וקיבלו מהם סכומים גדולים, שעליהם נטושה עכשיו מריבה פנימית, כשהאופוזיציה מאשימה את המנהיגים בכך שהם מנצלים את הכסף לטובתם. דני לא היה מרוצה, זה לא התאים למוג שלו. פעמים רבות אמר: „אני רוצה הפגנות יוסיוס! אני רוצה להפוך את המדינה! שיהיה איכפת לאנ-

מיד. הוא דיבר והתנהג כאילו המיטרה נמצאת בעיקבותיו כל הזמן.

אבל, לא חתונה

אשתו מזל היתה איתו בראש אחד תמיד. היא השתתפה בכל ההפגנות, הרביצה מכות לשוטרים, ונלחמה כלביאה על רעיונותיו של בעלה. בתקופה שדני היה עסוק, ניהלה את מישרדו ברח' ריינס, ובאותה עת עבדה בקיוסק, עד שזה נמכר. מזל, אשה יפה ומלאת-יגוף, מתגוררת בבית אמה ביבנה מזה כארבעה חודשים, מאז נסיעתו האחרונה של דני. לפני כחמש שנים, מספרת היא, היתה עדיין רוה ונאה, למרות מישמני גופה, נשתמרו בה סימנים של יופי נשיי עד היום. לדני ולמזל אין ילדים. פעם, בעת ששהה אצל מישפחה מרובת-ילדים, הביט בעצב באחד הילדים, ואמר: „היינו אצל הרופא, אבל קשה, מה אפשר לעשות.” (המשך בעמוד 30)

החותנת טעדה, אמה של מזל, אשה נמרצת וערמומית, סיפרה כי מזל נסעה לנוח בבאר-שבע, שעה שמזל היתה ביבנה. כדי לבחון את הכתבת, היא הכניסה אותה לחדר שהיו בו תמונות מישפחתיות, הודתה לה לזהות את דני סעיל בתמונות.

דן פיינרו מדווח על החוצאות של פס

קאן-קאן פולירטי

פרס ראשון

שנות התעוררה לזאת הפרס הראשון מים שגבלו בגיחוך, כאשר הזהירו: נצא מאן רז

הסרט, ז'אן-פיר ראס, הילד הנורא של הלבנונים בפרס, הכריז ששום פרס לבד מן הפרס הגדול לא ישביע את רצונו של הבמאי, ושם לא יוכה הסרט בפרס, לא יימכרו מקלט-טלוויזיה בצפון-אפריקה.

סרטים

חיורים

בעיקבות הדחצים העדינים הללו בישיבות השופטים ובבתי-הדין, ובכל שיחה פרטית עם מבקרי-קולנוע או מישו

פ עם טיילו בקאן פצצות-מימן. היום מטילות בה פצצות של אמת: אחת בישרה את התחלת הפסטיבל, אחת התפורר צצה במהלכו, והשלישית התפוצצה ערב סיום הפסטיבל, בידיו של שרטיט-טכני שמאלני קיצוני, שנהרג במקום. על גופו של הבחור בן ה-20 שנהרג, נמצא הפתק: הלאה הקפיטאליזם!

אך הוא היה קורבן יחיד. למרבה המזל לא נותרו כל סימנים, לבד מכמה שיברי-זכוכית שטואטאי מיד אל מתחת לשטיח האדום שנפרש כבר למחרת לרגלי האנשים היפים שבאו, כמו לא קרה דבר, כדי להעניק פרסים בערב המפואר ביותר של הריווירה הצרפתית כולה: סיום פסטיבל קאן.

אבל אם הכוכבים נצצו והמצלמות תיקתקו בארמון הפסטיבלים, הרי מאחורי הקלעים הסתתר הרבה רפש: הפרסים שחולקו הפעם לא היו אלא פרסים שבושלו בסיר-לחץ פוליטי, כשהפרס הראשון בפסטיבל, זה שניתן לסרט הנבחר כטוב ביותר במיסגרת התחרות הרישמית, ניתן לסרט האלזירי שנות התעוררה של מוחמד לכחידר-חמידה, ויתכן שבחילה זו מנעה אסונות נוספים.

שכן, קשה להניח שבלי איומים היה הסרט הזה זוכה בפרס הראשון. רמזים בעוביים שונים הופנו אל מנהל הפסטיבל ואל חברי-השופטים. הרי לא ייתכן שאחרי ביקור הנשיא ואלרי גיסקאר דאסטין באלג'יר, ושעה שהעולם השלישי משחק בכרוי-הנפט שלו, יעז מישוה למנוע ממנו את הפרס המיוחל.

הבמאי, בא לקאן ברעש גדול, והכריז מייד שהוא איננו מאמין באף אחד מאנשי חברי-השופטים, ושאינו בו אף נציג אחד שמבטא את רגשותיהם של תושבי העולם השלישי הנאור. איומים לרצח נשלחו למנהל הפסטיבל מדיירום, ובעיקבות הפצצות שהתפוצצו ניראו אלה ריאליים למדי. מפין

אינגמר

הפגנת ההומור, הקסם והרעננות הקולנועית נערכה דווקא עליידי אינגמר ברגמן, הנחשב לאחד הבמאים הבלתי-מחייבים.

פרס לשחקנית

ואלרי פריין, המגלמת תפקיד קטן בסרט לני.

פרס לשחקן

ויטוריו גסמן הוותיק זכה במפתיע בפרס השחקן הטוב ביותר מישחקו „ניחוח אשה“, כדי לעשות עיסקה הוגנת עם האמנים והאיטלקים גם יחד. משום כך קיבל הסרט „לני“ פרס משלו באמצעות השחקנית ואלרי

בעל טור-עיתונות, קיבל האלזירי את הפרס, והכריז באושר שזוהי „ההכתרה הרישמית של העולם השלישי“. ואילו דווקא כמה מבקרי-קולנוע אנשי עולם זה טענו שמתן הפרס הוא בדיחה עצובה.

גם פרס המישחק הטוב ביותר חולק בצורה עקומה: התחרו עליו שתי ארצות, שיוצגו בסרטים היוונים למדי בפסטיבל: אמריקה ואיטליה. השחקנים המועמדים היו דאסטין (לני) הופמן, וויטוריו (ניחוח אשה) גסמן. הפיתרון שמצאו השופטים: גסמן זכה בפרס, וכדי לתת משהו גם ללני, נתנו פרס לשחקנית ואלרי פריין, למרות שתפקידה בסרט זעיר למדי. מכך הפסידה דווקא דלפיין סריג, שהיתה ראוייה לקבל את הפרס על מישחקה המוזמר באלואיז. אך כדי לפצות את השחקנית, שהופיעה

במישה סרטים שונים בפסטיבל, הוחלט להעניק „צל“ ש מיוחד. פרס-הבימוי התחלק בין סרטו הבומבסטי חי של קוסטא גאוראס מדור מיוחד, כדי לתת גם לנציג של צרפת, ובין הפקודות, סירטם של של הקנדים. גם חלוקת פרסי ועדתי-השופטים של הביקור הלה בריח שערוייתי, כשבנוכחות כותב שורות ניסה המבקר הקולנועי של הפראדה לתחוב של חמידה האלזירי פרס נוסף. אך כאן גבר הישר, ופרסי-המבקרים ניתן לשני הסרטים המע ביותר בפסטיבל: תעלומת קאספר האוזר של הרצוג, ומסע השחקנים, שלדעתי היה הסרט נועי ביותר, של אחד הצעירים ביותר והידועים בקרב משתתפי הפסטיבל, הבמאי תיאו אנגל מיוון. לצד ענקים כמו אנטוניוני, לוי וברגמ כיח סרט זה, לדעתי, שהקולנוע בכליאות

מעולה ומדכא

שני שחקנים ותיקים ומזהירים מעצבים שני זקנים מופלגים, או.א. האסה וג'ורג' ווילסון, בגיל השלושה" בספור שישי בו תערובת של מירות, נוסטלגיה, בדידות ודימיון.

איבל הסרטים קאן 1975:

של שנות השלושים בארצות-הברית, עם קיטעי סרטים עלילתיים שהתיימרו או לתאר את המציאות החברתית. לעיתים נעשה הדבר כשיחזור מדוקדק של תקרית, כמו למשל בסרט הקנדי הפקודות, שמתאר את גל המאסרים השירותיים שפשוט בר קנדה עקב חשיפת שר-העבודה והשגריר הבריטי שם, לפני חמש שנים, כאשר שחקנים מגלמים דמויות של אנשים החיים עדיין בנינו.

כך גם הסרט השווייצרי העיוות, על פרשת דויד פרינקפורטר שרצח את מנהיג הנאצים בשווייץ ונידון בשל כך ל-18 שנות מאסר. לעיתים היתה זו אפילו תערובת של תעודה ועלילה, כמו בהשבתה, סרט נורווגי המשחזר משבר ביחסי-העבודה שם, בעבר הלא-רחוק, כאשר תוך כדי השיחזור מופיעים בחלק מן התפקידים שחקנים, ובחלק אחר, האנשים שהיו המאורעות בעצמם.

סרטים אחרים משתמשים במאורעות ההיסטוריים כבשלב עלילתי, שעליו הם בונים סיפור שהוא בעת-ובעונה-אחת דרא-מה בעלת משמעויות סוציאליות, ופרק מן ההתפתחות הלאומית של המדינה. סרט צרפתי בשם שהחג יחל, אשר רבים טענו כי צריך היה ליצג את צרפת בתחרות (ואכן, הוא עולה על הסרטים שייצגו אותה בפועל). אבל הסתפק כאן בהופעה בשוקי הסרטים בלבד — חוזר לתחילת המאה ה-18, כדי למצוא בה את התסיסה בכרסן (הציראי בצפון צרפת), את השטפות והזר, הלהצים הפוליטיים של העשירים והמקיבלים של הכנסיה, המעסיקים את צרפת גם כיום.

עוד סרט צרפתי, שרבים ציפו לראות בתחרות, אבל הוצג לבסוף מחוצה-לה, זיכרונות מצרפת (הטענה הרישמית לדחייתו היתה שז'אן מורו, המופיעה בתפקיד הראשי, היא יושבת-ראש צוות השופטים השנה), הוא כרוניקה של חיי מישפחת תעשיינים בעיר-שדה קטנה, ותוך כדי מעקב אחר גורלו של בית-החרושת הקטן שבבעלות המישפחה, והיחסים שבינה לבין הפועלים העובדים בו (ז'אן מורו מגלמת כוכבת הנישאת לאחד מן המישפחה, הופכת ממנוצלת למנצלת), מצטיירת ההיסטוריה של צרפת משנות השלושים, דרך מילחמת העולם השנייה, המשברים הכלכליים ומא-בקייה-הכוה של בעלי-ההון, עד לימינו אלה. בכלל, השנים שקדמו למילחמת-העולם השנייה, המילחמה עצמה והשנים שמיד לאחריה, חביבות במיוחד על יוצרי-הקולנוע הפעם. על שנות התבערה האלג'ירי ייחדתי כבר את הדיבור (העולם הזה 1968), אבל מעניין שהסרט הנחשב, בדרך-כלל, כתגלית המעניינת ביותר של השנה, עוסק בדיק כאותה תקופה, סוף שנות ה-30' עד תחילת ה-50', במדינה אחרת של אגן הים התיכון: יוון.

הסרט, מסע השחקנים של תיאור אנגלוי פולוס, אפופיאה הנמשכת באיטיות רבה

נציג אלג'יריה שכמעט ואנס את הפסטיבל להעניק ז'ון הבמאי והמפיק כאחד השתתפו בלחצים ובאי-נוח הפרס הגדול, אחרת נחרים אתכם בצפון אפריקה.

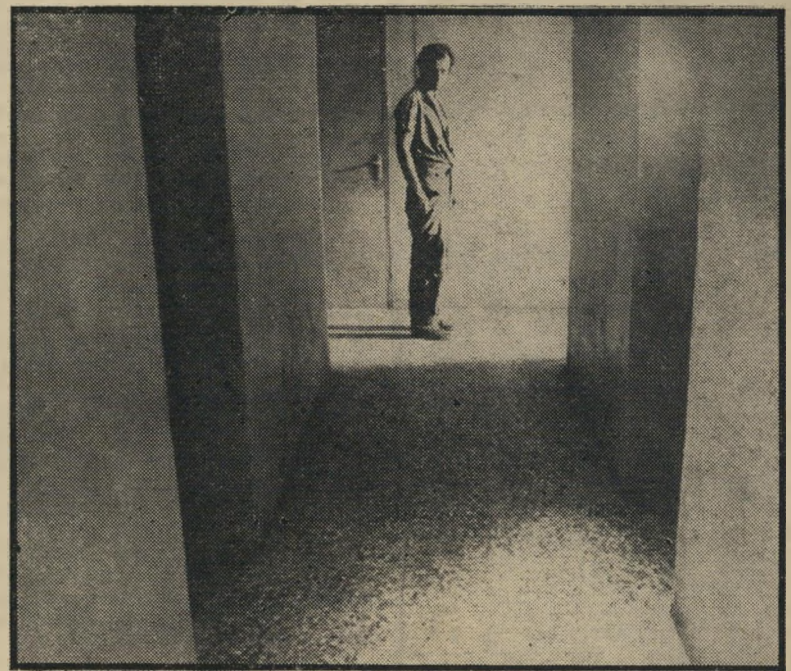
דרכים חדשות לביטוי. המבקר הרוסי שיחק ב.ברוג'ו, עוב בזעם את החדר ולא הופיע כדי לחלק את הפרסים, תפקיד שנפל בחלקו מלכתחילה.

התרפקות

על העבר

נמיייה הבזלמית והבוטה ביותר (שהשתמנה במרבית סרטי השנה, היא הנבירה בעבר, היטוט בתוך ההיסטוריה, מן הקרובה ביותר ועד לעתיקה ביותר, ושיחזור קולנועי של מאורעות אמיתיים האמורים ללמד את צופי הקולנוע דהיום לקח לגבי מצבו הפוליטי של העולם שבו הם חיים.

טירוף זה של שיחזור-העבר החל כבר ביומו הראשון של הפסטיבל, עם מדור מיוחד של קוסטא גאוראס ומאן לא עבר יום ללא סרט אחד לפחות, שהתווסף אל שיעורי ההיסטוריה המצולמת — שיעורים היוצאים, כמוכן, כולם מנקודת-מבט מארכי-סיסטית, שהיא צו האופנה האינטלקטואלית, לעיתים נעשה הדבר בצורה תיעודית ממש, כמו אחת, האם תתן לי פרטה, סרט המעמיד זה מול זה את קיטעי היומנים

זרתק ומרג'יז

גי'ק ניקולסון בסירטו של אנטוניוני, המיקצוע — כתב, בו עורך הבמאי האיטלקי שהתמחה בחוסר-קומו-ניקציה ניתוח מכאיב ועוקצני של המיקצוע המאפיין את הקומוניקציה להמונים, העיתונאי.

מצטיין ומשעשע

המשבר של שנות השלושים כפי שהשתקף בסרטים המוסיקליים אז, ובסרט התעודי של פיליפ מורה „אחי האם תתן לי פרטה“ שיעור מאלף כיצד אפשר לבדר ולהנח בקולנוע.

ואם בסרט היווני היה גורל מישפחת השחר קנים סמל לגורלה של אומה שלמה — על המהפכנים, חלשי-האופי, הבוגדים והקורבנות שבה — הרי אצל הבמאי ההונגרי גרי מיקלוש יאנקסו, שהוא האמן הבלתי-מעורער היום, בעולם כולו, בהעמדת סצני נות-ראווה עממיות סימליות מול מצלמה שנמצאת בתנועה מתמדת, מקבלת אלקטרה משמעות שונה. זוהי הדמות שאינה שוכחת, האשה אשר אינה צריכה לעשות דבר, עצם העובדה שהיא זוכרת את העוול ומצפה לנקמה, די בה כדי לשמור על גזלת המהפכה.

עוד שיחזור היסטורי (נראה שיוצרי הסרטים חושבים כי אמיתות העובדות שהם מספרים מגבירה את מהימנותם בעיני הצופים), שהגיע, כנציג צרפת אל התחרות, מוביל אותנו לאופנה אחרת השכיחה מאד השנה: גורל האשה, בשנת האשה. השיח זור ההיסטורי הזה, המתקרא אלואיז, פלי יצירתה של במאית ברטונית בשם ליליאן דה'קרמאדק, מתאר את קורותיה של אומנת (המשך בעמוד 26)

משך קרוב לארבע שעות, משתמש בגרעין עלילתי של הטרגדיה הקלאסית היוונית: אנממנון, קליטמנסטרה, אלקטרה, אורסטס ואגיסטוס, כולם חברי להקת תיאטרון נודדת, החיים במאה ה-20 את גורל מיש-פחת האטרידים המקוללת.

אנגלופולוס שולט בקולנוע בידי-אמן. הוא מתכנן תנועות-מצלמה מסובכות להד-הים, סצינות נמשכות עוד ועוד ומקפצות לעינין הפתעות כאשר נדמה לך שאין כבר מה לראות, והתיפאורה הטיבעית של כפרים יווניים קטנים מתמלאת מיסתורין, אווירה דחוסה ותחושת גורל מעיק, כשהיא נשקפת מבעד לעין מצלמתו של אנגלוי פולוס.

נשים

נשים

אם הזכרתי כבר את אלקטרה, הרי באותו יום שבו הוקרן מסע השחקנים, הוצג גם סרט הונגרי בשם למען אלקטרה.

שוייצרית, שדעתה נטרפת עליה, עם פרוץ מלחמת העולם השנייה.

מאז ועד מותה היא מאושפוט במוסד סגור, אולם לקראת סוף חייה היא מתחילה לצייר, וציורים אלה מביאים לה תהילה בכל רחבי העולם. אומנם מי ציפה לראות בסרט מעין ביטוי-מחאה נגד המלחמה, שהסירוף עדיף עליה, יצא בידיים ריקות, אבל כתיאור מיקרה שהיה, וכהזדמנות להצגת כישרונותיה של דלפין סריג בתפקיד הראשי, זה היה בהחלט מתקבל על הדעת.

גורלה של האשה בימינו זכה לטיפולים מכל הסוגים והסינונונות, החל מן הקציר הרגיל של סרטים פורנוגרפיים, שבנם האשה היא הפיקציה, דרך פארודיה דבילית למדי בשם לינדה לאבלייס תועמדת לנשיאות, שבה מנסה סוכבת הפורנו בעלת הגרון העמוק להתחזות כשחקנית ללא הצלחה גדולה — ועד למלודרמה היסטורית פולנית מוחמצת בשם קורות חמא

קרן בלאק ב"יום הארבעה" בועת-סבון נפוחה

אחד, סרט האמור לתאר בנאטורליזם נוסח אמיל זולא, סיפור-אהבה אומלל מתחילת המאה, הכולל לידה בהסתור והשכלת-הרץ הגולד לבינה-משפחה, מתוך פחד מפני מוסכמות החברה, וכיוצא בזה, אבל עושה זאת בהגזמה משעממת למדי.

שונה לחלוטין הוא סרט פולני אחר בשם שווייטשקל של במאי צעיר וכוכב עולה בשמי פולין, קריסטוף אנוסי. הסרט מציג ברגישות רבה דמות של פקידה בת-ימינו, נשואה, אם לילד, מסודרת בעבודה, אשה של כל המרגשים המקובלים צריכה להיות מאושרת בחלקה. אלא שהחיים בתבי רה שבה היא מעין אימה מובנת מאליה, ובה חיים מתוך השלמה עם העובדה שכבר מגיל 30 אין עוד למה לצפות, חוץ מאשר לעבודה נוספת עד היום האחרון, הפוסלים בעיניה בלתי-נסבלים והיא מחפשת לעצמה שווייטשקל מחוץ לבית.

גורל דומה נופל בחלקה של לילי, בסרט צרפתי בשם אהבני לילי, הזוכה כבר להצלחה מיסחרית גדולה. לילי (שאותה מגלמת זונו, כוכבת אהבה אחר-הצהריים), היא אשתו של פועל שאינה יכולה לשאת את העובדה כי האיש העליו והחביב שלו נישאה הפך אדם קודר ועייף, המחמיץ פנים מדי-ערב, והיא עובדת אותו. הסרט הוא תיאור מסעו של הבעל אחרי אשתו, כאשר שני ידידים, מתאגרף כושל ועיתונאי-יוטר, נילוויים אליו בדרכו.

פגזים

משוגעים

אם מדברים על גורל האשה, אי אפשר שלא להזכיר את שני הפגזים האמריקאיים הכבדים, שהיו השנה גם המתחרים העיקריים לאוסקר: אליס אינה היה כאן עוד ואשה תחת השפעה. הראשון הוצג במסגרת התחרות, ואילו בורסטין, כעקרת-הבית המתאלמנת שמחליטה להיות זמרת ומניעה בסך-הכול לדרגת מצלרת, מצליחה בו הרבה יותר מן הבמאי, בכיטוי צרותיה של אשה בודדה. הנודרת עם ילד בן 12,

במערכת-התיכון המאובק של ארצות-הברית. אשר לסרט השני, הוא הוצג בשוק-הסרטים בלבד (קאסבטס), הבמאי, עובד מחוז למימסדים מקובלים, וזוכה מהם ליחס בהתאם). הוא תיאור עצבני-מטורף של חיי מישפחה אמריקאית מן המעמד הנמוך, חיים שבמצב נורמלי קרובים לשיגעון, ובלחץ היחסים החברתיים בתוכה הופך בדרך-כלל השיגעון לאישונו של ממש. גינה ראולנדס, רעייתו של הבמאי, בתפקיד הראשי, מגישה מיבצע וירטואוזי ממש, למרות שהיא מגלמת למן הרגע הראשון אשה מטורפת. מתחיל הצופה, לקראת סוף הסרט, להאמין שהשיגעון שלה בעצם אינו גרוע יותר, ואולי אף עדיף, על הנורמליות של הסובבים אותה.

שיגעון, אכן, הרי עוד נושא סופולארי השנה. אלוואי מאושפוט, מיבל, גיבורת קאסבטס, נכנסת ויוצאת בכיתה-משוגעים, סרט שוודי בשם התרפקא האחרונה מדקדק כתיאור חייו של מורה צעיר, שדעתו נטרפת עליו בהדרגה והטיפול הניתן לו עקב כך, וקורותיו של פול, הסרט שזכה השנה בפרס ז'אן יוגו לבמאי צעיר בצרפת, הוא תיאור כימט-תיעודי (אפסיכי בעזרת שחקנים) של שלושת השבועות הראשונים במוסד סגור של צעיר המגיע מן העולם החיצוני.

את האכזבות הגדולות של הפסטיבל, סיפקו הפעם האמריקאים. אליס אינה היה כאן עוד, הוא, כאמור, מיפגן אישי של אלן בורסטין. אבל הסרט עצמו, הגולש מדי-פעם מן הדרמה ההיסטורית לתעלולי הקומדיה האילמת, נופל בהרבה מן הציפיות. כן גם לוג, שוב מיבצע וירטואוזי, של השחקן דאסטין הופמן, מיבצע שאינו די כדי להעניק למיבוקים מחיי לוג ברוס, מהם מורכב הסרט. אחידות ומשמעות של ממש.

ומעל הכל, האכזבה הגדולה ביותר, יום הארבעה של ג'ון שולזנג'ר, בועת-סבון נפוחה וריקה שעלתה להוליווד הן-תועפות, ואין איש שיאמר עליה, בנתחיים, מילה טובה. במקור, אגה זה ספר מר זסקאסטי על קהיליית עובדי הקולנוע בחוף המערבי בשנות השלושים, ואילו הסרט, למרות נוכחותם של דונלד סאתרלנד, קארן בלאק וויליאם אתרטון (משוגרגלנד אקספרס), הוא בסך-הכל עוד סרט באופנת שנות השלושים. מלודרמה בנלית ועלובה.

איכות

ללא כסף

כרי למים ברוח קצת יותר טובה, שני סרטים צנועים, מן הסוג שאפשר לעשות כשיש מה להגיד, אפילו אם אין הרבה כסף לכך (הרמוז ברור).

האחד, גיל השלווה, סרט עצוב ומדכא של סופר-במאי איטלקי בשם פאביו קארפי, המתאר את עולמו המסוגר של ישיב בן 78, שאינו יוצא עוד מפתח חדרו. הוא מרנפשי, שונא את כלתו וזו לבנו, אוהב את נכדתו ומתגדרה בעוזרת, שוקע בניכ רונות העבר ובמלחמת ספרד, שהיתה שעוה היפה ביותר, גולש לדימונות שבהם הוא פוגש ישיב בן-גילו. שיכול להיות בבואה דימונית של עצמו, או מציץ מבעד לחלון בשכנה צעירה שופעת-אבריים.

הרגישות שבבימוי ובמונולוגים הפנימיים של הישיב, בתוספת מיחשק טוב של כל הנוגעים בדבר, העלו את הסרט לדרגת הנציג האיטלקי הבכיר של הפסטיבל, זאת למרות הפגנה וירטואוזית של ויטוריו גאסמן, בדמות עיוור, במחצית השעה הראשונה של סרט בשם ניוחח אשה, שייצג את איטליה בתחרות הרשמית.

וסרט שני, עליו, הם, אנושי ותוסס, והאמינו לי שכל זה לא נאמר בלעג. רחוב הסטר, זהו סיפורו של החוב יהודי בניר-יורק בתחילת המאה, עם עימות בין מושגי העולם הישן והעולמי שזה-עתה באו ממנו, למוסר של העולם החדש. מחצית הסרט דוברת אדיש, וזה לא נשמע מגוחך כלל, כי הדמויות אמיתיות וכנות כל-כך, הבימוי מאוסק ונכון כל-כך, עד שאי-אפשר שלא להתרגש יחד עם גיבורי הסרט, גייק החיט, אהובתו האמריקאית, ואשתו שבאה אליו ישר מן העירקה שבמיורח-אירופה ויראה להסיר את הפיאה מעל ראשה.

במאת הסרט היא אשה אמריקאית-יהודית צעירה בשם ג'ואן מיקלן-סילבר, שזהו סרטה העלילתי הראשון, ומחיותיה הכפיים שקיבלו אותו הוזכרו, מעל לכל ספק, כי כשרון אינו תלוי תמיד בניסיון.

מישפחתיים. הרצוג אינו חבר-כנסת ואין לו חסינות. הורביץ יכול לתבוע אותו לדין. ספק אם הוא יעשה זאת.

מדוע פתח יגאל הורביץ במערכה להכתים את דמותו של הרצוג? היו זמנים בהם היו הרצוג והורביץ באותו מחנה. הרצוג השתייך מבחינה פוליטית לרשימה הממלכתית ותמך בדין לא פחות מאשר הורביץ. אלא שדין לא החזיר ל-הרצוג באותה מטבע.

דין ילול בכישוריו של הרצוג עוד בעת שכהן כרמטכ"ל צה"ל במיבצע קדוש. כבר אז, כדי לנגח את גיסו של הרצוג, אבא אבן, שכיהן אז כשגריר ישראל באו"ם, היה דין נזהג להתבטא: "אפשר להלביש להרצוג כובע טמבל והוא יהיה לא פחות טוב מאבן באו"ם".

ב-1969, כאשר כבר הרצוג כי מקומו בכנסת מטעם הרשימה הממלכתית מובטח, היה זה דין שלא רצה את הרצוג בכנסת, דחק אותו מרשימת המועמדים הריאליים. הרצוג אומנם נפגע באופן אישי, אלא שזה לא מנע ממנו ערב מילחמת ששת הימים וערב מלחמת יום-הכיפורים לפאר את סגולותיו של דין כמציבא גדול.

דין

התמוטט

בתום מלחמת יום-הכיפורים היה זה דין, בתפקידו כשר-הביטחון, שאישר להרצוג לייצג בתחקירי צה"ל בעקבות המלחמה, כדי לבסס עליהם את סיפרו. הרצוג טען אז כי הוא מחכוך לכתוב ספר שיציג את המלחמה בניצחון ולא כתבוסה על עזרתו. בהעמדת תחקירי צה"ל לצורך הוצאת ספר פרטי מסחרי.

אלא שבסיפרו, שראה אור רק לפני חודשים מספר, תקף הרצוג את דין ללא רחם. הוא האשים אותו באחריות למפלות, טען כי הוא אשם ב"אסון" שאת תוצאותיו תשלם מדינת-ישראל עוד ימים רבים. בין השאר אישר את גילויי העולס הזה, שפורסמו כבר למחרת המלחמה — שדין התמוטט בראשית המלחמה, יעץ לפיקוד הדרום לפנות מייד את מרבית סיני — עצה שאילו נתקבלה, היתה הופכת את המלחמה לתבוסה ניצחת.

כל עוד פורסמו הדברים בספר שהופיע בארץ לא היה להם הד. אולם כאשר העתיקו עתונים וזים את הדברים ופירסמו אותם בהבלטה, הם נראו כמיתקפה ישירה על דין. מישהו דאג אז להביא לידיעת יגאל הורביץ את הפרשה הגושנה הקשורה בהרצוג, כדי שיהיה בידו נשק לצאת להתקפת-נגד. הורביץ עצמו הודה כי פרטי הפרשה לא היו ידועים לו עד לתקופה האחרונה. נראה שגם כיום אין הוא בקיא ומתמצא בכל פרטיה. אלא שזה לא הפריע לו על מנת לתקוף את הרצוג.

מאחר שהורביץ רואה את הכל לאור שאלה אחת ויחידה — "טוב או רע לדין?" — היה ברור לו מייד מדוע כתב הרצוג דברים כה חמורים על דין: יגאל אלון, אויבו הנצחי של דין, מינה את הרצוג כראש משלחת ישראל באו"ם. הרצוג שי-לם עבור המינוי על-ידי השמעת דין. הור"בין התנגס בו על-ידי השמעת הרצוג. בניגוד למה שאמר הורביץ על הרצוג, דברים בלתי ברוקים ולא מדויקים, הרי מה שאמר הרצוג על משה דין הוא אמת לאמיתה. ניתן יהיה להעמיד דברים על דיוקם אם יעז הורביץ לתבוע את הרצוג לדין על שכינה אותו שקרן.

פרשת-רבין

שניה

ביתיים נשארה הפרשה בתחום ה"מלחמות האישיות הקטנוניות והמלוכ" לכות, המבטאות התנגשות בין אינטרסים אישיים ולא בין רעיונות אם יש בה כדי להשכיל הרי זה רק משום שהיא מסוג הסיפורים שכל תולדות המדינה מקפולות בהם ושיש בה כדי להעיד על אופיים ואישיותם של דמויות המפתח המופיעות בה.

חמור במיוחד השימוש בבימת הכנסת למלחמת-השמעות בלתי-מרוסנת — כשם שחמור שמידע חשוב ביותר, הנוגע לכל אורה, מתגלה רק דרך-אגב, אגב מלחמות פרטיות של גנרלים ועסקנים. הפרשה כולה הזכירה את "מיסמך עזר" על התמוטטות רבין ב-1967 — מיסמך שגם הוא פורסם על רקע דומה, במקום שית"גלה בצורה סדירה המאפשרת בירוה והס"קת מסקנות.

תקרית שאירעה

בכלא, ושהוסתרה

מבית-המישפט,

מטילה אור חדש

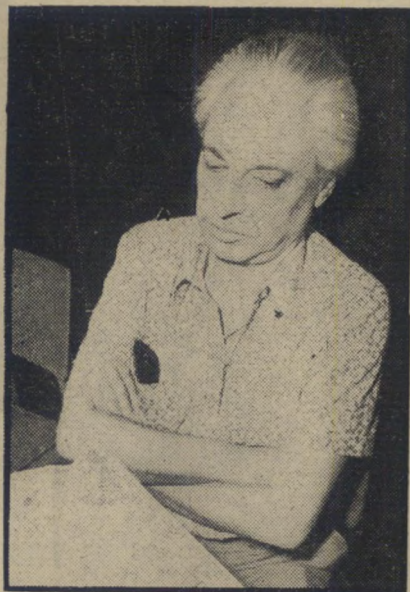
לגמרי על פרשת

מיכאל צור

פניס זוהרות, חיוך של הצלחה, הופעה של מנצח. הגאון הפיננסי של ישראל, הבטוח שהכל מותר.

לפני הנפילה

פניס קפואות, מטיכה חיוורת, ללא כל התרגשות, שקט צונן, גם ברגעים דרמאטיים בבית-המישפט.

אחרי השבירה

שומר שניצב מאחרי דלת התא בבית-המעצר בראשון-לציון, היה עדי-ראייה לאחד הסודות השמורים ביותר במדינה היום. הוא לא האמין למראה-עיניו. הוא שיפשיף את עיניו בתדהמה ושב והצמיד את פניו לדלת התא. השטר הוטקד על הדלת המסויימת הזו במשימה ברורה. היה עליו לונק פנימה ולפעול במהירות.

אקדה בחגורה

המסך ירד על פרשת מיכאל צור בסוף השבוע שעבר, כאשר הנאשט עזב את בית-המישפט המחוזי בת"א, בדרכו לבית-הסוהר ל-15 שנה. בלשים חמושים ליוו את צור אל מכונית-המישטרה.

המישפט לעשות צדק. ואם הסניגוריה אינה מבקשת מבית-המישפט להעמיד את הנאשט לבדיקה פסיכיאטרית, מדוע תמהר התביעה לעשות כן?

אני נורמלי!

הוא הצד הפורמלי, מבחינת המוסר הציבורי, נראים הדברים, כמובן, אחרת. מה היה קורה, תיאורטית, אילו היה התגלה כי העצור לוקה במחלה נפשית וקוק לטיפול פסיכיאטרי? על סמך טענה כזו, ייתכן כי לא היה מועמד כלל לדין. הפרקליטות לא היתה מגישה כתב-אישום נגדו, ובית-המישפט היה מוציא נגדו צו-אישוף במוסד לחולי-נפש.

אחת השאלות החשובות המתעוררות כעת היא: מדוע לא ביקשו סניגוריו של צור מבית-המישפט להביא אותו לבדיקה פסיכיאטרית, לפחות אחרי שנודע לתם על נסיון-ההתאבדות (אם אכן לא ידעו על המסך בעמוד 31)

גילה כי אכן שמע על התקפת-השיגעון של צור בתא-המעצר, אך הסביר כי אחרי המיקרה דיברו חוקריו של צור איתו, והם טוענים כי להד"ם, הוא לא השתגע. "הוא פשוט השתולל מפני שהיה לו חם", הם אומרים, גם קצין-מישטרה בכיר מן המטה הארצי טוען כי צור התפשט פשוט מפני שהיה לו חם.

פשוט, ואולי לא-כך-כך פשוט. האם נטלו חוקרי-המישטרה את האחריות להסביר השתוללותו של צור על עצמם? מדוע לא העמידו לבדיקה רפואית או נפשית? ואם הועמד לבדיקה כזו, מדוע לא נמסרו פרטים על כך לבית-המישפט, ולפרקליטיו של צור?

"זאת הפעם הראשונה שאני שומע על הדברים האלה, לא נמסר לי דבר", גילה השבוע עורך-הדין ארווין שימרון, אחד מסניגוריו של מיכאל צור. מבחינת החוק, רשאית המישטרה למיי-סור דיווח על התנהגותו של צור עזיר לפרקליטות, אך אינה חייבת לדווח על כך לבית-המישפט ולפרקליטיו. תפקיד התביעה, מבחינת החוק, הוא רק לסייע לבית-

של המישטרה חשו לבית-המעצר בראשון לציון, כיאה לעניין כה חמור הנוגע לאסיר החשוב שלהם — כדי להחליט מה לעשות. כאשר נהסם הסיפור בדו"חות המישטרה, הוחלט לדווח על כך לירושלים. המטה הארצי של המישטרה הורה מייד לצוות שחקר את צור, למסור דו"ח מלא על התנהגותו של העצור לגבריאל בך, פרקליט המדינה.

בך עצמו טוען שקיבל דיווח שוטף מן המישטרה על התנהגותו של צור ב-מעצר. אולם קצין בכיר בצוות שחקר את צור גילה שאין הדבר כך. פרקליט המדינה לא קיבל דיווח מלא כזה. אנשי המישטרה, מכל מקום, ידעו שפרשה משונה זו היא אך חולייה נוספת ברשרת מעשים חריגים שעשה צור מאז הוחל בחקירתו על-ידי המישטרה, בסוף חודש נובמבר 1974. הם ידעו כי באותה תקופה עבר משבר נפשי חמור, שהמשכו היה

לכל סימן שהגבר שבי-השיער היושב בתא מתכוון לשים קץ לחייו. היתה זו הוראה מפורשת שמוס"כ היה השוטר מציד פנימה מדי דקות אחדות, בעד ה"עין" שבדלת-התא. קדם להוראה זו ניסיון לאיבוד-לדעת של מנכ"ל החברה לישראל לשעבר, מיכאל צור, זמן קצר לאחר מעצרו, ב-24 בפברואר השנה.

אחרי הניסיון הראשון, שהיוות לקח מר, ידעו אנשי מישטרת ישראל שעליהם לעשות כל שביכולתם על-מנת שצור לא יכין להם הפתעה טראגית. באותה תקופה, בה נחקר צור על-ידי אנשיו של ניצב-מישנה בנימין זיגל, ראש המחלקה נגד הונאה במטה הארצי בתל-אביב, היה מוחזר בלילות מן החקירה בתל-אביב לבית-המעצר בראשון-לציון. השוטר שהופקד באותו לילה על תאו של צור, נדהם, אך לא נבהל, כי צור לא ניסה הפעם להתאבד, הוא עשה דבר-מה משונה. השוטר היה עדר-איייה למחזה מיוחד-

מתני הווא השתגע?

נסיון-ההתאבדות שלו במישטרה, לאחר מעצרו. וכעת — הצגת-ההתחשפות הבלתי-מוסברת.

בלם פיתאומי?

ש להניח שגילויי התנהגותו המוזרה של צור לא החלו רק לאחר מעצרו, שכן אופי חקירתו והטיפול המישטרי בו לא חרגו מגבולות המקובל במישטרה, ולא הופעל עליו לחץ מיוחד מצידה. קצינים מן המטה הארצי של המישטרה סיפרו לכתב העולם הזה כי את המשבר הקשה ביותר שלו עבר מיכאל צור דווקא לפני מעצרו.

צור הוזמן לחקירת המישטרה בסוף נובמבר 1974, ומשך קרוב לשלושה חודשים נחקר באורח שוטף, כשהוא עדיין אורח חופשי. גם אז, שיתף פעולה עם חוקריו באורח מלא — ודיבר ללא מעצורים. הי תקופה הראשונה, היא שהיתה לו הקשה ביותר מבחינה נפשית, כך מעידים הקצרים נים שחקרו אותו אז. אלא שקשה לדעת אם מה שגרם לכך באורח בילעדי היה ההלם שבמעבר הפיתאומי, ממעמד אישיות חשובה ומכובדת למעמד של פושע — א, שמא נתגלו בו סימני חוסר-יציבות עוד קודם-לכן. ואם כן, מתי? האם יש בנורם זה כדי להשפיע — רטרואקטיבית — על הבנת הפשעים שביצע, או האם היה בו כדי להשפיע אילו היה ידוע, ונוצל על-ידי ההגנה ו/או התביעה במישפט? כאשר נשאל הד"ר ראובן מאיר, מנהל בית-החולים לחולי-נפש בבאר-שבע, על מה יכולים להעיד שני המיקרים הללו — נסיון-ההתאבדות של צור מייד לאחר מעצרו (דבר שהוכחש על-ידי המישטרה בחצי-פה, בטענה כי הופץ על-ידי מישפחתו), ופרשת השתוללותו בתא-המעצר, השיב כי יש הרבה מיקרים שעצירים משתגעים בבתי-כלא, מסיבות שונות, יש גם מיקרים שמצבם של חולים שגילו סימני הפרעה נפשית לפני-כן, מחמיר בכלא. אך ד"ר מאיר לא יכול להחליט לגבי התנהגותו של מיכאל צור בהיותו במעצר, מפני שלא ראה אותו.

האם מסרו המישטרה והפרקליטות דו"ח לבית-המישפט על התנהגותו של צור? על כך נשאל השבוע פרקליט-המדינה גבריאל בך, והשיב: "קיבלנו דו"ח שוטף מהמישטרה על התנהגותו, אבל אני לא אמוסר פרטים".

על כל פנים, ברור שהיה בהתנהגותו של צור בכלא די חמור כדי שתיערך בדיקה פסיכיאטרית מלאה וממצה של העציר. דבר זה לא נעשה, עובדה זו היא חמורה ותמוהה ביותר. אחד העובדים הבכירים של הפרקליטות

במינו: מיכאל צור פשט מעליו את בגדיו בחפזון, השליך את תחתוניו על הריצפה, וכאשר נשאר עירום-וערייה החל מבצע תנועות מיניות.

בסוף השבוע שעבר גזר בית-המישפט המחוזי בתל-אביב 15 שנות מאסר על מיכאל צור, הגאון הפיננסי שנחפס בקל-קלתו, באשמות גניבה, שחד וזיופים בסכום של 112 מיליון לירות. צור הורשע על סידרת עבירות שביצע בהיותו מנכ"ל החברה לישראל. במשך 41 הימים שהם החזק במעצר המישטרה ועד להגשת כתב-האישום נגדו, הופרחו בחלל-האוויר תיאוריות שונות ומשונות בדבר עיסקה שעשו איתו, כביכול, חוקרי המישט-

מאת מרסל זוהר

רה ואנשי הפרקליטות. הכל העריכו כי אין עשן בלי אש, וכי לתיאוריות אלו יש בודאי על מה להסתמך. ההנחה היתה שצור ייסטר בעונש קל בלבד, יחסית לגודל אשמתו. אחרת אי-אפשר היה להסביר את הגיי-לויים הפנטסטיים שהוא נידב לחוקריו מי רצונו החופשי — מעל ומעבר לכל מה שהחוקרים ציפו לשמוע ממנו, גם בחלור מותיהם הוורודים ביותר.

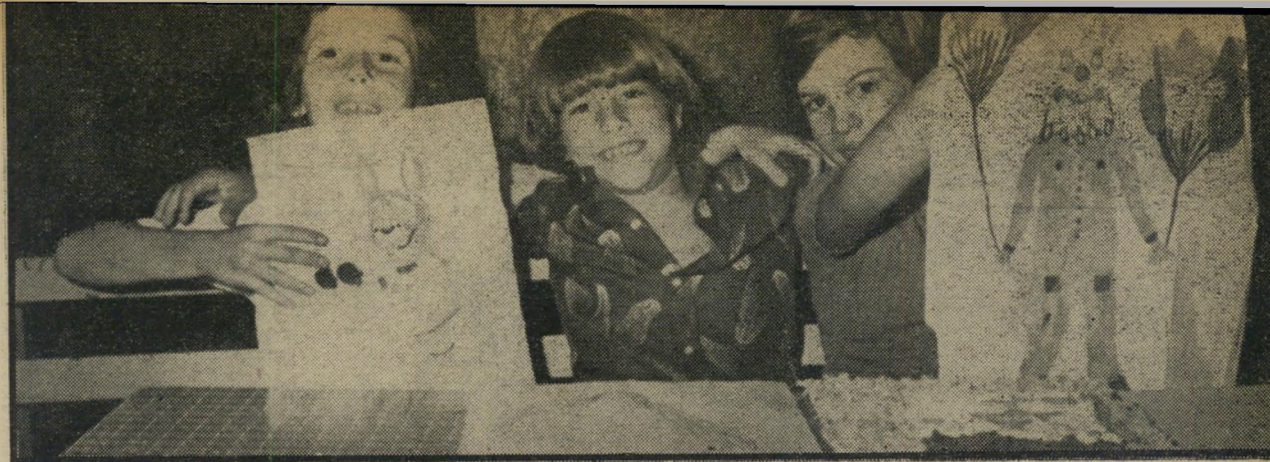
אך אז נפלה ההפתעה הגדולה. כאשר ביקשו נציגי הפרקליטות מבית-המישפט להטיל על צור עונש-מאסר של 30 שנה, התמוטטו תיאוריות העיסקה כלא-היו, ואז בא גזר-הדין, וקבר סופית את כל הניחושים לגבי כוונה כלשהי להקל בעונשו.

צור נידון ל-78 שנות-מאסר בסך-הכל, שהצטמצמו בגלל חסימתו, ל-15 שנים ב-פועל, שמהם יצטרך לשבת לפחות שני-שלישים — עשר שנים תמימות. אחרי ההפתעה הראשונה, משוגעו הרוי חות קיימה, התעוררה בכל חריפתה תע-לומה קשה: מדוע הודה צור בכל, אם אומנם לא דובר על "דילי"? מדוע סיפר לכ-כך הרבה ונידב פרטים ופירטי-פרטים על סכומים ושטרות, שהדהימו אף את חוקריו המנוסים? כי הרי היה ברור לכל, שישלוא 37 ההודאות המפורטות שמסר ל-מישטרה, היו החוקרים נאלצים לחפש את הוויפנים והגניבות שביצע בגאונות שכוו, במשך שנים רבות נוספות.

"מה קרה לו? הוא השתגע לגמרי!" השתאה מישהו שנכח באולם-המישפט בעת הדיון, אמר, ולא ידע כי קלע בול מדוייק בהרבה מכפי שהעלה בדעתו. השוטר שנכח בהצגה המשוה שערך לעניני צור, בתא-המעצר, דיווח מייד על המתרחש לממונים עליו. קצינים בכירים

הסופרים הידועים סקרנותם של המוני הצביון הססגוני

על פניהם בעיניים מקוות: אולי יגש, אולי יקנה, ישאל, ידפדף, סתם יגיד מילה טובה.
הם, שלא היו להם קשרים מספיקים, לדבריהם, חסכו פרוטה לפרוטה, הוציאו את סיפריהם במרידיהם והריהם מביאים אותם לכאן עימם.
זסי רובין היא סופרת, צעירה ג'ינג'ית נמרצת, בת 34, האורכת בעיניים משי

שונות, ביום השני ליריד הגיעו עם שולחן מיטבח מתקפל ועריי מתצוירים ענקית, כאשר ככיסא משמש להם הספסל הציבורי, המכירה הולכת טוב מאוד, יש לנו כבר 180 ל"ג, הם מתגאים.

אמנים בפוטנציה
אורג, ליאור ואריה (מימין לשמאל) מוכרים ביריד ציורים פריידיהם, הדבקות של נייריקרפ על קרטון וגזירות

יריד התמיהונים

האנגלים העליזים
הם פול, אתונאי ודייוויד, המוכרים ביריד מראות הנתונות במיטגרוהרעש אמנותיות מפעם השנייה. הם אוהבים לעשות "דברים יפים" וגם למכור אותם לקהל.

תוקקות לכל קונה פוטנציאלי. על כל ה" נעצר ליד הדוכן המאולתר שלה היא עטה כעל מציאה, ושוחחת באונוני בלב חפץ את מסכת צרותיו של סופר-לא-מוכר. כואב לה שהרומן הראשון שכתבה, שאליו היא מתייחסת כאל בדיטפוחים, לא נתקבל עליידי הוצאת ספרים מוכרת, בשל "גישה פסולה וטיפול לא-הוגן בסופרים ומשוררים לא-מוכרים".

את הבריחה מן המציאות מימנה זטי מ" כיסה, והיא מפיעה אותו במרידיה, בגאווה ניכרת, החלטה חוששה להמשיך להוציא גם את ספריה העתידים, להבא, בעצמה. היא שועת שנעשה לה עוול רק מפני שאינה משתייכת לשום זרם ספרותי מוכר, "זהו סיגנון חדש לגמרי" היא אומרת, "קרא ותביץ". בתום היום השני מכרה כבר 17 עותקים של סיפורה, וזהו לגביה הישג רציני.

מתחת לעץ הגדול שבמרכז הכיכר, בשולי ארגוהחול, יושב מתי רגב, רווק אדום-שיער בן 30, מתי, לעדות עצמו, הוא "משורר אירוטי", וכותב בדרד-כלל על נושאים שאנשים מתביישים לדבר עליהם, תוך שימוש במילים שנחשבות "גסות".

למשל: "אחרי שיעשו שני מיספרים / הם ישכחו מרובים וכדורים, / והכדורים היחידים שיבואו בחשבון / יהיו כדורים נגד-הריון".

מתי הוציא כבר שני קבצי-שירה: מה שעשה דודי לדודתי בגינה ומה שיש לאחור תי הקטנה, ומסע בחלל ממולכד לצד האפל של השד. את האחרון הוציא ב-3000 עות' קים, שעלו לו 6000 ל"ג. הוא שפט עלה צפונה ועבד מיספר חודשים במדידות, עד שחסך די כסף למימון הוצאת הספר. הספר

משך שבוע אחד בשנה, לפחות, לובשת כיכר העירייה חג אמיתי. למשך שבוע ימים מפנים הכלבים ועולי הרגל-לעירייה את מקומם לדוכנים ציב-עוניים ועליונים, שבהם מוצג לפני הקהל הרחב יכולו של עפי-הספרות-המיכהול עד לאותה עת. צעירים וקשישים, עולים וגררים ותי נקות של בית-רבן רוחשים בכל, למן מדרגות בית-העירייה ועד למעלה שדי

הג'ינג'י האירוטי
מתי רגב, משורר בן 30, מעורר התקהלות רבה סביבו בגלל נושאי שירתו שהיא, כהגדרתו, "אירוטית", נושא שאנשים מתביישים לדבר עליו, והמעלה סומק אצל המעללים בספר.

במשך 14 שנים כתב שלמה לוי, סקיד בחברת-החשמל, את ספר שיריו "מחושך לאור - שירי מאור", הוציא 100 עותקים, ומכר כבר 65. השירים עוסקים בנושא היקר לו: צדק חברתי.

מסע בחלל ממולכד

אלה הם המגודים-כביכול, שלא נמי צאה להם מיסגרת מסודרת להצגת פיי רותיהם. אלה הם המשוררים והמשוררות, הציירים והאמנים בתחומים שונים שלא נמצא להם מו"ל ותומך, שלא נמצאו הוצאת-ספרים או גוף בעלי-כוחות שיסכים לסכן את כספו בפירסום סיפרם או אמ'נותם.

אלה, הבהמים האמיתיים, עוזרים ל-עצמם. הם באים מצויידים בשולחנות ושרפרפים מתקפלים, ומתיישים בשולי האירוע הציבעוני הגדול, רק מעטים מב' חגינים בהם, הם נועצים מבטייקינאות ב' המו"לתאים הצובא על דוכני תהוצאות הגלריות המכובדות, ומביטים בחולפים

הצי ר'ס המפורסמים משנו את המבקרים ביריד הספרים, אבל את סיפקו דווקא האנשים שבשוליים

הראשון נמכר די טוב וכיסה את עצמו, וכי עת הוא מוכר גם את השני ומקווה לכסות את ההוצאות ואף להרוויח סכום שיאפשר את מימון סיפרו המתוכנן הבא.

גם מתי קובל על דרך-ההיסורים שעל המשורר לעבור עד שיגיע למצב שבו יכיר בו, ומתלונן על העדר-קשרים. הוא מפיק ומוכר את ספריו בעצמו, משום שחננויות הספרים מסרבות להציג בהלונות-הראווה שלהן את "התועבה הזאת". הוא גם לא אוהב כשמציעים בספריו ומתחילים לצחוק או להסמיק. לא שאיכפת לו שאנשים צוחקים, אלא שדעתם נתפסת לצד הצינוני של הדברים, ולא לאמת שבהם.

תנו לי נשים / הרבה אהבה / עד-ש' אצטק הצילו, / אחרי-כך תראו איך אהיה טוב יותר / משר-החינוך אפילו" נאום ה' משורר אוהב-הנשים.

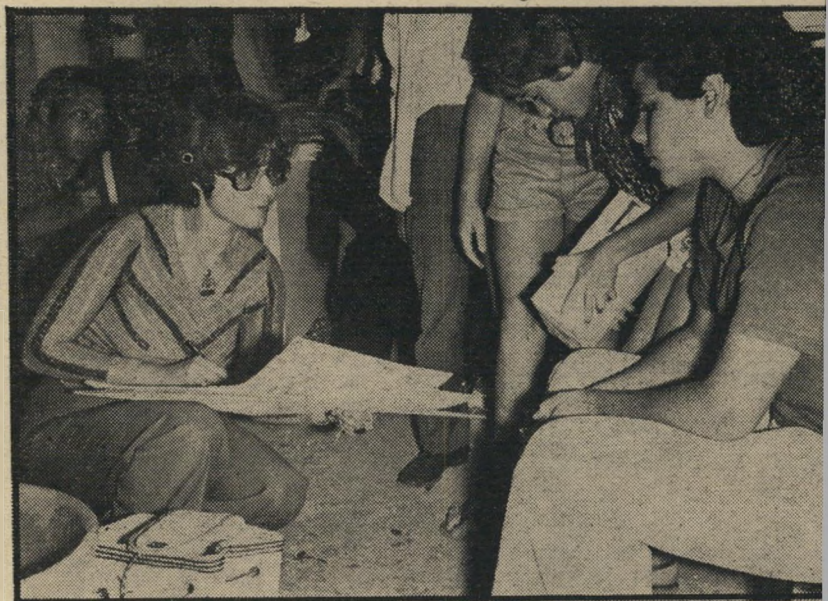
ש. תירצה (שונר) היא קיבוצניקית נאה בת 22 מניר-דוד, שלא הביאה איתה אפילו שולחן כדי להציג עליו את ספריה. היא פרשה שמיכה על רחבת-הבטון, ויושבת לידם. את שני הספרים שכתבה עדי-כה הור ציאה באלף עותקים כל אחד. הראשון, פנ' פדים נופלים בלילה, מומן בחלקו על-ידי

הילדים מזלזלים

בשירה

ב פברואר 1974 השתתף בהפגנת-פיר עלים, וכלי-כך הושפע ממנה. עד שחש צורך לבטא את ריגשותיו בשיר: "ראיתם צועדים בסך, ילדים רעבים / שמתעים וועקים לצדק חברתי / סימאות בדיהם וקראות מפייהם / מתייצב למוסס קהל אדיש ומחויך".

מרדכי פרוינד הוא המבוגר שבחבורה מייחודת-במינה זו. גבר נמוך-קומה בעל

ישר מלונדון

הגיעה אורנה קאליש, הרושמת פורטרטס לכל החפץ בכך תמורת 20 ל"י. אורנה, הלומדת עיצוב-אופנה בחו"ל, הגיעה לארץ שלושה ימים לפני היריד, לקחה לוח-דיקט, עיפרון ובלוק-ציור, והתמקמה. "אני לא עושה את זה בשביל הכסף, אני פשוט אוהבת את זה", היא אומרת.

איגוד סופרי הקיבוץ-הארצי; השני, גיהנום של יופי, יצא בהוצאת תמוז.

תירצה אינה מתלוננת על שהיא נאלצת למכור את ספריה במוידיה. לדעתה, חשוב המגע שבין הכותב לקורא. בתחילה פחדה מהמגע האמצעי הזה, אבל אחרי-כך נוכחה לדעת, כי מי שכבר ניגש ומתעניין, הוא זה שיש לו גישה "לבדוד ולצומח", כפי שהיא מכנה זאת, ועם אלה היא יוצרת קשר מייד.

מזדהה עם

הפועלים

ה שירה שלי אישית ולירית מאד, "ה" אומרת תירצה. "אני מרגישה קרבה בעיקר אל דליה רביקוביץ. למרות שאני צעירה, יש בשירי מישקע טראגי רב. בחיים הקצרים שלי עברו עלי הרבה טראגדיות, וזה בא לידי ביטוי בשירים שלי".

נחבא-אלהכלים, נמוך-קומה ובעל עיני ילד גדולות הוא שלמה לוי, עובד חברת החשמל, רווק בן 29. שלמה כתב את סיפרו הראשון מחושך לאור — שירי מאור זה 14 שנים, ועתה הוציא 100 עותקים ממנו, שי

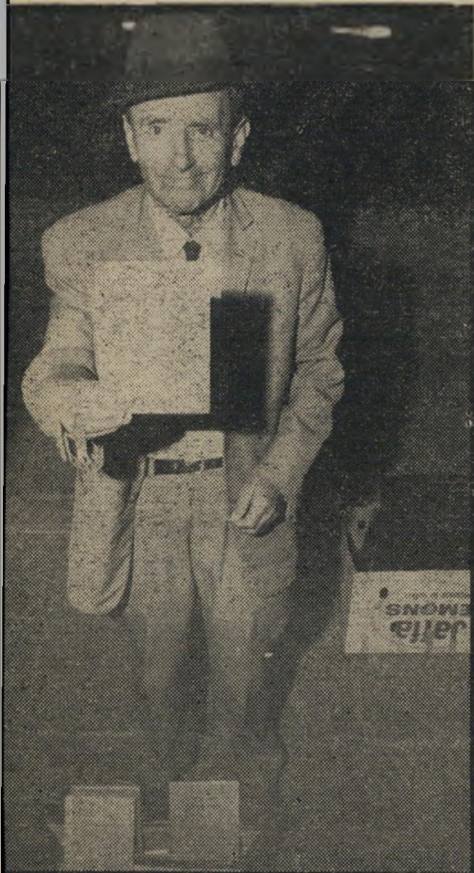

רומן ראשון
כתבה זסי רובין, גייגית לוחטת, בת 34, המחזיקה בידה את "הבריחה מן המציאות" שלה. "מאז שהתחלתי לכתוב, אני לא יכולה לעבוד", היא מספרת. "וזה מקריח אותי להתפרנס מהכתיבה שלי".

קול שקט, שכובע ישן לראשו. פרוינד עלה ארצה ב-1941, הוא תושב קריית-הרצל ואב לשישה ילדים. הוא מתפרנס מהוראה בבית ספר יסודי, וקודם-לכן עבד כפקיד.

ביריד הספרים הוא מציג את סיפרו השני במספר, כלי טונטות, שיצא כבר זמן-מה אחרי מילחמת ששת-הימים אך, לדבריו, "אז העדיפו לקנות אלבומי-ניצחון ולא סיפ' רי-שירה". יחסם של ילדיו אל יצירתו מעורר רב. "הם יודעים שאני כותב ושאני משורר, והם אפילו מעוניינים לעזור לי בהפצה.

(המשך בעמוד 44)

אוהב-האדם
מרדכי פרוינד מתוכר את סיפרו השני, "כליל סונטות".

מן הקיבוץ
הגיעה ש. תירצה, בת ניר-דוד, בת 22 ונבוכה מכל המעמד, שבו היא מוכרת את שני סיפרי-השירה שלה על שמיכה פרושה. לדעתה חשוב המגע שנוצר בין הכותב לקוראים, ועם אלה היא יוצרת קשר מייד.

(המשך מעמוד 23)

אמה של מזל אינה מוכנה להתערב בחיי בתה. אין היא מאמינה שדני מכר נשק לערבים, אך היא טוענת שהוא מכר את נישמתו לפנתרים.

מספרת האם: "הוא תמיד נתן לנו כסף, עזר לנו. מאז שבעלי נפטר, לפני שיבעה חודשים, היה בא פה עם מזל כמה שיותר."

"אני לא יודעת. לא מאמינה. הוא דיבר עם מזל פעמיים בטלפון. אמר יתוב מיכתב."

"אני אף פעם לא התערבתי בחיים של הבת שלי. לא בענייני המישיפחה ולא בענייני הפנתרים. לפני כמה ימים התחתנה הבת שלי השנייה, מרים. זה היה אבל לא חתונה."

אמה של מזל היא אשה חשדנית ביותר. היא מספרת שמזל נסעה לבארשבע כדי להירגע מהפרשה, אך בטרם הספיקה לסיים את המישיפט הופיעה מזל בפתח הבית הירוק שבשולי הכביש לאשדוד.

מזל אינה מדברת עם עיתונאים. פניה הנאים מתמלאים חימה: "לא מעניין אותי דני, ולא מעניין אותי שום דבר. אני לא מדברת עם אף אחד. תעזבו אותי לחיות, ותעזבו אותו משהו! תדברו עם העורך אני אהרוג מישהו! תדברו עם העורך דין שלי. לי נמאס! אם לא תסתלקו, אני אקרא למישיפחה." היא צועקת ומרימת את ידה באיום. תופסת את אמה, הורסת אותה אל תוך הבית, וטורקת את הדלת.

"אנחנו

נתנקם בך!"

וכבי שמש, שותפו של דני סעיל באירגון הכוח המהפכני השחור, נמצא

במדינה

המדינה. אולי העמוד בה"א הידיעה. מה תועלתו של צבא משובת שיגן על גבולותיה של מדינה נירקבת ומירדררת? ...ועמוד התווך הזה של החברה הישראית לית סדוק."

שנים רבות של מעקב אחרי מישיפטים בכתימישפט בדרגות השונות הביאו את דונביץ' למסקנה עגומה: סחבת, רשלנות, עיגוויידין, עיוותידין, איפה ואיפה, צדק של שופטים — כל אלה הם ממאפייניה של המערכת המישיפטית בישראל. וזהו אחד הגורמים לכך שבישראל שולט חוק הגזני גל וזק חוק המדינה.

בספר שהוציא השבוע לאור * מאשים דונביץ' את מוסדות המישיפט של המדינה באחריות לאווירת ההפסקות והשחיתות שפשטה במדינה. אילו היתה מערכת אכי-

מחבר דונביץ' מיישט' לעניינידין

פתיחתוק חוקה כפי שהיא חייבת להיות. היו פני הדברים שונים."

מכונה חרודה וחורקת. בשעתו, בעת שאווירת ההפסקות ציינה את חברת השפע הישראלית שלאחר מילחמת ששתהימים, התנחמו רבים בעובדה שהתחלואים של החברה הישראלית לא דבקו בצה"ל. באה מילחמת יוםהכיפורים והפריכה הנחה זו מיסודה. אחרכך נמצאה נחמה לפחות בי עובדה שהרשות המישיפטית בישראל היא תקינה, יעילה והוגנת.

בשורה של הדגמות, הלקוחות מתוך תיקי ביתהמישפט, מפרקי נתן דונביץ' גם הנחה זו, המחדל המישיפטי בתחום עשיית הצדק, הוא טוען, אינו נופל בחומרתו מהמחדל הצבאי כפי שהתגלה במילחמה האחרונה. בתיהמישפט בישראל עושים את הצדק פלסטר. לא משום שהשופטים מושחתים, אלא מפני שהמערכת המישיפטית כולה לקור ית, בלתי יעילה ובלתי מבוקרת.

הוא מספר כיצד החזיקו שופטים במגני רה פסקידין במשך חודשים ושנים וגרמו בכך לעיוות הצדק. פושעים במישיפט האור נט האנזרי ביותר שבוצע בישראל הילכו חופשיים במשך שנים, משום שביתהמישפט פט לא היה מסוגל לשפוט אותם במהירות וביעילות. מתוך פסקייהדין היבשים ותאיור מהלך המישיפטים בוקעת זעקתם של אור רחום רבים שפנו לעזרת בתיהמישפט ונאשו לבסוף מהצדק, משום שהוא איחר לבוא. "זרוע מדולדלת, מכונה חרודה ותור רקת, חותמת גומי" הם חלק מהכינויים שי מדביק דונביץ' למוסדות המישיפט.

כותב דונביץ': הסחבת הדבירה את ה צדק, עיגוויידין הדין הביא את עיוות הצדק. לבבית העלמין של האומה נכרה קבר נוסף לאמונת האדם בצדק. אלפים איבדו את אמונם בו, תוך שהם מצפים — עייפים, דואבים ורצוצים — להופעתו... באווירה זו של איאיומן ביעילות של המערכת ה מישיפטית נוצר גייעון לנוכלים ורמאים, נוצר שדהמחיה נרחב לשיכבה גדולה ומסוכנת של ברנשים אלימים."

* עיגוויידין, מאת נתן דונביץ', בהוצאת פלג, 210 עמ'.

כזה! נזעק השבוע האלוף (מיל.) מאיר עמית בארצותהברית. "אש"ף ה הם זחליקה! יעקובי הת רגז מפני שפורסם בארץ, כי הוא הביע את הסכמתו להיפגש עם אש"ף. עמית נחרד מפני שפורסם כאילו אמר שלמען שלוםאמת הוא מוכן לחזור לגבולות ה 4 ביוני."

שתי האמירות הן סממנות למי שרוצה לעשות קאריירה בצמרת הנוכחית בישראל. בעוד אנשיימין מובהקים, כמו עזר וייצמן ואריק שרון, אינם מביעים כל התנגדות להידברות עם אש"ף (אך מצגינים תוכניות שאינן יכולות להתקבל על דעתם של פלסטינים), נחרדים היונים הרישמיים מעצם המחשבה הזאת. השבוע, כאשר הוזמן ה פרופסור שימעון שמיר, הידוע כיונה, להשתתף בסמינר מטעם האו"ם בהשתתפות נציג אש"ף, מיהר להכריז בקול רם מאד שהוא מסרב להיפגש עם הפלסטיני.

מכאן הכחשתו של יעקובי, הוא טען, שהביע רק הבנה לעניין הפלסטיני, אך שלל בפירוש את אש"ף.

באחרית הימים, דומה היה גורלו של עמית.

בשבוע שעבר נפגש יצחק רבין עם קבוצת אקדמאים בירושלים, סתח את השיחה באומרו, שאין לו מה לדבר עם מי שמוכן לחזור לגבולות ה 4 ביוני, והוא מוכן להת וכתר רק עם מי שרוצה בגבולות חדשים. כלומר: רק מי שרוצה בסיופת כלשהו, גדול או קטן, הוא ברישיחה לראשיהממשלה. על סמך עיקרון זה נשלחים אנשי ארץ ישראל השלימה בסיונות לאמריקה, כשלי חיהסברה רישמיים של המדינה. מנחם בגין, הוזג המר ובןמאיר ("סמי וסטר") עזר וייצמן ואחרים נשלחים או מתקבלים כאנשי הסברה הרישמית.

משוםמה מיהר עמית להסביר שלא הת כוון לשלום בזמנו, אלא רק ל.אחרית ה ימים, כאשר ישרוד בין ישראל והערבים מצב כמו "בין צרפת ולוקסמבורג", וגם אז לא לגבולות ה 4 ביוני, אלא למשהו אחר. כך הציל את נפשו.

"לא הובנתי כראוי". מקור התופעה פשוט לגמרי. אדם סביר אינו יכול כיום להופיע כציבור אמריקאי רציני ולדגול ב סיפוח שטחים או בשלילת מ"מ עם אש"ף. בעומדם באש הצולבת של שואלים אינטליגנטיים, נאלצים המסבירים להכיר בקיום אש"ף ולדגול בהחזרת השטחים המחוקים. לרוב המסבירים נדמה כי אמירות אלה יכולות להישאר מוגבלות למקום, ולהישכח. אולם העולם הוא קטן, והתיקשורת בו מהי רה. הדברים מגיעים מייד ארצה, מתפרסמים ברבים, לתדהמתם של המסבירים עצמם. שאין להם אומץהלב להיאבק על דיי עותיהם בבית.

השבוע התלוצצו בירושלים כי כל מסביר ישראל הנשלח עליידי הממשלה או הסוכנות לחו"ל יקבל במטוס, בדרך חזרה, טר פס משופל, שאותו יתבקש למלא ולמסור לעיתונאים בלוד. בטופס יהיה רשום: "הריני מצהיר בזה, שלא אמרתי..."

"לא הובנתי כראוי בנוגע ל..."

"התכוונתי לומר ש..."

"דעתי האמיתית היא ההיפך ממה שפורסם בשמי."

מישפט

איפה הצדק?

המחדל של המערכת המישיפטית

עודה בחומרתו

עז מחרד המערכת הצבאית

"לו הייתי אורח הנזקק לבתיהמישפט ונתקל בתופעות כאלה, החורשות על ברשי, נדמה לי שהייתי מתקומם בכל ליבי, צועק דונביץ' שמיים ועושה כל שניתן כדי לעורר את דעתהקהל נגד הסדר הקלוקל הזה." אישום חמור זה נגד המערכת המישיפטית של ישראל הושמע מפיו של שופט ביתהמישפט העליון צבי ברנזון. אולם ברנזון אינו אורח הנזקק לבתיהמישפט. משום כך הוא מחריש. השבוע הושמעה זעקתו מפני אורח אחר.

היה זה העיתונאי נתן דונביץ' שיצא במיתקפה חסרת תקדים בחריפותה כלפי מוסדות הצדק בישראל. טען דונביץ', 48 ילדי תל-אביב, בעלשור בעיתון הארץ ותוכנית רדיו בגליצה"ל, "מערכת עשית הצדק ואכיפתו היא אחד מעמודי התווך של

(המשך מעמוד 18) השבוע פירסמו "נאמני מועצת ר"צ" גי לויידעת. בו קראו 35 אלף בוחרי ר"צ "להישאר צמודים למצעהבחירות של ר"צ", ולא להצטרף ליעד. הם קראו להקמת "תור עתמרכו ליברלית חדשה" עם שינוי ול"ע, ולפתיחת מאבק ציבורי לקבלת חלק "מכס" פי המימון המיפלגתי שניתנו לתנועה לזכויותהאזרח, ולא למיפלגת יעד."

בקופת ר"צ, שבה שולטת שולמית אלוני, הצטברו מאות אלפי לירות מן המימון ה מיפלגתי. לסכום זה מצטרפות בכל חודש 50 אלף לירות נוספות מקופתהמדינה — אך סכום זה שייך, בהתאם לחוק, לשלושה חבריההכנסת, והם יכולים לעשות בו כאות" נפשם. לטענת רון רוזניק, אין שום פיקוח רציני על כספים אלה.

"ספרדים מיקצועיים". הפילוג בר"צ היה רק אחד מסידורה.

באותה שעה עצמה פרשה קבוצתחברים מתנועתשינוי, כדי להצטרף ליעד. פורשי ר"צ ופורשי שינוי, שניהם מבין המייסדים של התנועות, נפגשו כאילו במחצית הדרך — אלה הלכו בשינוי לר"צ, ואלה פרשו מר"צ וקראו לאיחוד עם שינוי. שינוי עצמה פירטמה גילויידעת נזעם נגד פורשיה, שהיה בעקשין התקפה על יעד, אותה מש" תדלת שינוי להכתיב כ"שמאלנית".

באותה שעה התחולל פילוגנוטא גם ב"חוג לליבון", קבוצה של אינטלקטואלים מאנשימפא"י שבובם הצטרפו ליעד, ומי עוטם נשארו במיפלגתהעבודה. היה זה אישורן לכלל הישראלי הוותיק: כל איחוד גורם, קודםכך, לפילוג.

המיפלגה החדשה עצמה קיימה בינתיים את כינוסה באווירה של התרוממותהרוח

המנחגי: סעיל בין בןנזן ואברגייז

טוכנות לירידה מהארץ

בעיירה שלומי. בחירת המקום היתה ביטוי לרצון הנואש להיפטר מתדמית של מיפלגה אשכנזיתבורגניתמבוססת, לפלוש לישראל השנייה. אולם המחווה עצמה נשארה, במי דה רבה, הסרתתוכן: אנשי שלומי הסתכלו בבאים בסקרנות נוסח סאלח שבאתי, ואילו באלום עצמו בלט הרכב שכולו מחברת העילית של ישראל הוותיקה.

בליתבירור פונה יעד עכשיו לדרך ה מפא"יית המקובלת של משיכת "ספרדים מיקצועיים", בתקווה שיעניקו לימפלגה חזות שחומה יותר. עסקן "עיראק" כבר פרש השבוע ממיפלגתהעבודה, נתקבל ב"תדועה גדולה עלידי עמית, באותה מגמה מתנהלים גם גישושים לעבר קבוצתהעסקנים שהשתלטה על הפנתרים השחורים. אם ייענו, צפוי גם שם פילוג. הדרך לאיחוד רצופה, כנראה, פילוגים.

הסברה

האמת של עמית

האזנה (מיל.)

הכחיש את עצמו

והציג את נפשו

"רק ילד יכול היה לחשוב שאני אמרתי דבר כזה!" זעם שרההתחכרה גדי יעקובי, בשובו לארץ מאמריקה. "הבינו אותי לא נכון! לא אמרתי דבר

עם דני בקשר מתמיד. למישרדהמוניות שבו הוא עובד הגיעה שיחתטלפון. דני, סעיל, השהה בגרמניה אצל אחיו, היה לה הק. מספר שמש: "הוא מכתיש את הסי פור. בינתיים הוא נשאר בגרמניה. הוא מכיר את הסיפורים שאפשר להושיב בן אדם על זה שהוא לא עשה שום דבר. הוא אומר שהעניין הפלסטיני לא היה ב ראש דאגותיו. בינתיים הוא לא יודע אם יח וור לארץ. יישאר שם, כנראה, עד שית בהרו העניינים. הוא לא ידע כלום מה עיתונאים."

"הוא סיפר לי שכמה ימים לפני שפורסמה הודעת דובר צה"ל באו אליו מהשב. והציעו לו לעבור בשבילם. הוא שלא אותם לכל הרוחות."

"אחרי שהודעת צה"ל פורסמה, עכשיו באו אליו שוב ואמרו לו: אתה רואה, עכשיו לא תוכל לחזור לארץ, אלאאיסכן תשתף איתנו פעולה. הם אמרו לו: אנחנו נתנקם בך! אין לך ברירה! אתה מוכרח לעבור איתנו!"

זוהי, אם כן, גירסתו של סעיל. אך נראה שאין הוא מוכן להעמיד אותה במיב חן. מול הגירסה של כוחותהביטחון שהוא שיתף פעולה עם תא פיראיון שביצע פיגור עים במדינה.

כאשר הודיע שמש לסעיל, בשעת השייחה הלטפנות, שנמצאת במקום עיתונאית המבקשת לדבר עימה, השיב סעיל: "אני לא מוכן לדבר עם עיתונאים!"

(המשך מעמוד 27)

פרשת תא-המעצר, ואחרי שנדהמו לגלות בבוזר בהירי אחד כי הוא מזמר באוזני המישרה את כל סיפור מעלליו, ללא אזרה מוקדמת ?
לכן יכול להיות רק הסבר הגיוני אחד. כדי לבקש הסתכלות פסיכיאטרית כזו, זקוק הפרקליט לרשותו של לקוחו. נראה כי צור, בהיותו משוכנע בשפיותו הנמרמה, לא העניק לסניגוריו רשות כזו, ולכן לא נותר להם אלא למלא את חובת הוראותיו, לבסס את ההגנה על שלד אחר.

אפשרות נוספת היא כי צור ידע שתקופת החופש שלו מוגבלת. כל עוד נחקר בהיותו חופשי, היה פנוי לשוב לביתו מדריים, לאחר החקירות. הוא ידע גם כי אם יוחלט על תקופת הסתכלות, יאבד את חירותו מייד. יילאץ להיכנס לבית-חולים. הוא ידע כי אם יתגלה שהוא בריא בנפשו, ממילא יגיע ביתיים מועד המישפט, והוא יועבר לכלא. משום-כך החליט לנצל עד תומם את ימי החירות המועטים שנותרו לו, העדיף להירשם ללא תקופת הסתכלות כזו.

יתר על כן, כל התנהגותו של צור בעבר מעידה על שחצנות בלתי-מרוסנת, שקבלה — ואולי עברה את גבולות — שיגעון-הגדלות. אדם כזה אינו מוכן להשלים עם העובדה שמצבו הנפשי מעורר ער. התדמית-העצמית שלו אינה סובלת את המחשבה שהוא עלול להיות חולה נפש. ממילא ידחה איש כזה כל הצעה להיבדק על-ידי פסיכיאטר.

המישרה, מצידה, דחתה את מעצרו פעמיים אחדות, איפשרה לו לנסוע לירושלים, לברית-המילה של נכדו, עצרה אותו מייד לאחר-מכן. זמן קצר אחר-כך ניסה צור להתאבד.

צור נשאר בחוץ כל עוד חששו התוקרים שמעצרו יסתום את פיו. הם היו מרוצים משטף-הדיבור הכביר של צור החופשי, שנבע מסיבות פסיכולוגיות בלתי-מוכנות, ולא רצו לשנות את המצב. אולם כאשר תכפו הסימנים שמצבו הי בלתי-שפוי עלול לגרום לאסון — ובעיקר בשל סכנת ההתאבדות — החליטו לעצרו, כדי לפקח עליו יומם-ולילה.

על כל פנים, לא היתה המישרה מעוניינת כלל לגלות את מצבו הנפשי של מיכאל צור, וכמוה גם פרקליטות המדינה — מסיבות שחלקן ברורות וחלקן שמורות עימן.

„דיל“

הפוך

ל מיישמת ישראל היו סיבות רציוניות לרצות לטשטש כל עיקבות שהיו עלולות להוביל לגילוי מצבו הנפשי. גורמי מים רבים האשימו את המישרה על שאינה סועלת ביעילות מספקת לחקירתם ומעצרתם של הפושעים הכלכליים. זאת, לאחר שהחלו מתגלות, בזו אחר זו, הפרשיות הכלכליות המחפירות שזינעו את המדינה כולה. הגילוי שצור לוקה בנפשו היה מביא אותו, אוטומטית, אל מחוץ לתחום חקירתה של המישרה, וחוקריה לא היו מגיעים אל עומק הסיפורים והפרטים שנתגלו להם מפיו. אילו היה צור מאושפ, היו בוודאי מאשימים את המישרה והפרקליטות ב-„דיל“, ואז קשה היה לשכנע את הציבור שלא כן הדבר.

ואולי היה זה „דיל“ הפוך בדיוק: צור, שידע כי גם הדברים המעטים שסיפר בתחילה מפלילים אותו כהוגן, ראה כי אין לו עוד מיפלט משפיטתו למאסר ממושך. ייתכן כי לגבי אדם כמותו, היה האישפון במוסד פסיכיאטרי גרוע מכל מישפט ומאסר, והוא הסכים לספר הכל, בתנאי שמצבו הנפשי לא יועלה כלל לדיון. להתנהגותו המזורה של צור נוסף עוד שלב אחד, ביום שבו ניתן גזר-הדין ב-מישפטו. הוא ישב באולם-המישפט קפוא לחלוטין, חסרת-נועה. את ההודעה שיהא עליו לרצות 15 שנות-מאסר קיבל ללא נידעפעה, כאילו אין הדבר נוגע לו כלל. הוא נראה כאדם השרוי בעולם אחר. נראה היה כאדם שקיבל סמיטישטוש.

בימים האחרונים לרמה המישרה כי מיכאל צור יקבל טיפול רפואי בכלא. היא לא טרחה להבהיר באיזה טיפול מדובר. למרות פסק-הדין החמור, לא תמה עדיין פרשת מיכאל צור. ביתניים הוא נשפט רק על הפשעים שביצע בהיותו מנכ”ל ה-חברה לישראל, אך חוקרי המישרה ממיישיכים לחקור את שאר פעולותיו הכלכליות של האיש — לא כדי להוציא לאור פרשיות ספת, אלא כדי להוציא לאור פרשיות כלכליות נוספות. עם גיבורים אחרים.

טוטו טפוּט

השבוע משחקי הליגות האוסטרליות

מינימום הכרם הראשון 350.000 ל"י
(כולל העברה)

* * *

מינימום כלל הפרסים חצי מיליון
(כולל העברה)

* * *

ביום ה' — המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנוח קבוע — מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

כלבים

נדחת שיעשועים

כלבים בעלי תעודות-יוחסין וכל סוגי כלבים וגורים ברי-איים, חתולי-בית וחתלתולים, טיפול וטרינרי יומיומי, פנ-סיון לכלבים וחתולים, אמב-טיות עד טפילים.

אגודת צער-בעלי-חיים, תל-אביב, רח' סלמה 30, יפו. טל. 03-827621.

המנוי

קיבלת חשבון, אנא, פרע אותו בהקדם.

מחלקת המנויים

Peccadilly

פיקדילי

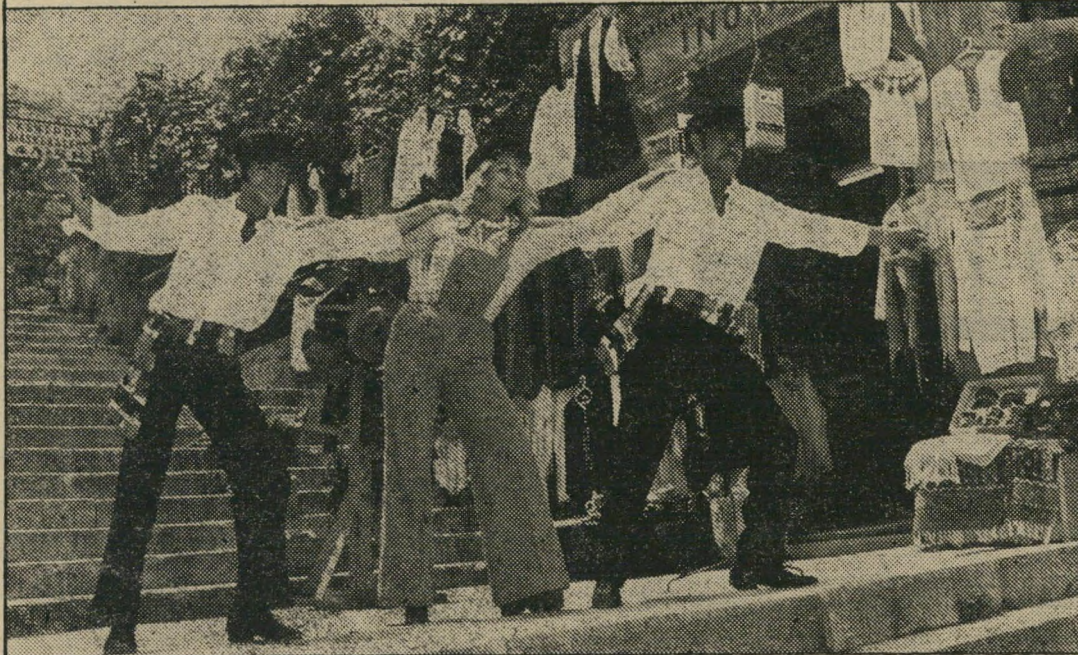
הגניע קודקצית 75 מכירת אופנה

VICKY VALÈRE

רח' הס 4 פינת אלנבי 35 ת"א

פיקדילי אקסקלוסיבי מפריז

חופשת פאר במחיר עממי

המקום: **יוון** המחיר: **1855*** ל"י

לכלנו חופשה אידיאלית ברמה גבוהה ובמחיר הזול ביותר באירופה. (כספי ההקצבה יספיקו לך לבלות, להנות וגם לקניות).
נופים משגענים מרכזי קניות ובלוי חוססים, 1400 איים ציוריים, 15,000 ק"מ חופי ים חלומיים, סועדוני צלילה ויאכטות, מלונות פאר (לא יקרים), סועדוני לילה ובתי קינוו. אחרים הסטוריים. מעיינות מרפא ואנשים שמחים הוודעים להכניס אורחים. פנה אל סוכן הנסיעות שלך, אצלו תמצא מבחר עשיר של תכניות לבוודים ולקבוצות.

* מחיר למיטות קבוצתיות + 60 \$ עבור סידורי קרקע.

בשתוף פעולה עם

למרתני לקח! אמר הקונסול הר מייועד. מעכשיו, אם משהו יבקש ממני להתנדב לאיזה תפקיד שהוא, אני אצחק לו בצרופי!

אברהם בריר, גינג'י משופם בעל עיניים כחולות, גיראה כמו צבר אוסייני. הוא באמת כזה — ירושלמי, רביסרן במילואים (תורת חנים) שלחם בשלוש מלחמות, מאז שירת כקשר בן 16 במלחמת העצמאות. ביום הכיפורים שירת אצל דוברצה"ל כקצין ליווי לכתבי-החזן. חוץ מזה הוא אחד מעוררי כיתהוין המצליחים ביותר בתל-אביב.

הפקידים:

..הוא רצה להגד

מן הארץ ולנצל

לשם כך את

מישרד החוץ!

"יש לי הכל", הסביר. "מישפחה, בית נאה, פראקטיקה משגשגת, כסף, שלוש ארבע נסיעות לחו"ל בשנה. אבל שאלתי את עצמי: מה אני עושה בשביל המדינה? לכן, כשהציעו לי להקדיש שנתיים-שלוש לשירות המדינה, הסכמתי".

ההצעה באה, לדבריו, מפי מבר, יגאל אלון. שר-החוץ ביקש להכניס דם חדש ל-שירות החוץ, לתרוג מן המיסגרת הביורוקראטית של משרדו. הוא קרא לבריר, הציע לו תפקיד של קונסול-כללי בלוס-אנג'לס, תפקיד שעיקרו יחסיציבור, תעמולה בקרב יהודים ולא-יהודים וקשירות קשרים (העולם הזה 1957).

"חבר

של חבר"

רשמועה פשטה במסדרונות משרד רד-החוץ בירושלים כמו שריפת-קור צים. "אלון נתן ג'וב לחבר שלו, חיים חפר, ועכשיו הוא נתן ג'וב לחבר של החבר שלו, עורך-הדין של חפר!" זעמו הפקידים. הם התכוונו לעובדה שבירר הוא גם פרק"ל לישו של המשורר הפלמח"אי, שעל מינויו כקונסול לענייני-תרבות נודע באותה עת.

אברהם וברוריה בריר

הפקידים ידעו כי חיים הרצוג ביקש להשיג אותה זכות עצמה, כאשר נתמנה לנציג ישראל באו"ם. אולם הוא נתקל בקשיים. החל ריב-ודברים. הרצוג ביטל את בקשתו, והסכים לחסל את הפרקטיקה שלו. בריר, שהיה עצמו חבר ועדת-האתיקה וועד המחוז של לישיבת עורכי-הדין, לא נואש. הוא הסביר את מצבו בלישכת, וזה באישור רישמי המתיר לו להישאר שותף בלתי-פעיל במישרד, אשר יוסיף לשאת את שמו.

כשהביא אישור זה למישרד החוץ, חיכתה לו אפתעה. היועץ-המישפטי תיווה את דעתו שהדבר אסור על-פי התקש"ר. גם עבודת אשתו של בריר בלוס-אנג'לס

הוא פישפש בניירות, פתח מייד: "קיבל-נו ידיעה חמורה ביותר. אתה ביקשת לרדת מן הארץ!" פתח. הוא הביט בבריר בחדות-ניצחון. סוף-סוף נתפס בקלקלתו. המזימה היתה ברורה: בריר רוצה לרדת מן הארץ, ניצל את קשריו עם אלון כדי לבצע את הירידה באיצי-טלה של שליחות.

"מה פיתאום?" שאל בריר. "אין לי מר שג על מה אתה מדבר".

"אל תחשיב!" פסק הסמנכ"ל המינהל. "יש לנו הוכחות בכתב!"

המועמד:

..פקיד המישרד

ניהלו נגדי מערכה

של מילחמת

גרילה!"

ואו, לפתע, האיר האור לבריר. הוא הבין מה קרה.

מזה כמה זמן, תיכנן בריר פתיחת סניף למישרדו בניו-יורק. הרעיון עלה בליבו כאשר ייצג את ישראל באירגון העולמי של עורכי-הדין, שדן מזה שנים אחדות על מתן הזכות לכל עורך-דין בעולם להופיע בכל הארצות. מכיוון שבריר מייצג חברות בינ"לאומיות, יכול היה להרחיב את הפרקטיקה שלו בהרבה אילו יכול להקים לו מיש"ר-מישנה בניו-יורק.

לפי החוק של מדינת ניו-יורק, יכול פרק"ל לישו זר לפעול בה (אך לא להופיע בבתי-המישפט), אם הוא "תושב-קבע". בריר לא התעצל, ניגש לשגרירות האמריקאית בתל-אביב וביקש מעמד של תושב-קבע בניו-יורק, למטרה זו. על כך סיפר לכל חבריו, והציע להם לעשות אותו דבר.

(סיפר אחד מהם, השבוע: "כן, בריר סיפר לי על כך והציע גם לי לפתוח מיש"ר רד כזה בניו-יורק. החלטתי לא לעשות זאת, ביגלל שיקולים פרטיים.")

בארצות-הברית אין מישרד-פנים, נוסח ישראל. במקומו פועלת "מחלקת ההגירה". החייה הדרושה למי שמבקש מעמד של תושב

מתייגע מדי שמתנדב!

שבקבע ("כרטיס ירוק") קרוייה, אשרת-הגירה.

בדרכים עקלקלות אך מובנות, הגיע העתק בקשה זו לידי מישרד החוץ. הפקידים החליטו להפכה נשק נגד בריר, והשמועה על כך נפוצה במהירות-הזקוק ברחבי ירושלים.

"העלילו

עלי!"

רפעם נמאס כל העניין לבריר. הוא הלך הביתה, הודיע למישרד החוץ ש הוא מסיר את מועמדותו.

"מה, אני משוגע?" התרעם השבוע, "ביקשתי מהפסד כספי גדול. הייתי צריך לפרוש מן המישרד שלי, שבניתי אותו 18 שנים של עבודה, ושהוא אחד הידועים בעיר. הייתי צריך לחזור, אחרי שנתיים, חסר-כל, ולהתחיל את הכל מחדש. על אשתי נאסר לעבוד. המשכורת היתה מגוחכת, והיה ברור לי שיהיה עלי להוסיף סכומים נכבדים מ"כספי, כדי לעמוד בזה. ובסוף עוד העלילו עלי שאני יורד מן הארץ!"

והמסקנה: "מי שמתנדב לשירות המדינה הוא משוגע. נגד הפקידות הזאת, אין מה לעשות. אני אמשך לעסוק בעסקי הפרטיים. רק שלא יקראו לו עוד פעם להתנדב למשהו!"

אבל מאו התנדב כבר למישרד-האזרחי.

זים ומנהל בשמן משאומתן באנגלית. כאשר שירת כקצין-ליווי לעיתונאית-חוץ בצה"ל, היה כמובן נזקק לשפה האנגלית בלבד.

המישרד לא ביקש ממנו לעבור בחינה. העובדה שיגאל אלון מינה לא רק חבר פרטי שלו כקונסול, אלא גם חבר בחבר שאינו יודע אנגלית, הפכה נחלת-הכלל.

"יש הוכחות

בכתב!"

למרות כל התלאות האלה, התעקש בריר לעמוד על שלו. עוד שבאה המ"לומה האחרונה, הקטלנית ביותר.

באחד הימים ביקר שוב במישרד, נכנס לומר שלום לסמנכ"ל. מכיוון שעמד לצאת לאנגליה, הוא נפרד ממנו בידדות בשעה שלוש אחרי-צהריים. הוא נכנס למכוניתו, חזר למישרדו בתל-אביב. שם קיבל צילי-צול דחוף. הסמנכ"ל, שהו עתה נפרד ממנו, הזמין אותו לשיחה דחופה ביותר.

"בסדר", אמר בריר. "אבוא מחר".

"לא", התעקש הפקיד. "זה דחוף, מוטב שתבוא היום".

אבל רק עכשיו הייתי אצלך, ואני עייף!" מחה הפרקליט. "מה בוער?"

"זה בוער", השיב הסמנכ"ל.

בריר חזר למכוניתו, עלה שוב לירושלים, הסמנכ"ל כבר המתין לו. בחברת איש בל-תימוחה מחמיר-פנים.

נאסרה, באותו נימוק. רק מאוחר יותר נס"תבר לבריר שהיה זה חידוש: אשתו של הקונסול הנוכחי עובדת. בעיתונות פורסם רק השבוע שאשת השגריר הישראלי ב"דנמארק עובדת כקוסמטיקאית.

אינך יודע

אנגלית!"

בריר מוצידו לא שקט על שמריו. למרות הכל התכוון לתפקידו ברצינות, ביקש לראות את תיקי התוכניות והודו"חות של קודמיו, כדי לעבד תוכנית-פעולה משלו, אחרי שנסע למטרה זו, על חשבוננו הפרטי, ללוס-אנג'לס.

לתדהמתו, נסתבר לו שתיק כזה כלל אינו קיים. אין זה נהוג במישרד החוץ שנציגי המדינה בחו"ל מכינים תוכניות בהיכנסם לתפקידם, ולא-כל-שכן שהם מסכמים את ניסיונם ומסיקים מסקנות בכתב, בתום הי תפקיד.

המתינו לו אפתעות נוספות, כך, למשל, רצה בריר לדעת מהו תקציב ההארכה של הקונסוליה. שוב נדהם: אין בכלל תקציב כזה.

"כיצד זה ייתכן?" חקר. "הרי עיקר תפקידו של הקונסול הוא לארח אנשים, לק"שור קשרים ולערוך מסיבות!" נסתבר שיש פיתרון: בסעיף המשכורת של הקונסול רשומה לא רק משכורתו עצמה (כ-1500 דולר לחודש), המקבילים, בתנאי-השכר של

תמרורים

נחוג . יום הולדתו ה-85 של ד"ר דווידוב, מי שייסד לפני 55 שנה את התאטרון העברי המיקצועי הראשון בארץ, התאטרון העברי, שיחק בתיאטרון הארץ-ישראלי ובשורה של סרטים מראשית הקולנוע הארץ-ישראלי, עד שהתרחק בשנות השלושים מהתיאטרון והתמסר ליצור. דווידוב, יליד לודו שבפולין, רכש את השכלתו בלייפציג בגרמניה, שיחק בגרמניה ובכריסטינה, סייר עם התאטרון האידי ברוסיה והגיע עימו עד לסין ולטיבט. בשבוע הבא הוא עומד לפתוח תערוכה נוספת של ציורי ריו בבית שלום-עליכם בתל-אביב.

דווידוב

מונה . לתפקיד היועץ-המישפטי לממשלת ישראל, פרופסור **אהרון ברק**, 39, דיקן הפקולטה למישפטים באוניברסיטה העברית בירושלים, שזכה בתואר דוקטוראט שלו בהיותו בן 24 והפך לפרופסור למישפטים בגיל 32. ברק הוזמן לפי גישתו של שני עמיתיו האומרים להכין את טיוטת האמנה הבינלאומית לשטרות חילוניים. את עבודת ההתמחות שלו כעורך-דין עשה במשרד-המישפטים אצל מי שהיה או היועץ-המישפטי, גדעון האוזנר.

מונה . לתפקיד אדריכל חברת נתיבי אילון, האדריכל **ישראל גורוביץ**, 38, מי שהיה בעשר השנים האחרונות הממונה על התכנון הכפרי במשרד-השיכון.

מונה . לתפקיד יועץ כללי ללא שכר לראש עיריית תל-אביב שלמה להט, העיתונאי **נתן ברון**, 38, מי שהיה מנהל מסע הבחירות של צי"צ, שהוא בעליו ומנהלו של בית-הספר הפרטי לעיתונאות בתל-אביב.

נחוג . במסעדה איטלקית בניו יורק, יום הולדתם של הסופר והמחזאי **עמוס קינן** (48) והפזמונאי **דוד מנוסי** (47) הנהוגים לחוג במשותף את ימי הולדתם.

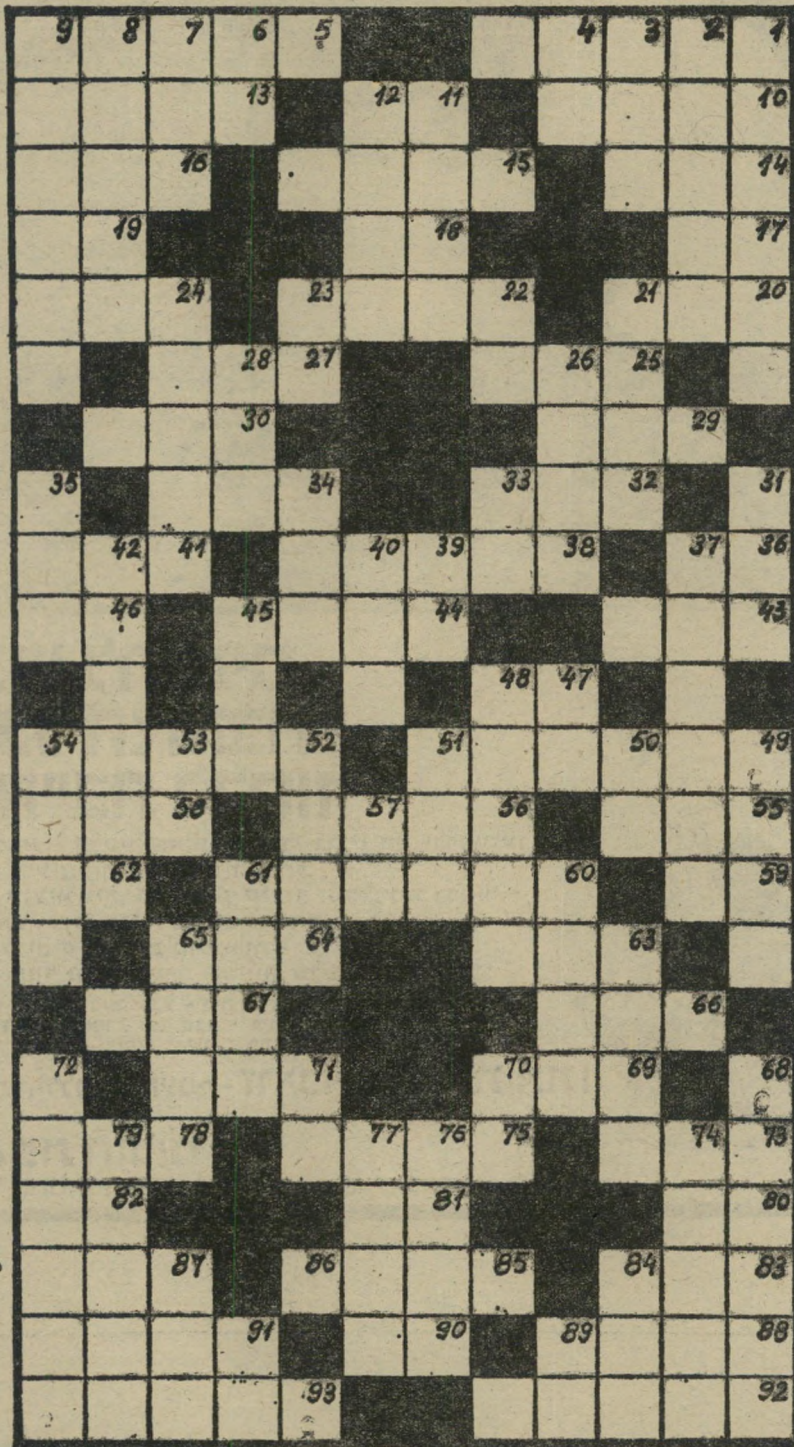
קינן ומנוסי יום הולדת משותף

לדתם מאז חודש מאי 1967, כאשר לא חזרו ממסיבת יום ההולדת המשותפת שלהם הביתה, והתייצבו ממנה שיכורים ביחידות המילואים שלהם.

נכחר . לתפקיד נציג כבוד של תנ"ך עת בני-ברית בישראל, השופט המחוזי הרב **חפאי שלום קסאן**, 47, יליד ירושלים, אבי דוד שישלר, שניאור זלמן ומלאך, אבי תנועת חב"ד, שלמד בחדר ובישיבה לפני שהשתלב באוניברסיטת שיקאגו במדעי הרוח, חינוך ומישפטים. קסאן, שהיה נשיא מוסד בני ברית בין השנים 1956-1952, התמנה לשופט שלום בחיפה ב-1937 ובר-1946 מונה כשופט מחוזי בתל-אביב.

נפט . מהתקף לב בגיל 75, עורכי-דין **יעקב בן-אמית**, מפעילי התנועה הרבניו-נאציסטית, שעלה לארץ ב-1913, למד בגימנסיה הרצליה, חזר לרוסיה ועלה שוב ב-1921, הוסמך כעורך-דין בתקופת המנדט והיה מוותיקי עורכי-הדין של ת"א.

תשבץ העולם הזה 1969

מאונך:

1. מישחקימילים פשוט ומשעשע; 2. ציפורי-שיר; 3. ציץ; 4. סיר ללא ראש; 5. גבורה; 6. נוכרי; 7. סופר אמריקאי (ש"מ); 8. מין תן מידברי; 9. מדינאי צרפתי תקיף בימי מלחמת-הראשונה; 10. אגן לרחיץ; 11. מיושב ומכוץ; 12. מיושב ומכוץ; 13. מיושב ומכוץ; 14. מיושב ומכוץ; 15. מיושב ומכוץ; 16. מיושב ומכוץ; 17. מיושב ומכוץ; 18. מיושב ומכוץ; 19. מיושב ומכוץ; 20. מיושב ומכוץ; 21. מיושב ומכוץ; 22. מיושב ומכוץ; 23. מיושב ומכוץ; 24. מיושב ומכוץ; 25. מיושב ומכוץ; 26. מיושב ומכוץ; 27. מיושב ומכוץ; 28. מיושב ומכוץ; 29. מיושב ומכוץ; 30. מיושב ומכוץ; 31. מיושב ומכוץ; 32. מיושב ומכוץ; 33. מיושב ומכוץ; 34. מיושב ומכוץ; 35. מיושב ומכוץ; 36. מיושב ומכוץ; 37. מיושב ומכוץ; 38. מיושב ומכוץ; 39. מיושב ומכוץ; 40. מיושב ומכוץ; 41. מיושב ומכוץ; 42. מיושב ומכוץ; 43. מיושב ומכוץ; 44. מיושב ומכוץ; 45. מיושב ומכוץ; 46. מיושב ומכוץ; 47. מיושב ומכוץ; 48. מיושב ומכוץ; 49. מיושב ומכוץ; 50. מיושב ומכוץ; 51. מיושב ומכוץ; 52. מיושב ומכוץ; 53. מיושב ומכוץ; 54. מיושב ומכוץ; 55. מיושב ומכוץ; 56. מיושב ומכוץ; 57. מיושב ומכוץ; 58. מיושב ומכוץ; 59. מיושב ומכוץ; 60. מיושב ומכוץ; 61. מיושב ומכוץ; 62. מיושב ומכוץ; 63. מיושב ומכוץ; 64. מיושב ומכוץ; 65. מיושב ומכוץ; 66. מיושב ומכוץ; 67. מיושב ומכוץ; 68. מיושב ומכוץ; 69. מיושב ומכוץ; 70. מיושב ומכוץ; 71. מיושב ומכוץ; 72. מיושב ומכוץ; 73. מיושב ומכוץ; 74. מיושב ומכוץ; 75. מיושב ומכוץ; 76. מיושב ומכוץ; 77. מיושב ומכוץ; 78. מיושב ומכוץ; 79. מיושב ומכוץ; 80. מיושב ומכוץ; 81. מיושב ומכוץ; 82. מיושב ומכוץ; 83. מיושב ומכוץ; 84. מיושב ומכוץ; 85. מיושב ומכוץ; 86. מיושב ומכוץ; 87. מיושב ומכוץ; 88. מיושב ומכוץ; 89. מיושב ומכוץ; 90. מיושב ומכוץ; 91. מיושב ומכוץ; 92. מיושב ומכוץ; 93. מיושב ומכוץ.

מאוזן:

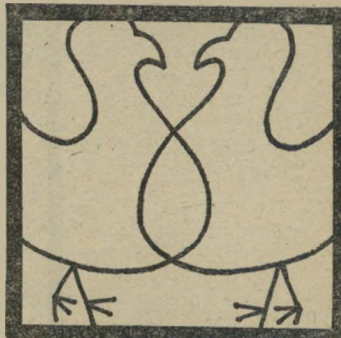
1. מחלקי העין; 2. מטהר; 3. מטהר; 4. מטהר; 5. מטהר; 6. מטהר; 7. מטהר; 8. מטהר; 9. מטהר; 10. מטהר; 11. מטהר; 12. מטהר; 13. מטהר; 14. מטהר; 15. מטהר; 16. מטהר; 17. מטהר; 18. מטהר; 19. מטהר; 20. מטהר; 21. מטהר; 22. מטהר; 23. מטהר; 24. מטהר; 25. מטהר; 26. מטהר; 27. מטהר; 28. מטהר; 29. מטהר; 30. מטהר; 31. מטהר; 32. מטהר; 33. מטהר; 34. מטהר; 35. מטהר; 36. מטהר; 37. מטהר; 38. מטהר; 39. מטהר; 40. מטהר; 41. מטהר; 42. מטהר; 43. מטהר; 44. מטהר; 45. מטהר; 46. מטהר; 47. מטהר; 48. מטהר; 49. מטהר; 50. מטהר; 51. מטהר; 52. מטהר; 53. מטהר; 54. מטהר; 55. מטהר; 56. מטהר; 57. מטהר; 58. מטהר; 59. מטהר; 60. מטהר; 61. מטהר; 62. מטהר; 63. מטהר; 64. מטהר; 65. מטהר; 66. מטהר; 67. מטהר; 68. מטהר; 69. מטהר; 70. מטהר; 71. מטהר; 72. מטהר; 73. מטהר; 74. מטהר; 75. מטהר; 76. מטהר; 77. מטהר; 78. מטהר; 79. מטהר; 80. מטהר; 81. מטהר; 82. מטהר; 83. מטהר; 84. מטהר; 85. מטהר; 86. מטהר; 87. מטהר; 88. מטהר; 89. מטהר; 90. מטהר; 91. מטהר; 92. מטהר; 93. מטהר.

קשקשת 1969

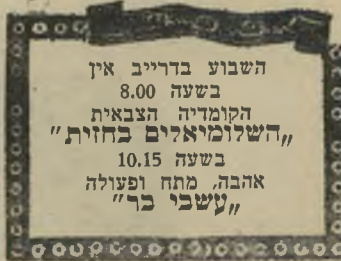
הפעל את דימויך ונסח לשבוע לצורך שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב, חתך דרות הקולעות ביותר תפורסמת, ובשלהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קולנוע-המכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 1967

- עשו אהבה — לא מילחמה! **דניאלה מולקש**, ת.א. 2582158, צ.ד. 1180, צה"ל
- עוף-הים, עוף-בן, לארוחת-שחיית מוכן.
- **אתי לביא**, בית-ספר ממלכתי, כרכור
- מי יונה ומי נץ במיפלת-הערב בודה?
- **דוד פוטשניקוב**, רח' סמילנסקי 23, פתח-תיקווה
- התנגשות חיתית של שני ברי וזוייעיתונות במערב ובדיעות אחרות.
- **עדה גורדברג**, ת.א. 2594056, צ.ד. 1180, צה"ל
- שתיים אחוזות בוואזה. **ישראל פלד**, הר-דפנה 20, סביון

בסימונות

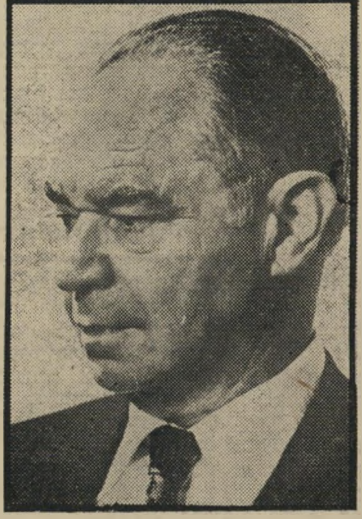
- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל

תל-אביב, רח' נחלת בנימין 4
 קומה 3, הרך ההגרי
 פתוח עד 7 בערב
 (סגור בשעות 4-2)
 לחשיבות ע"י סיכון: טל. 50344, ת"א

בן-ציון סירב להודות

בעיצומו של המישפט בבית-המישפט המחוזי נגד יהושע בן-ציון, המוכ"ל-לשעבר של „בנק ארץ-ישראל — ברי-טניה“, הסתבך התובע מיכה קירש

השופט צ'רמנר הודאה במקום סעיף

בשאלת ההפקדות של הסכום בן 47 מיל-יון הדולר בבנקים בשווייץ. נשיא בית-המשפט, שדן בהאשמות, השופט אב צלטנר, קרא לוישכתו את התובע קירש

ואת הסניגור, עורך-הדין ארווין שאול שימרון (אש"ש). השופט הציע ל-צדדים עיסקה: התביעה תבטל את האשמות בסעיף הכבד של גניבת 47 מיליון דולר, ואילו בן-ציון יודה ברי-סומים כוזבים ובעוד עבירות, שהעונש עליהן יכול להגיע לחמש שנות מאסר. התובע הסכים מייד, ואילו הסניגור ביקש להיוועץ בבן-ציון. מששמע בן-ציון את ההצעה, הורה לשימרון לדחותה מייד, שכן לדעתו הוא זכאי לחלוטין ואינו מוכן להודות בשום עבירה. כידוע, בתום המישפט הרישע בית-המישפט את בן-ציון גם בגניבת 47 מיל-יון דולר — אותו סעיף שבית-המישפט והתביעה היו מוכנים לבטלו.

יקבי הנגיד ואוסטשינסקי

נגיד „בנק ישראל“ מחבב את הטיפה המרה. עובדה: בכל פעם שהוא מבקר ביקבי אליעזר, הוא לוקח עימו לביתו כמות נכבדה של בקבוקי משקה חריף. אחרי הכל, הוא בעלי-הבית של היקב. שכן, יקבי אליעזר היו שייכים לקבוצת „בנק ארץ-ישראל — בריטניה“, וכאשר תפס „בנק ישראל“ את הבנק, הוא מינה גם כונס-נכסים ליקבים. כאשר ביקר הנגיד, משה זנבר, ביק-

הרבי רוצה קול מאשר

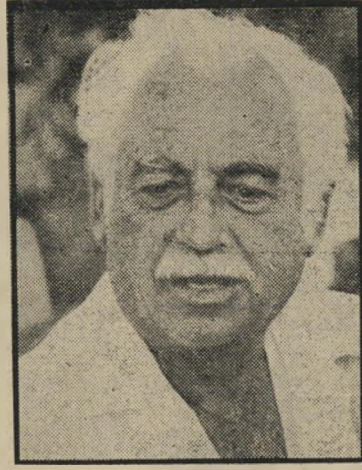
ועדת-ההשקעות של משרד-התיירות דנה לפני זמן-מה בבקשת חברת „יוניטד סאטמר“ (השייכת לרבי מסאטמר), המי-קימה עתה שני בתי-אבות בפתח-תיקווה ובחיפה, ובהם 164 חדרים. בהתאם לתוכנית המקורית שאישרה הוועדה, היתה ההשקעה צריכה להיות 6 מיליון לירות, ואילו עתה מבקשת „יו-ניטד סאטמר“ הכרה בהשקעה כוללת של 8.7 מיליון לירות. ההפרשים נובעים בחלקם (850 אלף לירות) מהקמת אולם לפעילות ציבורית והגדלת מספר החדרים בפתח-תיקווה מ-82 ל-102.

לפי התחשיב יוצא כי ההשקעה החדשה לחדר תהיה 87 אלף לירות — סכום גדול, יחסית, לבית-אבות. אולם מומחי משרד-התיירות לא טרחו כלל לבדוק את ההשקעה החדשה, והאם היא מוצדקת. האגף-לתיכנון של משרד-התיי-

השר קול המלצה במקום השקעה

רות הגיש חוות-דעת הקובעת כי מאחר שמשרד-הסעד ממליץ על השינויים ב-תוכנית, ממליץ גם משרד-התיירות לאשר את הבקשה החדשה.

מנהל אוסטינסקי סירוב במקום קנייה

ביום, פנו אליו חברי הוועד ובראשם יושב-הראש שמעון בלה, וביקשו כי ידאג שהיקב לא יימכר למתחריו, שיסגרוהו ואז יישארו העובדים ללא פרנסה. כטוב

איסור היבוא לא יופנה לצמודים, וכן תהיה מפולת בבורסת הצמודים. בשלב השני, בשנת 1978, תבטל המג-שלה את פידיון מילות-החובה (10 מיל-ארד לירות), ותבטל את ההצמדה של הצמודים שבידי הציבור. מצבי-החירות ישתקל על מחאה על הפרת התחייבויות. שנת 1978 תהיה שנת הסיום של תקו-

לבו בין התחייב זנבר חגיגת לפני ה-וועד, כי ימנע את מכירת היקב למת-חרים, והתחייבות זאת היתה ידועה גם לכונס-הנכסים.

אולם זנבר מנהל עתה מאבק על קיו-מו, ורוצה למשוך לצידו בין השאר את כל חברי המועצה המייעצת של „בנק ישראל“. אחד מחברי המועצה הוא אליקום אוסטינסקי, מנהל יקבי כרמל מזרחי. והנה, לפני ימים נפוצו שמועות שזנבר מתכוון למכור את היקב לכרמל מזרחי. אוסטינסקי עצמו הגיב על השמועות האלה בביטול: „כשהתחיל העניין, פנו כמה מתווכים אלינו, ושאלו מה דעתנו, ואם אנחנו מעוניינים. מסרנו להם בו במקום תשו-בה שלילית מוחלטת, ואפילו לא דנו על כך.“

7 מיליון

במישכנות שאננים

„קרן ירושלים“ מבקשת את אישור משרד-התיירות להשקעה בת שיבעה מיליון לירות בהקמת תשע יחידות מגור-רים בנות שלושה חדרים כל אחת, ש-תהווה בית-האריחה ברמה גבוהה לאמ-נים ואנשי-רוח מחו"ל. מתוך סכום ה-השקעה השיגה „קרן ירושלים“ תרומות בסך המישה מיליון לירות, והיא מב-קשת הלוואה ממשרד-התיירות בסך שני מיליון לירות. בזמנו סירב משרד-התיירות משך זמן רב להעניק תנאי השקעה מאושרת ו-מיפעל מאושר למיסעדה שבמישכנות-שאננים, ועתה מסרב המשרד להכיר בתוכנית בית-האריחה, אם הדירות תי-מסרנה בתנאי-שכירות. אגב, הקמת בית-האריחה כבר הושלמה.

בוררות עץ

עם „סולל-בונה“

כאשר קונצרן „סולל-בונה“ החליט גם הוא לגרוף זהב, פנה לעיסקי העץ. ה-חברה הקימה חברה בשם „סולב“, וזו התמה חוזה עם אדוארד טל לשלוש שנים, לפני התמנה טל כסוכן של „סולב“ לעיסקי עץ. כעבור שנה הפסיקה „סולב“ את החוזה, בנימוק כי עיסקי העץ אינם כדאיים כיום. טל טוען כי הפסקת החו-זה יכולה להיות רק מנימוקים ענייניים. ראו הצדדים כי אינם מתמשרים, ופנו לבית-המישפט, שמינה כבורר את יש-ראל לוין, שופט-מחוזי לשעבר. עתה מצפים הצדדים להכרעתו.

הבורסה אחי' יבטלו את ההצמדה,

במה להשקיע כתחליף?

בדרך הקלאסית של מיסוי נוסף על ה-שכירים, ותיאלץ לתת סוכריה לשכירים ולירוחם משל, המייצא אותם.

הפיתרון הנוח ביותר יהיה תקיפת ה-צמודים, וזאת בשני שלבים. בשלב ה-ראשון תכרוז הממשלה כי לא תכיר ב-צמודים שאינם רשומים על שם, וכל מי שיש לו צמודים למוכ"ז ייאלץ להחליפם בבנק לאיגרת רשומה על שמו. מי שלא יעשה זאת יאבד את האיגרת.

פעולה זו תכריח את כמחצית המש-קיעים בצמודים שבידי הציבור — 5 מיליארד לירות, שהם משקיעים ברו-זים לא-מוצ'ררים, להחליט אם ברצונם להצחיר על הונם או לאבדו. התוצאה: חלק ניכר של הצמודים לא יוחלף, הון שחור נוסף המחפש לו השקעה בגלל

לאומי — 7 מיליארד לירות, ועוד 10.5 מיליארד לירות איגרות-חוב סחירות ש-בידי הציבור.

הרעה במצב הכספי של הממשלה החלה עם הירידה ביבוא הון. ההסכם המיסחרי של שר-האוצר יהושע רבי-נבין עם ארצות-הברית לא פתר בעייה זו. החל משנה זו תהיה ירידה משמעי-ית גם בהכנסות מן המגביות ומילואה-הפיתוח, בגלל הרעת המצב הכלכלי ב-חו"ל, וכן תהיה הקטנה משמעותית ב-סיוע מארצות-הברית. השנה, למשל, לא תקבל ישראל את מחצית סכום המענקים והסיוע שקיבלה בשנה החולפת — 2.5 מיליארד דולר.

הקטנת יבוא הון תקטין את הזרמת הלירות עלידי הממשלה, תכניס את המ-

טלוויזיה

מאחרי המסך

אגרה או ניתוק חשמל

הוועדה הממשלתית, אשר תפקידה הוא למצוא דרכים לקמץ ולחסוך בהוצאות של המישרדים השונים, בראשותו של הר"ר ללא תיק גרעין האזור, הגיעה גם לרשות השידור.

אחת ההחלטות הראשונות של הוועדה היא להעביר את גביית אגרת הרדיו והי טלוויזיה מידי רשות השידור לידי חברת החשמל.

היתרון שבהעברת הגבייה לידי חברת החשמל הוא שעליידי כך תופעל סנקציה ממשית נגד סרבני התשלום. כיוון שאגרת הטלוויזיה תופיע בתוך חשבון החשמל השוטף, ינותק זרם החשמל בביתו של כל מי שלא ישלם את החשבון, כלומר גם את האגרה.

הנסיעה והשביתה

מחלקת ההנדסה של רשות השידור היא אחת המחלקות הפרובלמטיות ביותר ברשות. עיקר טענות העובדים הן נגד ה"מהנדס הראשי של הרשות שלמה גל, ומרגיזות אותם ביותר נסיעותיו הרבות של גל לחו"ל, הגורמות, לטענתם, לכך שהמחלקה מתפוררת.

בפגישה שנערכה לפני שבועות אחדים בין עובדי ההנדסה לבין מנכ"ל הרשות וסגנו, הודיעו הטכנאים שאם גל יסע עוד פעם אחת בחודשים הקרובים לחו"ל, הם יפתחו בשביתה, אשר תשתק את הרדיו ואת הטלוויזיה כאחד.

בסוף השבוע שעבר יצא גל לנסיעה נוספת, הפעם לשווייץ. עתה ממתינים הכל בחיל וברעדה להחלטת עובדי ההנדסה ברשות.

מנהלי החדשות מתכפר

מנהל מחלקת החדשות בערבית, יוסף בראל, עומד להתפטר בשבועות הקרובים בים מתפקידו, ומהטלוויזיה בכלל. בראל

מהנרס גל
נוסע

הצליח להסתכסך עם רבים מעובדיו, והוא מעורב עתה במישפט בבית הדין המישי מעתי של הרשות.

עדיין לא ברור מי יבוא במקומו של בראל. אולם יש להניח כי מנהל התוכניות בערבית, סלים פתאל, יצליח לגרום לכך שיוצב בתפקיד זה עובד מקורביו שלו. כדי שלא ייווצר מצב, כמו היום, שבו מסוכסכים שני מנהלי המחלקות הראשיים בטלוויזיה בערבית.

על מה מוציאים כסף

מבט על תקציב רשות השידור לשנת הכספים הנוכחית, שהחלה באפריל, מגלה תמונה מעניינת.

תקציב האירוח - קשה, תה ומיץ - למבקר בניין הטלוויזיה מגיע ל-220,000 לירות, כלומר 18,000 אלף לירות בחודש. מחירי כוס תה במיזון הטלוויזיה מגיע ל-50 אגורות, כך שלפי סעיף תקציבי זה מבקרים בטלוויזיה מדי יום ביומו 1200 אירחים נכבדים, שאותם צריך לכבד.

מסתבר כי בבניין הנהלת רשות השידור מבקרים פחות אורחים. תקציב התה והקפה הוא רק 100,000 לירות, כלומר כ-8500 לירות בחודש. המספיקים כדי לכבד 540 אורחים ביום.

"מלון לרום אילת, אודהב אודהבים"

רכשנו מוניטין של כינוק זוגות בירח דבש.

הצטרפו לנאהבי המלון, לירח דבש שלא יישכח.

גם המחיר הוא הפתעה.

4 לילות - בנסיון מלא -

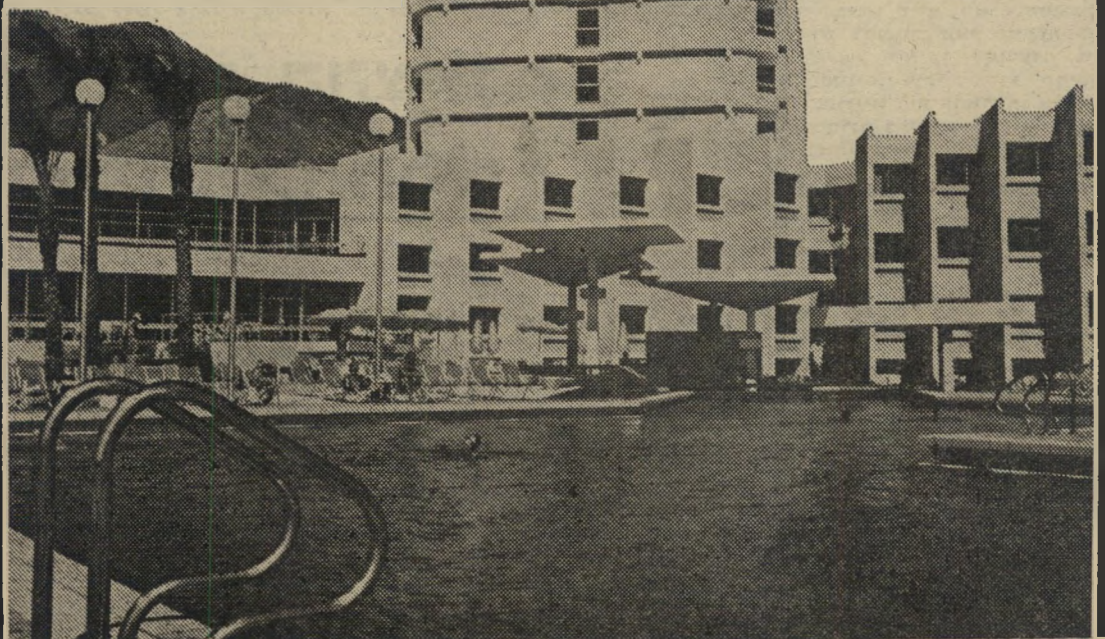
מארוחת ערב ביום ההגעה, עם ארוחת בקר ביום העזיבה.

להזמנת מקומות נא להתקשר:
טל 4111 059
או 229191 03

מלון לרום אילת

חוף אלמוג/ אילת

למסיימים שירותם בצ.ה.ל!

הרשות לחינוך והכשרה ימיים מודיעה על פתיחת

קורסים לקצינים בצי הסוחר

* קורס לחובלים

מתקבלים משוחררי צה"ל בעלי בריאות וראיה תקינים, בוגרי 12 שנות לימוד ובוגרי 11 שנות לימוד, בעלי תעודת טובה.

* קורס לקציני מכונה

מתקבלים משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה, בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים ותלת שנתיים (למעט חניכות), בעלי תעודת טובה ובמגמות המתכת. כן מתקבלים בוגרי בתי"ס תיכוניים ומסיימי כיתה י"א תיכון שיוכשרו למקצועות המתכת לפני כניסתם לקורס.

למהנדסי מכונה והנדסאי מכונה - מסלולים מקוצרים.

* קורס לקציני רדיו

הקורס יפתח בספטמבר 1975. מיספר המקומות מוגבל. מתקבלים בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים במגמת רדיו אלקטרוניקה או בעלי השכלה צבאית מקבילה או בעלי תעודת טכנאי אלקטרוניקה סוג 2; משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה עד גיל 30.

* קורס לקציני חשמל

מתקבלים א. בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים במגמת חשמל ב. טכנאי חשמל, הנדסאי חשמל, מהנדסי חשמל.

לפרטים נוספים פנה למשרדנו:

בחיפה: רח' נתן (קייזרמן) 11 ליד כיכר פריז בימים א'-ו', בשעות 8-14.

בתל-אביב: מגדל שלום, רח' אחד העם קומה 28, בימי ב', בשעות 9-13.

לנוחותך תוכל גם להרשם לפי הספה המצורף.

עכשיו יותר כדאי בצי הסוחר!
ההטבות ותנאי השכר עכ" שיו יותר משמעותיים: כעת ההכשרה - כלכלה ומגורים ללא תשלום ומענק חודשי גבוה (במטבע קשה). לאחר ההסמכה - קידום מהיר בדרגות ובשכר (חל" קו במטבע קשה). תוספות הטבות שונות.

היה קצין בצי הסוחר!

לכ' הרשות לחינוך והכשרה ימיים ת.ד. 1909 חיפה 31000

הנני מעוניין בפרטים נוספים בקשר לקורס _____

שמי _____ כתובתי _____

חשכלתי _____ גיל _____

תאריך _____ חתימה _____ ה. הוזה מאי

הצעה מיוחדת

23 יום באירופה

במיניבוס

כולל ציוד לקמפינג, חדרכה מפות, מסלולים וכלים

ב-105 \$

ליש בע"מ

נסיעות ותיירות בע"מ

ת"א, מונטיפיורי 25, טל. 290842

צמח היה הבמאי של שידור הפתיחה של כינוס הסופל. לדעת מנהל מחלקת הספורט, אלכס גילעד, היה בימיו של צמח, למטה מכל ביקורת, וכך חשב גם מנהל הטלוויזיה ארנון צוקרמן. השניים אמרו את דעתם לצמח, אך הוא לא הסכים לקבלה, נעלב והחליט מאז לצאת לחופשה בלתי-ירישימית.

בינתיים עוד לא פנה איש אל צמח, כדי לשאול אותו מתי הוא יתחיל לעבוד, והבמאי נהנה מחופשת-הברוגו שלקח לעצמו.

רביב מזהל הביוב

רק לפני מיספר שבועות הוטל על הרמוןה על מערכת התדשות בתל-אביב דן רביב להיות גם הכתב הראשי-לענייני מילפגות של הטלוויזיה, וכבר קיבל רביב מינוי נוסף: האחראי על ענייני הביוב של הטלוויזיה בתל-אביב.

לאחר שבימות, סנקציות ואיומים של עובדי מערכת תל-אביב, החלו סוף-סוף לשפר ולבנות את המיבנה והאולפנים של הטלוויזיה בתל-אביב, אך נראה כי הר אחראי על הבינוי ברשות השידור אינו מתייחס לכך ברצינות מספיקה.

לפני כשבועיים עמדו להספיק את העבודה בבניית האולפן, כיוון שעדיין לא נערך המיכרו למערכת הביוב, וללא מערכת זו אי-אפשר היה להמשיך בבנייה.

לאחר שרביב לא הצליח להביא אנשי מיקצוע ממחלקת הבינוי של הטלוויזיה בירושלים, שישבו כוועדת מיכרוס הוא יושב בעצמו כוועדת מיכרוס, בחר את קבלן-הביוב שנראה לו והעבודה המשיכה.

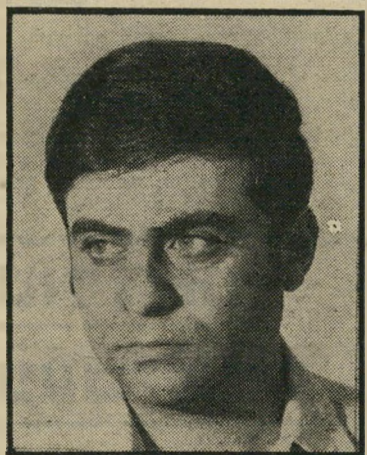
לבני רוצה צבע

הוועד המנהל של רשות-השידור עומד לדרוש ממשרד-החינוך-והתרבות, אהרון ירדן, הממונה על חוק רשות השידור, להעלות מחדש בממשלה את שאילת הרטלוויזיה הציבעונית.

יוזם חידוש הרעיון הוא מנכ"ל הרשות יצחק ליבני, הרוצה להיכנס להיסטוריה של השידור בארץ כמי שהביא סוף-סוף את הטלוויזיה הציבעונית לישראל.

ליבני טוען כי הטלוויזיה ערוכה לשידור צבע, מהבחינה הטכנית, וכי הלוויין ממנו לוקחים עתה תוכניות רבות וקטעי חדשות רבים עוד יותר, משדר אף הוא בצבע.

בחוגי משרד-האוצר יש התנגדות רבה

במאי צמח מוקפא

לשידור-יצבע בישראל, מאחר והדבר יביא להוצאת מטבע זר בכמות ניכרת, כאשר הצופים יחליפו את מקלטי השחור-לבן שלם במקלטי-יצבע.

טלפוניסטיות וגם חתיכות

למודיניסיון מהיעילות של הטלפוניסטיות בטלוויזיה, החליטו מפיקי מחפשים את המטמון יצחק ("צח") שמעוני ו-מרדכי ("מוטקה") נאור לשכור לתוכנית תריסר טלפוניסטיות אחרות.

אולם כיוון שמצלמים בתוכנית עצמה גם את הטלפוניסטיות, החליטו השניים לברור חתוכות, ופנו לשם כך להכרה ירדן שלמית, המספקת דיילות לקונגרסים, כדי שימציאו להם שתיים-עשרה חתיכות מדי תוכנית.

תקציב העיתונים המחולקים למערכת החדשות, אך בעיקר למנהלי הטלוויזיה, מגיע בשנה ל-120,000 לירות, כלומר כ-350 לירות ליום. בהתחשב בכך שצהרון מעריב או ידיעות אחרונות, עולה ביום חול 80 אגורות, אפשר לראות כי עובדי הטלוויזיה קוראים 437 עיתונים ליום. תקציב צרכי המישרד של הטלוויזיה - מחקים, עפרונות, סיכות ומחוקים - מגיע לכ-200 לירות לכל יום. לפי מחיר תיקון מכונית-הכתיבה המצויות בטלוויזיה, נמצאת שם מה שעושות חמש הכתבניות ה-מהבוקר עד הערב. לחדש משלמת הרטלוויזיה 420 ל"י דמי תיקון-מכונית כתיבה.

הטלוויזיה מבטחת את עובדיה העובדים בשטחים המוחזקים. 60 עובדים בשטחים

מנהל ברק מתפטר

יקבלו 50,000 לירות אם יאונה להם רע, וזה עולה לטלוויזיה 54,800 לירות לשנה. שלושה מחקני מים קרים, הנמצאים בבניין הטלוויזיה עולים גם הם כסף, מלבד דמי המים והחשמל: 300 לירות ביטוח שנתי.

רכב הרשות ופרשיו. מעטים הרשמיים שישמו לב לכך שיש בבניין הרטלוויזיה בירושלים גינה, אבל מסתבר כי הטיפול בה עולה 500 לירות לחודש, ואילו פיגוי האשפה של עובדי הטלוויזיה עולה 500 לירות מדי-שנה. תומרי הניקיה, אמה, קלן וכדומה, עולים מדי חודש 1700 לירות.

הסעף המעניין ביותר בתקציב הוא הרצאות המוגנות של עובדי הטלוויזיה, עובדי הטלוויזיה נוסעים במוגנות: 1,680,000 ל"י לשנה. לפי חישוב זה נוסעת הרטלוויזיה במוגנות מדי יום ב-4700 לירות. ליד תקציב זה מופיע סעף של שכירת רכב לעובדי הטלוויזיה (15,000 לירות), ועוד 200,000 לירות אחזקת רכב של עובדי הטלוויזיה.

בתקציב יש גם בשורה הטלוויזיה עומדת לרכוש שתי מכוניות בעלות הנעה קדימית, אשר בהן אפשר יהיה לנסוע ב"אותם ימים שיירד שלג בירושלים, אם יירד. זה יעלה 70,000 לירות.

הטלוויזיה גם התקנאה ברדיו, והחליטה להקים לה תקליטיה מפוארת. הסכום אשר הוקצב לכך, מבלי שיהיה ברור לשם מה צריכה הטלוויזיה תקליטיה גדולה, הוא 30,000 לירות.

מתנות לעובדים. אולם בעוד הרטלוויזיה היא גוף יוצר, הרי ההוצאות במינהלה של רשות השידור תמוהות הרבה יותר. מנהלי הרשות, שאותם אפשר לספור על אצבעות שתי ידיים, מקבלים עי' חנוים בסכום של 135 לירות ליום, בו אפשר לרכוש כמה גיליונות. סעף יחסי-עבודה, כלומר המתנות ש-אותן קונה הרשות לעובדיה, מגיע ל-95,000 לירות בשנה. הרשות קונה, איפוא, מתנות לעובדיה בסכום של 270 לירות ליום.

הקופה הקטנה שבמישרד הרשות, אשר אסור שיהיו בה יותר מ-500 לירות, עולה בשנה 500 לירות בדמי-ביטוח. ההוצאה הכספית למוניות מנהלי הרשות מגיעה ל-324,000 לירות בשנה, כלומר 27,000 לירות בחודש. שהם 400 לירות ליום. הוצאה זו היא עבור מנהלי הרשות שאין להם מכונית, או שאינם רוצים לנסוע במכונית שלהם מהבית לעבודה ובחזרה.

צמח עושה ברוגז

אחד מבכירי הבמאים של הטלוויזיה, יוסי צמח, עורך עתה ברוגז עם הטלוויזיה, בגלל גזיפות אותן קיבל.

רחל מרחלת על כל העולם

חשמלאית השבוע

תאמינו לי, אם **מרשה פרידמן** היתה מכירה באופן אישי את **ענת מויבר**, היא היתה מעניקה לה ללא-ספק מדליה. כי אם יש דבר שהליגה לשיחורר ה-אשה בישראל יכולה להתגאות בו בימים טרופים אלה, הרי זה בלי ספק סיפורה של ענת.

כי ענת, כמו שהיא ככה קטנה ובלונדינית, עוסקת במיקצוע בלתי-מקובל על גשים לחלוטין. למעשה זהו מיקצוע, שהמונפול עליו היה עד היום הזה בידי גב"ר רים בלבד. כי ענת היא מפעילת ציוד תאורה בהצגות תיאטרון או, בעברית פשוטה, חשמלאית מן השורה.

כן, חשמלאית-אשה, ואפילו יש כאלה שאומרים שהיא חתיכה אבל זה כבר בי-אמת עניין של טעם. היא פשוט אוהבת חשמל. תשאלו אותה, היא באמת אוהבת את זה, ונהנית מעבודתה.

חוץ מזה היא אוהבת את המוסיקאי **אבנר קנר**, שהוא ידידה הצמוד בחוד-שים האחרונים. קודם-לכן היא אהבה את סולן להקת כוורת **ג'רי גוב**, ואפילו נסעה איתו לתחרות האירוויזיון שהתקיימה בברייטון שבאנגליה, ובחנות ה-פטורה ממכס קנתה לו שעון במתנה. אז מה? יש כאלה שהולכות ללמוד חש-מלאות באורט יד-סינגלבוטק. עכשיו, אח-רי שנמצאה לכן חלוצה, זה הרבה יותר קל, לא?

עוזרות לח"כים

יש כל מיני דרכים להתחיל עם חתיכות. אפשר לגשת אליהן יש, אפשר לשלוח חבר, אפשר לטלפן, ובחוצלארץ אפשר אפילו לשלוח פרחים.

אבל השיטה המקורית ביותר להתחיל עם חתיכות שמורה ללא ספק לדובר סיעת המערך בכנסת, **ליאון הדר**. כשליאון מתחיל עם חתיכות, זה לא סתם ובבודדת. אני יודעת שאני מתחת אותכם, אבל תאמינו לי שהשיטה אותה המציא ליאון שווה מתיחה. ובכן: השלב הראשון היה לשכנע את מרבית חברי-הכנסת של המערך כי הם מוכרחים עוזרות פרלמנטריות, כמו באמריקה.

שלב ב' היה עוד יותר פשוט: הוא פנה אל בכירות החתיכות מקרב הסטודנטיות בירושלים, והציע להן להיות עוזרות של "יחידה-סגולה". והן קצצו על המציאה. שלב ג' היה להסביר להן שלמרות ש-חברי-הכנסת יהיה הבוס הישיר שלהן, הרי המדריך הרחנני יהיה הוא עצמו. ותתפלאו, זה עבד. מייד לאחר ששידך את הסטודנטית הלי חתיכה שלו, **רויטל בלוך**, לח"כ **אורה נמיר**, אפשר היה לראות את השניים בלילה בגלריה הקטנה, כשהיא יושבת יד ביד, לא עם אורה נמיר — אלא עם ליאון הדר, שהודריך אותה, כך אני משערת, ברזי החיים הפרלמנטריים בישראל.

אין מסיבות שמחות

ערי קפזן (עם ידיד) חיים מאושרים

ממסיבה למסיבה, אני מגיעה למסקנה שהיום, מסיבות זה כבר לא מה שהיה פעם. אולי בגלל שהאנשים גם הם לא מה שהיו פעם. אולי בגלל שנגמרה השימחה, ונותר רק הר-בה חנטריש.

קחו, למשל, מסיבה שאני באופן אישי לא הייתי בה, אבל מי שהיה בה תיאר לי אותה בפרוטרוט. וזה כמעט אותו דבר.

זו היתה מסיבת יום-הולדת בביתה של **ערי קפזן**, שהייתה ומרת שיש לה דירה מפוארת בת חמישה חדרים בשיכון הצמרת (תסלחו לי על הביטוי) נווה-אביבים, לכבוד חברתה הטור-בה בעלת-הבית, שהחקנית-ומרת **גליה ישי**, שמלאו לה בשעה טובה 25 מה שאתם רוצים.

צריך לחגוג, נכון? אז מזמינים קצת חברים, שמזמינים את החברים שלהם, עושים פרצוף של תישעהיבאב ומספרים לכולם כמה אני עצובה וכמה אני מרגישה את עצמי זקנה בגיל 25.

שחקנית אחת בשם **דליה כהן**, למשל, הרגישה לעומת זאת משוחררת, והתנועה בתנועות חושניות לקצב המוסיקה ולחשה ללא-הרף בקול סכסי: "אני משוחררת, אני משוחררת." עוד כמה משוחררות בלתי-מוזוהות ביצעו שם אותו אקט בדיוק, אלא שלהן זה לא-כליך הצליח. אחרי הכל, הן לא שחקניות.

בפינת החדר הסתופפה בעלת-הבית, יפה כתמיד, ואיחרה לה בכיף את המעבד **אלדר שרים**. בחור נחמד, מגיע לו.

ובמיטבה, העיתונאי **גיל קיסרי** ואשתו **שולמית** דיברו על החיים. על מה עוד אפשר לדבר? כמה חתיכות, כמו **אסנת קרמננסקי** ו**רחל רביד** (**ברי-אוריין**) הצילו את המצב, אך הן השתעמו במהרה, ופרשו חיש למסיבה אחרת. בהרצליה-פיתוח, שם קרה בדיוק אותו דבר, רק עם פרצופים אחרים. אבל מה זה משנה, בעצם. אחרי הכל, כל החיים הם מסיבה אחת גדולה.

אגב, אם אתם רוצים לדעת למה לא הייתי במסיבה הזו, או שתדעו לכם: אני במסיבה הזו כבר הייתי בשבוע שעבר, ולפני חודש, ולפני שנה. או למה לי בכלל לצאת מהבית?

אין אהבות מושלמות

שבאות לתערוכה מתחרות בקליקלות ב' תמונות התלויות על הקיר, ומושכות תשומת-לב לא פחות. או לבקש מאשה-לשעבר אוהבת שתעי-מוד מבגד ותתייחס באדישות לגליה-הערי-צה המשודרים אל בעלה על-ידי הילדות, זה באמת קצת יותר מדי.

תנת לאף אחת להרגיש שם כמו בבית. בתערוכה העכשווית של אשר, המת-קיימת בגלריה ביפו העתיקה, דגה היא המארחת בת-א-הידעה. היא מכינה קפה לקניינים פוטנציאליים, מקבלת את פני בני-המישחה הבאים לברך את הצייר, מתייחסת אל החברים הישנים, וכמעט שלא מתייחסת אל החברים, ובעיקר החב-רות החדשים/ות של הלשעבר שלה.

באמת, כמה שאני מסתכלת סביב יותר, ככה אני מבינה פחות איך אנשים חיים בכלל אחד עם השנייה, או להיפך.

בגלל זה, כשאני פוגשת בחורה כמו **דנה מוקרי**, אשתו-לשעבר של הצייר **אשר עינדור**, אני עומדת פעורת-עיניים, ופשוט קשה לי להאמין.

כי אשר ודנה, שהתגרשו כבר לפני הרבה זמן, שומרים ביניהם עד עצם היום הזה על יחסים יפים-יפים, והרבה בזכותה של דנה, כך לפחות נדמה לי.

בדייקנות מופתית היא מופיעה לכל סתיחה חגיגית, של כל תערוכה של הב-על-לשעבר. יפה, שהיא משימחה-ומעלה מכל החתיכות המסתובבות בשטח. לא נר-

אפשר להבין אותה. אחרי הכל, אשר עינדור ידוע כאספן-חתיכות רציני ביו-תר, ובהתחשב בעובדה שהוא נמצא כעת בתקופת-הינקות שלו, כלומר מה שהוא אוהב זה מגיל תמשעשרה ומטה, אתם יכולים לתאר לעצמכם שהילדות הרעננות

טולדאנו

פעם שניה

תהרגו אותי אם אני מבינה מה בוער להם. כימעט שעוד לא הספיקו לעשות ילד אחד, וכבר הם רוצים לעשות עוד אחד.

מילא, שיהיה להם לבריאות. או עוד זוג כזה זרין, או אוהב ילדים, אם תרצו. הם הזמר **אבי טולדאנו** ואשתו היפה **ליאורה**. בבית יש להם את **עירן**, ש-הוא בקושי בן שנה וחצי, וכבר מגדלת ליאורה כרס ונראית בשלבי-הריון מת-קדמים.

אבי טוען, שליאורה היא אמה משגעת, ושהוא בטוח שאפילו אם יהיו להם עשרה ילדים, היא תהיה טובה אל כל אחד מהם כאילו היה לפחות בן-יחיד. ליאורה, ש-היא חתיכה לא-נורמאלית, מצטפפת על הגיורה הדקיקה ועל הביקיני. שהביקיני יתכה לשנה הבאה.

היא, עם הניסיון שלה, יודעת טוב מאד שתיכף אחרי הלידה היא תחזור אל מי-דוח הדוגמנית הידועות שלה.

אז כמו שאמרתי, שיהיה להם לברי-אות ושיעשו אותם בקצב — העיקר ש-יהיו בריאים ומוצלחים ויביאו נחת לאבא ולאמא.

דנה (משמאל) ואשר (שני מימין) עם ידידים גירושין מאושרים

ליאורה ואבי טולדאנו הורים מאושרים

הופיע!

הספר שיזעזע אותך!

עינוי דין

הספר רב הגילויים על עשרות תיקים ומשפטים הממחישים את הטרגדיה הגדולה של בית המשפט.

מדוע מאחר הצדק להופיע? עינוי דין

סיפורם של:

- * נאשמים באונס, בהריגה ובמעשי אלימות חמורים, שהילכו חופשים במשך שנים, ובהגיע היום לגזירת העונש - נפלה הפתעה.
- * אזרחים שהרהיבו עוז להתלונן על חברות גדולות - ומה שקרה להם.
- * נושים שנאשו מן ההוצאה-לפועל ופנו אל העולם התחתון.
- * שופטים שהישהו במשך שנים את פסק-הדין, ועורכי דין המפחדים לבקר אותם על כך.

הוצא בשתי מהדורות - בכריכה קשה ובמהדורת כיס.

להשיג בחנויות הספרים ובקיוסקים לעתוננים.

הוצאת פלג, ההפצה "גד", רחוב צ'לנוב 13, תל-אביב טל: 823701.

חדש בשוק:

„גולדסן מאלט” - משקה חדש

מחומרים טבעיים ללא אלכוהול

משקה חדש - „גולדסן מאלט” - הנטול אלכוהול כמעט לחלוטין והמיוצר מחומרים טבעיים בלבד, משווק בימים אלה ברחבי הארץ.

„גולדסן מאלט” הוא משקה מאלט תורס העשוי מלתת (שעורה נובטת) וממתיקים טבעיים, כולל כרמל מסוכר שרוף הנותן למשקה את צבעו.

„גולדסן” מתאים בשל תכונותיו והרובו לבני כל הגילים. הוא מיוצר תוך שימת-לב מיוחדת לילדים ולבני הנעוריים וזאת בזכות:

* אחוז אלכוהול נמוך: 0.2%—0.3% (לעומת 1%—1.2% בכירה מאלט).

* תכולה גבוהה של ויטמינים „בי 6” ו-„בי 12”, המושרים על ידי תסיסת שמרים, וויטמין „סי” המצוי בבקבוק של 250 סמ”ק, בכמות שהיא כמחצית הצריכה הדרושה לאדם ביום.

* תכולה של חומרים דיאטטיים שונים, כגון חלבון חלב, חומרים חסרי-חלב, בעיקר מחלות-לב.

* תהליך של פיסטור המבטיח את יציבות המשקה ונקיונו הביולוגי למשך חודשים על-ידי קטילת כל החיידקים.

* תהליך של סינון המפריד מהמשקה את עודפי השמרים והמקנה לו את צלילותו.

לשומרי גזרה יאמר, כי „גולדסן מאלט” מכיל כ-35 קלוריות בלבד ל-100 גרם משקה, שהן פחות ממחצית הקלוריות של כל משקה קל באותו הנפח הנמצא בשוק.

יצויין, כי זו הפעם הראשונה שמפעלי הבירה בישראל משווקים משקאות מאלט בבקבוקים קטנים (250 סמ”ק) וזאת במטרה להפכו למשקה עממי שניתן יהיה להשיגו בכמות המתאימה יותר לצריכת בודד.

למרות כל התכונות המנויות לעיל, הצליחו לייצרו במחיר שהוא זול במיוחד.

מועדון דיסקרטי להיכרות בלתי שיגרתי לתיירות לפי דרישתך.

עלון פנימי חדשי, מביא לפניך היכרות רבות, מאמרים ותשובות בשטח המין.

לפרטים: ת.ד. 6610 עבור עז, תל-אביב.

סודיות מובטחת.

את מחפשת אושר בחיים?
ב„מטרימוניאל” תמצאי את החסר לך

פני עוד חיום ל„מטרימוניאל”
„מטרימוניאל”, שמאי 23, ירושלים,
טלפון: 284284-02

החזן

מחוז
המרכז
(תל-אביב)
במסגרת
חדשה

לשרות אישי
ולטיפול מהיר בעניני לקוחותינו
באיזור תל אביב,
העתקנו את משרדי מחוז המרכז
של "הסנה",
לכתובת חדשה

הסנה

חברה ישראלית לביטוח בע"מ

מחוז המרכז, רח' אלנבי 138, קומה ד', טל. 614272 (6 קוים)
לאחר שעות העבודה לרשותך מזכירה אלקטרונית טל. 614277

רחל מרחלת על כל העולם

ביגדי הכלה החדשים

יוסי ושימרת ורז'נסקי כולות בקומבינוז

אילו ידעו הרבנים שהשיאו את השחקן יוסי ורז'נסקי ואת הפיומנאית ובעלת-הבוסק שימרת איר, ביום החמישי בשבוע שעבר, ממה היו עשויים בגדי הכלה, ספק אם היו מעניין להביט בה פעמיים. כי שימרת, הידועה כבעלת טעם מעניין במיוחד בלבוש, העדיפה לתפור את שימלת-הכלולות שלה מתקילי-בוש תחתונים, שאותם איתחה בעזרת תחרה. וכך הר פיעה לה הכלה בשימלה עשויה דנטל ומשי בהק, שרק בעל הדימיון הפרוע ביותר יכול היה להעלות בדעתו מה מקורם.

אלא שהרבנים כידוע, לא נחגו בדמיון פרוע במיוחד ולכן עבר טכס הנישואין בשלום, כשרק בן הקטן, בנם של ג'וני ושמוליק מפריע מדי פעם בקשקושי המצחיקים את מהלך הטכס.

החתן, לעומת זאת, לבש מכנסים שחורים וחולצה משור בצת, ונראה כהתגלמות הילד-טובירושלים. בתה של שימרת, יערת, מנישואיה לורדי כריעקב, הסתובבה בחתונה מאר-שרת ועולצת בשימלה ארוכה לבנה, והתנהגה כמו כלת השימחה בכבוד-הובעצמה.

שימרת ויוסי, המתגוררים בדירת-גג ברחוב פרישמן בתל-אביב מזה שנה וחצי, לא החליטו להתחתן בנריום. אחרי הכל, אלה הם נישואיהם השניים. יוסי היה נשוי בעבר לסוזן בתו של לורד אנגלי, והוא אב לבת בשם מלי, ואילו שימרת היתה נשואה, כאמור, לעיתונאי ורדי כריעקב.

לטכסי-נישואיהם הזמינו השניים קרובי-מישפחה, בהם אביה של שימרת, המשורר יעקב אורלנד ואשתו בת-אל. כמו כן הזמנו ידידים וקרובים בלבד, כמו ג'וני ושמוליק קראוס שבאו בחברת בנם הקטן בן; אחיו של שמוליק, צדוק, בחברת אשתו, הדיילת-לשעבר רחל טרי, העומדת להיות לאם בכל יום; הזמרת עופרה פוקס ובעלה הפיומנאי אהוד מנור, והבמאי צדוק צרפתי. הידידים נשאו את הכיבוד מן המכוניות אל האולם שבו התקיים טכסי-הנישואין.

אבל מסיבת-החתונה האמיתית של הזוג הצעיר התקיים בקרוב, למסיבה זו, כך הבטיחו השניים, יזמינו את כל מכריהם הרבים, וכמו שאני מכירה את שימרת ואת יוסי, זו היתה המסיבה בעיר.

מה אני אניד לכם, אולי בשל אהבת ארץ-ישראל, אולי בשל חוסר-כסף, אולי בשל אהבה סתם, אבל עובדה, שתיים מבנותינו היפות, ששהו בשנת האחרונה בחו"ל ובאו ארצה לביקור קצרצר, על-מנת לשוב שוב אל העולם הגדול המשגע ולצאת מהארץ הפוריסנית והקטנה הזו, לא עשו זאת עד היום, משום-מה. ואני מתכוונת לדוגמנית-זערת-זוהר-חתיכת-צמרת-יומה-לא ברבה (ביאטריס) שוורץ, ולשחקנית-דוגמנית-צילום-לעת-מצאו מרתה זילברשטיין.

או אם בתחילה אפשר להבין את מונה, ואפשר היה לתרץ את זה שהיא אינה חוזרת לאולפן של לי שטרסברג, בו למדה, בגלל שיש לה אהבה חדשה בשם יצחק ("צ'רצ'יל") קלפטור, הרי שעשוי, כשר האהבה הזו נגמרה הוא שב אל חיקה של הקריינית עיינה אילון, באמת אי-אפשר להבין מה היא עוד עושה פה.

נכון, היא מצטלמת לתמונות-פירסומת ובהחלט מעלה את הרמה של המודעות, אבל הרי באמריקה מחכה לה ההצלחה מעבר לפינה. או אולי מישו מוכן להגיד לי בכל-זאת מה היא עוד עושה פה?

שלא לדבר על ביאטריס שוורץ, שמנהל הפרייבו הלונדוני בכבוד-רובעצמו מעכב

ביאטריס שוורץ פטריויזיס ב"כסית"

את כל תוכניותיו בגללה ולוקח אותה לאמריקה לטיול חלומי — כך, מכל מקום, היא מספרת — שאנחנו הקטנות לא נוכל בו לעולם. אז מה היא מוצאת בכל מיני חתיכים בכסית, שמאלצים אותה להישאר בדינוגוף במקום החרוש, למשל, את ה-שדירה החמישית?

אילי מתחתן

עם רותי

זה היה הסד הכמוס ביותר בבוחימה. איש לחש לרעהו ישר באוזן ושאל אחד לא ישמע, אחד השביע את השני לא לגלות, ובראש כולם היה זה בעל-הסוד עצמו, שהסתודד וחתלחש עם ידידיו הרבים והשביע אותם שרק הם יודעים, ושלא יגלו לאף אחד. אבל סודות, כידוע, אי-אפשר לשמור אפילו בכספת, ולא עזר לו לבעל-הסוד. מכסית ועד לפינת, מטולטן ועל לדראג

ההפסד כולו שלנו

ולא סתם נעלמו. יפה פשוט התערתה בלונדון טאון במידה כזו, שעבדה כדוגמנית בחנות בלתי-חשובה במרילנד סטריט. אבל זה לא הפריע לה ולבעלה לקנות בית על חכביש הראשי של הנדון, שכצפון לונדון, לנהל את הבית הגדול ולארח שם ישראלים למכיר שתמיד מצאו את הדרך להגיע אליו.

במשך הזמן ילדה יפה בת קטנה שקיב-לה, כמו כן מאליו, פספורט בריטי ועשתה בכך את מחצית הדרך בשביל הוריה.

כי אמנון, המתפרנס בלונדון מאותו דבר שממנו התפרנס בארץ, התקנת תריסים, ייבא לשם גם את אחיו דני על אשתו ובתו של זה, וכך שוהים להם האחים-התאומים, נשותיהם וטפס בלונדון, והם שמחים ומא-שרים בחייהם ובתריסיהם.

אבל בזה לא נגמר העניין. הרכילות האחרונה שהגיעתני מלונדון מספרת, כי משפחת מס אינה מתכוונת כלל לחזור ארצה בשום שלב שהוא במהרה בימינו אמן. נהפוך הוא, המישפחה כולה התאגלה לחלוטין.

אבל תשמעו לי, אני שמכירה את היש-ראלים המאונגלים האלו. אני מכירה את מדברים בבית רק אנגלית כדי שהילדה תתרגל לשפה, אבל רצים כל יום שישי לקייס בגולדרסטריט כדי לקנות עיתונים ישראלים, לדעת מה נשמע בארץ. הם אומרים תמיד שהארץ זה לא רציני ולא מקום לחיות בו, אבל נשמע אתכם אומרים להם מילה רעה על הארץ.

את זה הם לא יסבלו, אחרי הכל הם לוקאל-פטריוטים. אחרת לא היו יושבים בלונדון, נכון?

יפה כפרילים פטריויזיס בלונדון

הצמודה בכך שהיא תהיה מלכת היופי הפרטית שלו ולא של כל המדינה.

כמה שלא ניסו לחזור אחריה, היא תמיד נשארה נאמנה לו, לאמנון מס, אחיו התאום של אחר דני מס. תאום זהה-עד-כדי-כך, שאפילו לה לקח איתה חצי שנה כדי ללמד להבדיל ביניהם.

נכון, אני מדברת על הדוגמנית יפה כפרי, התכרה הכי טובה של הדוגמנית חנה פרי, שנשעה בזמנו אחרי שהתחתנה עם אמנון מס הנ"ל ללונדון, ומאו נעלמו עיקבותיה.

תודו על האמת, היא היתה אחת הכי יפות בארץ, דוגמנית מצליחה, אבל ללא תארייזי כלשהם. שכן ידעה דאו ובעלה העכושי אמנון מס התנה את יידיותם

טטור, לחשה הבהימה מאוזן אל אוזן: אילי גורליצקי ורותי לרמך מתחתנים.

אבל זה לא ייתכן, אמרה בוחימה א', הם הרי נפרדו כבר מזמן! את לא יודעת על מה את מדברת, השיבה בוחימה ב', הפעם זה ברצינות — אילי בעצמו אמר.

וכך חיכו כולם בציפייה דרוכה לנישואי-הם של הרקדנית היפה והשחקן הכישרוני, המתווים את אחד הזוגות היותר-יוחיקים והיותר-נפרדים-וחוזרים בבוהימה, ולא עזר להם כלום. עובדה, עד עצם היום הזה הם לא התחתנו.

אבל תאמינו לי שכשאני אומרת עד עצם היום הזה, אני לא בטוחה בעצם. כי אצל רותי ואילי אי-אפשר לדעת. מי יודע, אולי הם עושים את זה אפילו הערב או אפילו ברבע זה ממש.

אגב, אשתורלשעבר של אילי, דוריס גורליצקי, המתגוררת ברובע המפסטד העשיר, היא בעלת האמבטיה היפה ביותר בלונדון. כך, לפחות, טוען שבוועד-נשים שצילים את האמבטיה ותיאר בפורטרוט את יתרונותיה.

אני, באופן אישי, לא הסתפקתי בדיווח של השבועון אלא שמעתי במראזוני, מפי כמה שביקרו באמבטיה של דוריס, שזהו אכן משהו שראוי לבקר בו.

במסך-הכל, מיספר הדברים שאפשר לעשות באמבטיה הוא די מוגבל, אבל הניקיון מעל לכל.

במדינה

דרכי חיים

חיים והבנה

קומדיית הפלפטיק
הראשונה מזה 2000
שנה, "הכננה השחורה",
נושאת בשורה
שג סובלנות ואהבה

כל האנשים, על אף הבדלי מוצא, דת ולאום — דומים איש לרעהו. זהו המוטו של סרטו של בנימין חיים, הבננה השחורה.

חיים בן ה־40, נמוך־קומה, בעל ארשת־פנים טובת־לב, לבוש סארי הודי מסורתי ועל ראשו כובע רקום, נולד בהודו למיש

העיתון, לקחתי את מעילי ועזבתי. בנימין חיים פנה אל התיאטרון. הוא למד אצל הבמאי בנימין צמח, ובדיכוד, כדי לממן את לימודיו, עבד כנהג מונית. מאוחר יותר נסע לניו־יורק, למד פנטומימה אצל מרסל מרסו והצטרף לתיאטרון החי הנודע, שעסק ביצירות אוונגארד. בתיאטרון החי (Living Theater) הליר את האשה ששינתה באופן מהותי את כל חייו. היתה זו מאיה דארין, אחת הדמויות הססגוניות ביותר של הקולנוע, ומי שנחשבת כנביאת הקולנוע האוונגארדי.

"אתה תעשה קולנוע", מאיה, ש־נראתה כמכשפה בשערה האדמוני הפרוע ובתלבושותיה המוזרות, היתה מאמינה גדולה ב"וודו". היא ניגשה אל בנימין חיים ואמרה לו: "אתה צריך לעשות קולנוע". וכפי שהוא מספר בעצמו: "מכיוון שאני

מפיק בנימין חיים
"אני טחבל"

התנגשות בין יהודים וערבים ב"בננה השחורה"
שליחו של מכשפה

היתה מכשפה, אני הרגשתי שהיא שליח, והאמנתי בה". זמן קצר אחרי שסיימה את שליחותה לגבי בנימין חיים, נפטרה מאיה דארין משטף־דם במוח, ובעלה ה־יפאני נתן לבנימין חיים במתנה את מצלמת ה־16 המ"מ של מאיה. בנימין חיים החל לעשות סרטים, כדבר הנבואה משמיים. במשך עשר שנות עיסוקו בקולנוע, הספיק לצלם כ־10 סרטים קצרים.

את סרטו הראשון באורך מלא, הבננה השחורה, צילם לפני כשנה בארץ, אחרי שזכה במענק בסך 180 אלף לירות מטעם המועצה לתרבות ואמנות.

מדוע החליט בנימין חיים לנטוש את עולם הקולנוע של ניו־יורק ולעלות ארצה? הסיבה בנאלית, ציונית, לדבריו. בנימין חיים עלה לארץ־אבותיו, כדי לקדם את תעשיית הקולנוע בה.

פחה יהודית מסורתית ממוצא בגדדי, כאשר מלאו לו 16 עזב את מישפחתו, ונסע לניו־יורק, הוא למד שם הנדסה, ולאחר שסיים את לימודיו החל עובד כ־מהנדס מן השורה.

יום אחד, בהיותו רכון על שולחן־השירי־טוט שלו באחד מאותם מגרדי־שחקים ב־קליפורניה, הגיעה אליו הבשורה שבישרה לו את ייעודו האמיתי. סיפר בנימין חיים: **ברק משמיים.** "זה היה כמו ברק משמיים. ישבתי בחדרי במישרד, ועסקתי בתיכנון מיוזג־אוויר. היה לי שולחן־עבודה שעמד ליד חלון־זכוכית. לפתע בא לי החיזיון, הבטתי החוצה, וראיתי אנשים מסתובבים ברחוב, הר יפה, מכונות נוסע. עות. הרגשתי כמו בכלוב, כאילו יש זכור כית ביני לבין העולם הרחב. זה היה פית־אומי. אמרתי לעצמי: אני טמבל, אני יושב פה — והעולם שם. קמתי, והלכתי. זה היה רגע חשוב בחיי, שבו שמתי את

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו

למבצע החל

מ־25.5.75 עד 30.5.75

לצרכן	ל"י	ל"ק"ג	ירקות
"	3.30	"	עגבניות מעולות
"	2.15	"	מלפפונים מעולים
"	2.10	"	גזר
"	1.90	"	תפוחי־אדמה חדשים
"	1.15	"	תפוא"ד מהנגב
"	1.50	"	תפוא"ד חורפיים מהנגב (ארוזים)
"	2.15	"	תפוא"ד חדשים ארוזים (ירושלים)
"	0.75	"	בצל יבש
"	0.90	"	בצל ארוז (ירושלים)

פירות		
"	2.35	ולנסיה — אפילים
"	2.20	אשכוליות — סוג יצוא
"	3.45	בננות — ירושלים
"	3.70	בננות

עופות		
"	9.00	פטם צעיר קפוא מוכן לבישול
"	10.50	גודל 2, שקית שקופה והחתומה כתומה תנועה, טנא עוף, עוף מיוחד מעולה

דגים		
"	9.30	בקלה — פרוס אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־360 גרם

הודעה לנוסעי EL

הנחלת "אל־על" ממשיכה להחרים את "העולם הזה", ביגלל עמדתו הבלתי־לתייה בענייני תעופה.

בניגוד לכל חברות־התעופה האחרות, הרואות באספקת עיתונים שרות חיוני לנוסעים, המשלמים הון־עתק עבור כרטיסי־הטיסות, סבורה הנחלת "אל־על" שזהו אמצעי לשחד עיתונים הגונוזים ידיעות שאינן נעימות לחברה.

"העולם הזה" לא ייכנע ללחץ זה, וימשיך לסקר ענייני תעופה לפי מיטב מצפונו וחכמתו.

מאחר ש"העולם הזה" הוא העיתון הישראלי היחידי שאינו מצוי במטוסי "אל־על", על הנוסע־

עים, המבקשים לקרוא את "העולם הזה" בעת הטיסה, להצטייד בגליון השבועון לפני ההמראה.

העולם הזה

להתמודדות רגשית

(8/69) הוא חייל בן 21, שגובהו 185 ס"מ, ה,תועה בנתיבים לא רצויים בחיפוש אחר נערת חלומות תיו. אם טרם מצא אותה, הוא יודע את הסיבות לכך: "דורש הרבה מבחורת. כל בחורה שהוא פוגש משיחית את תפקיד הנערה האידיאלית, כשלמעשה זה בלוף. כל בחורה שהוא מכיר ואומר בליבו, אירטורטו פגשתי אותה! מסתבר לו שפרט לנף יפה יש לה גם שכל של ארנבת."

את משאת-נפשו, הוא מקווה, יימץ צא דרך מזור זה. אם עוד לא היית אף פעם משאת-נפש יש לך סיכוי להיות כוון אם את, תיכונסטית, תל-מידה ביסודי, סטודנטית באוניברסיטה, מוכרת-פרחים, פועלת-ניקיון, ה-מסוגלת להתמודד איתו הן רגשית, הן נפשית והן השכלתית. ואשר חוץ מיופיו יש לה גם שכל והיא גם חור-בבת קולנוע ותענה על הדרישות ה-באות: קצת חכמה, כמו אינשטיין; סכסית כמו בריגיט בארדו, או סופיה לורן או קלאודיה קארדינאלה; לא נפוחה יתר על המידה, עדינה ולא גסה, לא פראית ובעלת נימוסים, אינ-טליגנטית; בעלת עיניים שחורות-כחולות-ירוקות-חומות; שיער בלונדי או שחור, בעלת אגו בריא; לא משעממת ובדרנית; לא שקרנית; בעלת ביטחון-עצמי; ואחרון אחרון חביב: שתהיה פייר עד סוף ימיה." אף!

אם את כבר עונה לתביעות האלה הוא יגלה לך שהוא שונא פוליטיקה ואוהב את שמחת-החיים-הפשטות, עוסק במקצועו האזרחי בקולנוע, שו-נא גזענות ובעד נשואי תערובת. עדי-פות תינתן לאלה הכותבות מאזור בארבע ועד אזור גוש דן. הדבר הזה גם סבור שתהיה זו תעודת-עניות לכל הגזע האנושי אם לא תי-מצא אחת שתענה לדרישות האלה. אם את מוכנה לענות לו בשם "כל הגזע האנושי" הוא כולו שלך. זה מגיע לך. פייר.

מכתב-פרס השבוע, ובכל שבוע, ז"ו כה בחבילת שי — חבילת תמרוקים, הפעם לגבר, מתנת חברת הדס.

אני נותנת לכם לנחש בעצמכם מה היא תביעת האקטואלית שלה.

בילוי לא-שיגרתי

מה שעוד יש לי להציע לכן זה (7/69) בן 28, רווק, 1.78 ס"מ, משועמם מאד, המעוניין להתכתב עם בנות 26-20. מב-טיח להן "בילוי לא-שיגרתי." כמו להת-חלק איתו בשיעמום, למשל.

הוא עוד יאשים אותי אם לא יקבל תשובות.

מיכתבים למדור זה יש להפנות לכתב-בת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל-אביב. מיכתבים למכותבים יש לשלוח במעטפה כפולה. החיצונית עם הכתובת הנ"ל, וה-פנימית מבוילת בבול של 35 אגורות, עם המיספר הסידורי של המיכתב אליו היא מופנית.

שהיא חוסכת במילים, אפשר לחשוב שהיא צריכה לשלם עבור כל מילה. יש לי חדי-שות בשבילך, יפתי: הדברים הטובים ב-חיים הם בחינם.

"טוב-לב לא יהיה כנראה סיבת ה-מוות שלך," כותבת לי אורנה ליפשיץ מרמת-גן, היוצאת חוצץ נגד מה שנראה לה, "סתם רישעות," מצדי כמובן. וכל זה למה? רק מפני שבמזר הקודם ניבאתי לתומי ימים קשים לכמה מיודי-דותי, שהן מועמדות פוטנציאליות לחוג שומרי-מישקל, כאשר תגיע לארץ אופנת המיני-מיני-שורטס. במיכתב ארוך, ומלא טענות כרימון, מתמרמת אורנה על ש-

המעיקה עלי פשוט לא אצא מזה." כותב (3/69). "כי בבעיות רבות ניתקלתי במשך 24 שנות חיי. אם אצטרך לכתוב על חוויה אישית מעניינת שנקלעתי אליה, גם כן לא אצא מזה. כי רבות החוויות שעברו עלי וקצת קשה לי להחליט מה החוויה ה-עשויה לעניין את אלה שיכתבו אלי. לכן אסתפק בציון העובדה שאשמח להכיר בחורה שגילה לא יעלה על 23. לא אבקש שתהיה בעלת תואר ב.א. כמוני. אבל לפחות שתוכל להתחלק עמי בחוויותי ואו-בטוח שלא תאכזב."

יש לי הרגשה שמישהי הולכת להיות הבעיה האישית הבאה שלו.

לעלות על הפסים!

הולך לי היום עם אקדמאים. עוד אחד כזה הוא (4/69) הטוען כי "אחרי 38 שנות חיים, נשכר לי מכל ההבלים החברתיים המקובלים ומן הרדיפה הנואלת אחרי חיים חומריים." אז מהמילה. נואלת? רואים כבר שהוא לפחות מ.א., דבר שהוא מאשר מיד: "יש לי השכלה אוניברסיטאית ב-מדעי-הרוח, רכב פרטי ואפשרות לקשר טלפוני. אני מתגורר לבדי בבית קטן, בסביבה פסטוראלית, טובל בירק ובשקט, נהנה מההתבודדות, מרבה בקריאה (ספי-רות יפה, שירה ופילוסופיה) מאזין למוסי-

מיכתבים לציפי

קה, מהרהר רבות ומנסה למשוך בעט ובי-מיכחול."

אלא שהוא לא מסתפק בזה. "חשיבות עליונה אני מייחס לטיפוח חיי-הרוח ולי-פיתוח שלות-הנפש. עו רצוני לכן לבנות אורח חיים חדש על יסודות בעלי ערך אמיתי, עם שותפה נשית רצינית. שגם היא כמוני התאכזה מן המוסכמות ומוכנה לעלות על פסים אחרים. נכונים יותר. באה בחשבון גם צעירה בשנים, אם היא אך חשה מבוגרת בנפשה."

לי נדמה שהיברבור על "אכזבה מהי-מוסכמות" נועד למנוע ממך לבקש ממנו נשואין.

ההנאה שבגידול צפעים

לשם שינוי, כמו שאומרים, (5/69) הוא טכנאי מטוסים. ואם הוא עובד במיקרה באר-על, דבר שלא ציין במיכתבו, יהיה לו הרבה זמן בשבילך בשנה הקרובה. את יודעת כמה שביטות עוד הולכות להיות שם?!

הוא בן 27, 185 ס"מ, המעיד על עצמו שהוא אוהב כל דבר שנהנים ממנו. נושאי ההתעניינות והתחביבים שלו הם כל דבר שתמצאי לנכון. הייתי עושה לו הפתעה, וכותבת לו במיכתב הראשון על ההנאה שבגידול צפעים, למשל.

אשה חסכונית

אז! הנח נקבה אחת לרפואה. (6/69) צריכה להיות אשה חסכונית מאד, לפי איך

לא מאמינה יותר לטאטיסטיקות. אלה אומרות שעל כל רווק בארץ הזאת יש שלוש פנויות. אז איפה הן? בינתיים כותבים אלי רק גברים. כל אחד מהם זוכה אומנם, כפי שאני רואה בתיבת-הדואר שלי, לחופן של תשובות. אבל הייתי מעדיפה שזה יהיה מלהיפך. או שזאת האופנה היום, שהכלות מחזרות על פתחי החתנים, אז בבקשה, ילדות: מספיק לדפרס אותי.

תרגילי מיטה

(1/69) עובד עלי בדאוינים. יש לי עיניים סכסיות, הוא כותב לי. סכסיות האמא שלך! אותי תעזוב בינתיים בצד. קודם נראה מה ייצא לך מההזמנה לטנדו שלך, שאני הולכת לפרסם אותה כלשונה, בתור עונש.

"אני כחור בן 24, גובה 178 ס"מ, יליד רומניה שלא שולח ידיים. מעוניין להכיר אחת שונאת פוליטיקה ושאר שטויות מסוג זה, שתהיה גלוצית ואוהבת תרגילי

מיטה. מוכרח להודות שמאז ילדותי אני לוקה בדיבורי, אבל אין חשש אני מגמגם רק (אני מקווה שלא במיטה) קלות. מקווה שישנה נערה בגילים 20-17 עם לב מבין ובעיקר חושק. היא צריכה להיות נחמדה, שכן אני מעוניין להכירה למטרה רצינית. דהיינו: נשואין (אני בורגני, מה לעי-שות?!) אני מסודר בדירה פלוס חסכר נות, ואוהב בדיחות מפולפלות." או לכי תהיי נחמדה לאחד כזה!

חרוזים לבנים

יש לי רושם שמישהו כאן חי בטעות. זה לא הלווח הכפול. מי שמחפש חיים כפולים שיפנה לשם. ואם אני מפרסמת את מיכתבו של (2/69) זה רק מפני שכתב לי אותו בצורת שיר. "מעוניין להכיר אשה, / שיודעת לחוש / להתרגש. / להחזיק ברגע כשהוא ישנו / לשקוע בתוכו בטירוף חושים וגוף. / לדעת שהוא יח-לוף."

רוצה לקשור קשרים / בלי חשבונות וכלי קבלות / ובלי דו"ח שנתי של מס-הכנסה / אבל עם הרבה הרבה כיסוי / של אווירה והבנה. / מי אני? / בן שלושים / גם נשוי — גם בחוץ / גם נושם אוויר באוקסן מאה לפחות / וגם מבין ורגיש.

לא מזכיר לכם את דויד אבידן? רק שההוא כבר לא בן שלושים, אמילו שהוא לא מודה.

ב.א. עם חוויות

"אם אשב ואכתוב על בעיית אישית

הדס תכשירי יופי ואיפור adas

(המשך מעמוד 29)

אבל באופן כללי הם מתייחסים לשירה די בזלזול ואדישות, ואני אני רוצה ללחוץ עליהם."

פרוינד ניסה לעניין בשירתו הוצאות-ספרים רים רבות, אך תמיד נתקל בסירוב. לבסוף החליט להוציא לאור בעצמו. הוא כותב בעיקר שירי טבע, נוף והגות, והעברית שבפני נאה מזו שרגילים לשמוע ברחוב. "אני אדם חברותי ואוהב לשוחח עם אנשים, למרות שבדרך-כלל נחשב המשורר כאיש בודד." הוא מעיד על עצמו.

אמנים בני

9 ו-11

ב מרחק-מה מריבוע דוכני-הספרים הר צוה, במעלה שדירות-ח'ן, מפוזרים דוכני יריד האמנות. גם כאן שולטת הר פמות בכיפה: ציורי שמן ומים, תדפיסים למיניהם, הדבקות וזכוכית, פיסולי-חומר וכל חומר שהוכרו איפעם כלגיטימי לעשייה האמנותית, וגם כאלה שקשה היה, עד לרגע זה, לראות בהם חומר-גלם אמנותי.

גם כאן ניתן למצוא, בשוליים, את אלה שלא היה לאל-ידם לשכור להם דוכן (500 לירות ל-10 ימים), והם מציעים את יצירתיהם לקהל הרב ומשתדלים להתחמק מענייהם הבולשות של פקחיה-ערייה, המסל-קים משם ביד רמה כל פולש זה.

במרכזה של חבורה גדולה יושבת אורנה קאליש הנאה, בת ה-24, ומציירת את דיוקנו של כל החפץ בכך תמורת 20 לירות. אורנה חזרה לפני ימים אחדים מלונדון, שם היא לומדת עיצוב-אופנה בכל-בו הענק מארכס אנד סנטר.

היא אינה עושה זאת למען הכסף, אלא פשוט: "אני אוהבת את זה, אוהבת לשבת ולצייר כל מיני פרצופים של אנשים." לפרנסתה האמיתית היא מעצבת שטיחונים, כריות וצעצועים מאקרילן, ומוציאה אף נמכרים באחד מדוכני היריד.

מול אורנה, על ספסל ציבורי בשדירה, יושבים שלושה ציירים צעירים שיצירותיהם הם מונחות לפניהם, על שולחן-מיטבח מת-קפל. אלה הם ליאור בן ה-9, ואריה וארון בני ה-11. שלושת האמנים הצעירים מתייחסים אל מעשייהם בכובד-ראש מעורר-קנאה. הם מוכרים ציורי גיבוריו של וולט דיסני באינטרפרטציה אישית, צבועים ב"טוש של אחותו של ליאור, הפקחים ניסו לסלקם מהמקום, אבל אנחנו שיכנענו אותם. הם אומרים בגאווה.

חגיגה

אביבית

ה חורים תמכו בשאיפותיהם האמנותיות תות והירשו להם, להישאר מאוחר לכבוד היריד. מחירי הציורים הילדותיים הנאים נעים בין 2 לירות ל-6, ובמשך שלוש הימים הראשונים של היריד צברו יחד כ-180 לירות. הם אוהבים את היריד, ולמכור זה כיה, ולזכותם יצויין, כי מבחינה כמותית יחסית מכרו יותר מכל דוכן אחר ביריד.

בקצה שורת הדוכנים, במעלה השדירה, מתחת לעץ גדול ניצבים שלושה בחורים צעירים, ארוכי-שיער, פול, אנתוני ודייוויד הם אנגלים שאוהבים, לעשות דברים יפים, זכמובן גם למכור אותם. הפקחים גירשו אותם משם כבר כעשר פעמים, אך הם אינם אומרים נואש ומופיעים בכל פעם בפני נה אחרת, לעליצותם הרבה ולכאכבראשם של הפקחים.

שלישייה עליוזה זו מציעה למכירה מר-אות, הנתונות בתוך מיסגרות אמנותיות עשויות עץ. גם זו אמנות. מחירה של מראה כוז כ-150 לירות, ובאותו יום מכרו כבר שש מהן. לא, אינם יהודים, אבל אר-הבים את ישראל ואת נופיה, ומצמצים כאן כבר בפעם השנייה.

הם מתכוונים להוציא את מחייתם מעשיית "דברים יפים" כגון תמונות, פוסטרים, חיות תוכים וכל מה שנכלל בקטגוריה רחבה זו. כסף זה דבר רציני, אבל מבחינתם יש לפחות דבר אחד שמתחרה בו. ברגע שיבי-חינו בשלוש נערות תמודות, יארונו הכל ויתחילו לחזר במרץ. חגיגה אביבית אמיתית.

מישה אשורב מאשים את אשתו לשעבר דליה פרידלנד

לנד ז"ל והשחקנית חנה-לה הנדרלר. גם בילהה מס החליטה, שעם מתן הגנט והגושפנקה הכימותראוקית ליחסיה עם מישה אשורב, יש לה כבר מה להגיד. כדירתם המרווחת שברחוב טאגור ב-רמת-אביב, דירה שהריהוט בה מועט אך מה שיש מרחיב את העין ואת הדעת, נראים השניים נינוחים לחלוטין. ומאושרים.

גם ידידתו, השחקנית בילהה מס, ש-ארתה פגש בעת שהשתתפה בהצגה ש-ביים, ליל-העצמאות של מר שפי - שזכ-תה מאוחר יותר לכינוי "ליל-העצמאות של מישה אשורב", לא פצתה פיה. אפילו כאשר התפרסם עניין תביעת-המזונות שהגישה דליה פרידלנד (הטולם הזה 1932), בה טענה דליה כי מישה הפ-

לנד ז"ל והשחקנית חנה-לה הנדרלר. גם בילהה מס החליטה, שעם מתן הגנט והגושפנקה הכימותראוקית ליחסיה עם מישה אשורב, יש לה כבר מה להגיד. כדירתם המרווחת שברחוב טאגור ב-רמת-אביב, דירה שהריהוט בה מועט אך מה שיש מרחיב את העין ואת הדעת, נראים השניים נינוחים לחלוטין. ומאושרים.

לנד ז"ל והשחקנית חנה-לה הנדרלר. גם בילהה מס החליטה, שעם מתן הגנט והגושפנקה הכימותראוקית ליחסיה עם מישה אשורב, יש לה כבר מה להגיד. כדירתם המרווחת שברחוב טאגור ב-רמת-אביב, דירה שהריהוט בה מועט אך מה שיש מרחיב את העין ואת הדעת, נראים השניים נינוחים לחלוטין. ומאושרים.

לנד ז"ל והשחקנית חנה-לה הנדרלר. גם בילהה מס החליטה, שעם מתן הגנט והגושפנקה הכימותראוקית ליחסיה עם מישה אשורב, יש לה כבר מה להגיד. כדירתם המרווחת שברחוב טאגור ב-רמת-אביב, דירה שהריהוט בה מועט אך מה שיש מרחיב את העין ואת הדעת, נראים השניים נינוחים לחלוטין. ומאושרים.

לנד ז"ל והשחקנית חנה-לה הנדרלר. גם בילהה מס החליטה, שעם מתן הגנט והגושפנקה הכימותראוקית ליחסיה עם מישה אשורב, יש לה כבר מה להגיד. כדירתם המרווחת שברחוב טאגור ב-רמת-אביב, דירה שהריהוט בה מועט אך מה שיש מרחיב את העין ואת הדעת, נראים השניים נינוחים לחלוטין. ומאושרים.

גברים נשואים אני מעולם לא התחלתי. דאגתי לעצמי, לא רציתי להיפגע. אני מכיר רה כל-כך הרבה בחורות שניכחו מיח סיהן עם גברים נשואים. שאמרתי לעצמי תמיד: לי זה לא יקרה. אבל היה לי מול. אני האמנתי למישה, כי הוא אדם הגון, וידעתי שהוא לא יטשה בי, למרות שידעתי שזה כימעט בלתי-אפשרי.

זכיתי בטוב שבאדם

א חרי הכל היה לו בית, היו דליה והילדה, והיה המעמד. כאשר הכרתי אותו, בכלל לא חשבתי לכיוון הזה. בסך-הכל היו בינינו נושאים משותפים. שנינו להוטים אחרי תיאטרון, איכפת לנו מה תיאטרון, וכשהוא קיבל אותי להצגה יוס-

היא מנצלת את הורי עד טיפת-הדם האחרונה!

הנעצמאות של ישראל שפי, כולם חשבו שהוא לקח אותי להצגה בגלל הרומן הגדול שהולך בינינו. אבל הרומן הגדול החל בכלל רק באמצע החזרות, ביגע שהוא אמר לי שהוא החליט לעזוב את דליה. לפני זה לא היה בינינו שום דבר. לא רציתי, ולא יכולתי. אחרי שהוא אמר שהוא עוזב אותה,

מישה אשורב וכיחה מס. עבר בינינו חתול שחור לפני שהכרתי את בילהה

הייתי סמוכה ובטוחה שיום אחד נהיה ביחד. זה אומנם לקח שנתיים וחצי, אבל אני האמנתי לו כל הזמן. הוא אדם נורא חזק ונאמן לעצמו. אני עצמי באה מבית של פועלים, תמיד עבדתי, הדרכתני מחול, ודאגתי לעצמי. כשמישה אמר לי שהוא עוזב את דליה, לקחתי אותו לחיפה אל אבי, סיפרתי לו את הסיפור ואבי אמר לי: אם הוא אדם ישר ואתם אוהבים אחד את השני, אני מברך אתכם.

בתיאטרון היה מאוד קשה. אנשים לא ידעו איך לקבל אותי, איך לאכול את מה שקרה. אנשים, באופן טבעי, מסתייגים. אומרים, היא לא שווה כלום אם היא מקבלת את התפקיד הזה בגלל הקשרים. אבל אני רצינית, הוכחתי את עצמי, עשיתי

ב חודש אוקטובר 1973, הוכתה הר ביהמה הישראלית בתדהמה. מישה אשורב ודליה פרידלנד, זוג השחקנים הר נודע שנחשב במשך למעלה מ-14 שנים כ-אחד הזוגות היותר יציבים בשחקונה הישר-ראלית, נפרד בקול תרועה רמה ובטריקת-דלתות קולנית.

הרכילות ידעה לספר כי מאחרי הפרדה עמדה שחקנית אלמונית, בלתי-ידועה עדיין, בשם בילהה מס. פרשת פירודם של דליה פרידלנד ומישה אשורב זכתה, בשעתה, לכיסוי עיתונאי נרחב. אך האמת ניתנת להיאמר כי שני בני-הזוג גסייחד לא ששו במיוחד לדבר על הפרשה עם עיתונאים. היתה זו דליה ששררה ראשונה את קשר השתיקה, וגתר-נה ראיון לעיתון-ינשים, בו סיפרה את גירסתה-השלה על הפרדה. מישה העדיף למלא פיו מיים.

גם ידידתו, השחקנית בילהה מס, ש-ארתה פגש בעת שהשתתפה בהצגה ש-ביים, ליל-העצמאות של מר שפי - שזכ-תה מאוחר יותר לכינוי "ליל-העצמאות של מישה אשורב", לא פצתה פיה. אפילו כאשר התפרסם עניין תביעת-המזונות שהגישה דליה פרידלנד (הטולם הזה 1932), בה טענה דליה כי מישה הפ-

לנד ז"ל והשחקנית חנה-לה הנדרלר. גם בילהה מס החליטה, שעם מתן הגנט והגושפנקה הכימותראוקית ליחסיה עם מישה אשורב, יש לה כבר מה להגיד. כדירתם המרווחת שברחוב טאגור ב-רמת-אביב, דירה שהריהוט בה מועט אך מה שיש מרחיב את העין ואת הדעת, נראים השניים נינוחים לחלוטין. ומאושרים.

דליה פרידלנד

סיק כל תמיכה בילדתם הקטנה איילה ודרשה דמי-מזונות בסך 1000 ל"י, ביכר מישה לשתוק.

לאהבה

אין גיל

ל פני כשבוע ניתן עליידי הרבנות גטרפטרין סופי לשני בני-הזוג, ואו, רק לאחר מתן הגט הסכים מישה אשורב למסור את גירסת-שלו לנסיבות שהבי-אוהו להתגרש מדליה, אותה נשא לאשה בהיותה שחקנית מתחילה בת 24, ששבה מלימודיה בלונדון והחלה מנסה להשתלב בתיאטרונם של הוריה. הבמאי צבי פרידי-

דידה בתפקיד

„אילו היתה אדם בעל שיעור־קומה, הייתי נלחם בה!“

היום אין לי שום דבר נגד דליה. אני מאחל לה כל טוב. שמעתי שיש לה חבר פירסומאי, ושהם עומדים להתחתן, אז שיהיה לה במזל.

כשעזבתי את הבית, אמרתי לה: דליה אל תלכי בדרכים עקלקלות, אני רוצה ש־נעבוד יחד, אך היא לא התייחסה. בילהה בכלל לא קיימת בשבילה. היא לא מצל־צלת אלינו הביתה. הילדה יכולה להיות חולה, והיא לא תצלצל, היא תחכה שאבוא אל הורי.

בכלל, היחס שלה להורי הקשישים לא ייאמן. חוצפה של אשה! אמא שלי חר־לת־לב ואבא זקן, אבל היא מנצלת אותם עד טיפת־הדם האחרונה.

כעת, אחרי מתן הגט, הכל בא על מקור־מו בשלום. בילהה ואני ניגשא בעתיד הקרוב, ואני מקווה שגם דליה תיגשא. אני שחשוב הוא אושרה של איילה ולזה, מאי מקווה, נדאג שנינו, במיקרה הזה, ביחד.

כשהודעתי לה שאני עוזב, היא רצתה גט. ושאני אלך מהבית בלי שהיא תתן לי שום דבר. זה ששילמתי באותו זמן חובות על הבית, זה ששילמתי גם היוצאות אחר־רות, זה לא אמר כלום. היא נסעה או לשלושה חודשים לאמריקה, והשאירה את הילדה אצל הורי.

חוצפה

של אשה!

התפשרתי. היא נשארה עם הבית ועם הכל. אני רואה את הילדה כל יום, היא באה הנה כל שישי־שבת. אני משוגע על הילדה הזאת. אני יכול לשחק איתה שעות. בהתחלה דליה לא הסכימה שאבוא אליה הביתה, והייתי רואה את הילדה בדירה של הורי. בכל פעם שהקטנה רצי־תה שאעלה למעלה, הייתי צריך להמציא תירוצים. בסוף היא הבינה. קשה לרמות ילדים.

זה לא יהיה יפה שיגידו שאתה נותן תפקיד לאשה שאתה חי איתה ואפילו לא נשוי לה.

במשך חמש השנים האחרונות שלי ב־הביתה, סגרנו אותי. אני מאושר בחיי, אני מאושר כאדם, אבל בהביתם אני ב־החלט לא מאושר. אני מבזבז זמן.

הם אומרים שאני מקדם את הקריירה של בילהה כפי שקידמתי את הקריירה של דליה. אם משהו יכול להצביע על איזשהו תפקיד שדליה קיבלה בזכותי, אני אעניק לו פרס אוסקר. להיפך, כמה פע־מים חשבתי שהיא לא מתאימה לתפקיד ובכל זאת היא קיבלה אותו.

בילהה לא

נכנסה לחיינו!

ב ידעה לא נכנסה אף פעם לחיים שלי ושל דליה, זה שקר ש־אינני מוכן לשאת אותו. לא נכנסים ל־חיינו של משהו, אלא אם כן משהו רוצה שייכנסו לחיים שלו. חיינו של אדם זו זכותו הבלעדית. דליה ואני היינו יחד 14 שנים, והיו עליות ומורדות וטוב ולא טוב. אני חוזר ומדגיש, בילהה לא נכנסה ל־חיינו! זהו שקר לא הוגן. לא לגבי, לא לגבי דליה ולא לגבי בילהה.

אני מאמין בשיווי־משקל בחיים, לא ב־דבר קבוע. ולפעמים שיווי־המשקל נור־טה לכאן או לכאן, היו כל מיני סיבות שהפרו את שיווי־המשקל של נישואי עם דליה, וכל אחד מאיתנו לקח לו את ה־אזימוט שלו.

בילהה לא הרסה את חיינו. מה שקרה ביני לבין דליה, קרה הרבה לפני ש־שמעתי את השם בילהה מס. למעשה עבר בינינו חתול שחור לפחות שנתיים עוד לפני שהכרתי את בילהה. זה שהמשכנו להיות ביחד, ונראינו לפעמים ביחד, זו לא היתה ערובה לאושר. היתה לנו ילדה ביחד, בית ביחד, הרגלים וחוסר־החלטה. כשהחלטתי לעזוב, לא לקחתי מהבית שלי כלום. לא ספר, לא מחברת. כש־באתי לקחת דברים פרטיים, הסתבר לי שסוודר שדליה סרגה לי בזמנו, נעלם. היא פשוט קרעה אותו לגזרים.

מישהו אחר היה לוקח משם כל מה ש־נתתי לה כל החיים. זה שהיא השמיצה אותי ואמרה שאני קמצן, זו הבעייה שלה. ראיתי את כתבי־האישום שבו היה כתוב ש־אינני משלם לילדה. זו היתה סתם הש־מצה. ההורים הזקנים שלי מבשלים לדליה ולאילה את ארוחותיהן כמעט יומ־יום. הם מכרו מיגרש שהיום שווה מיליון לירות, כדי שיוכלו לגור בדירה למטה ולגדל בשבילה את ילדתה.

אדם חי

רק פעם אחת

שכבאים אורחים חשובים לדליה, היא אומרת לאמי חולת־הלב: תכניני בבקשה ארוחת־ערב לאורחים שלי.

שישאלו אותי פעם כמה השקעתי בבית ההוא שברחוב פרוג. ב־1968 השקעתי בו סכום שאם הייתי קונה בו שלוש דירות, הייתי היום סופר־מיליונר.

אלא שרכוש זה הדבר האחרון שאני יכול להתייחס אליו, לגבי זה דבר שהולך וזבא. אני מרגיש קטנוני שאני צריך להש־מיץ אותה, אני מרגיש כמו אפס. אילו היא היתה אדם בעל שיעור־קומה, הייתי נלחם בה, אבל כמו שהיא, אין בזה כל טעם.

אנשים שואלים אותי איך יכולתי לעזוב הכל וללכת. כשאדם קם ועוזב הכל, הוא לא קם ועוזב הכל. אדם חי רק פעם אחת, והחיים האלה אינם חוזרים. כל יום שאני חי, שייך לעבר, אם אדם ממשיך לבוסס בבוץ היוון, זה כאילו הוא מת.

זה שבילהה נקלעה לחיי־נישואי, היה מיקרי לגמרי. למרות שהייתי עדיין בבית, בזמן לא הייתי עם דליה, לא היינו ביחד. בבילהה פגשתי את מיקרה, וגם אחרי זה, מעשית, לא תית כלום.

הרבה זמן לפני שהכרתי את בילהה אמרתי לדליה שניספר, והיא ידעה שיום יבוא ואעזוב אותה. הוזהרתי אותה פעמים רבות שזה יקרה, אבל היא לא רצתה להקשיב לי.

תפקידים וקיבלתי הערכות יפות. אני בהת־לט מאושרת בתפקידים הקטנים שלי, לא רוצה שיגידו שמישהו אשורב מקדם את הקריירה שלי. זה בהחלט לא נכון. זה ש־יש בנינו שיתוף־פעולה מלא בעבודה, זה עניין אחר. הוא מאמין בי כשחקנית, ואני מאמינה בו כאי־ש־תיאטרון. אנחנו אחד בשביל השני, אחד משלים את השני.

ברגע שהחלטנו לעבור לגור יחד, קנינו דירה ברחוב טאגור, נכנסנו לחובות לא־נורמליים, אבא שלי עזר לי, אבל חוץ מהדירה לא היה לנו כלום. הפרשה־גילים בינינו מעולם לא הפריעה לי. מישה הרבה יותר צעיר מרוב החברים שהיו לי, הוא אדם עם חושי־הומור, הוא מצחיק אותי, מעניין, מלא מרץ. אם יש בעייה, או נכ־שלים במשהו, הוא כבר חושב על דברים אחרים. זה ממש אושר להיות איתו. על הדירה הריקה הוא אמר: תראי, עוד יהיה לנו! הוא עשה הכל לבד, החל מהמיטה בחדר־השינה וכלה באיצטבונת־הספרים ומיסגרות־המנוחות. אני התחלתי לרקום ולסרוג, והווילונות והכריות בבית הם מעשה־ידי. הוא לימד אותי לבשל, והיום אני ממש מומחית במאכלים בוכ־ריים.

אני רוצה לעשות לו ילד, כי איתו זו מיצוה לעשות ילדים. צריך לראות את היחס שלו לבתו איילה, ולילדים של חב־רים שבאים לבקר אותנו. אני חושבת שזכיתי בטוב שבאדם.

מאושר בחיים,

לא בתיאטרון

עד כאן סיפורה של בילהה. שעה שבילהה מדברת, בקולה הרך, מסתובב לו מישה בדירה קאהי בסוגר, ניכר בו כי קשה לו לדבר, כשהי לו לפי רוק את כל המעיץ עליו, לבסוף הוא נכנס לחדר־האורחים, ואומר: „טוב, אם צריך להגיד, אני אגיד.“

אך ככל הנראה, בכל־זאת קשה לו ל־דבר על גירושיו הטריים מדליה פרידלנד, והוא מעדיף להגיד את אשר על ליבו נגד תיאטרונ, הביתה, מישה, כזכור, היה אחד המועמדים לתפקיד המנהל האמנותי בתיאטרון הלאומי, תפקיד שבו זכה לבסוף הבמאי הצעיר יוסי יורעאלי.

מוספר מישה:

שלוש שנים לחמתי לבנים את בני ערו־בה. שבע פעמים דחו את העלאת ההצגה, המנהל האמנותי התנגד, המנהל האדמי־ניסטרטיבי התנגד, לא נתנו לי שחקנים. ליאה קניג, אחת השחקניות שקיבלתי מת־תיאטרון, לא באה בכלל לחזרות. ואם אני לא התפוצצתי, אז אני הבלון הכי נהדר בעולם.

בילהה אמרה לי: מישה, אתה הולך להתחרבן, כולם נגדך, זה לא יילך. אמר־תי לה: אם לא אעשה את ההצגה, את־חרבן! אני חי כדי להוכיח שאני מתגבר על מיכשולים. ארבעה חודשים עשינו חזרות, כשברור היה לי לחלוטין שאחד השחקנים, מנחם עיני, בעל תפקיד די מרכזי בהצגה, לא יוכל לשחק בהצגת־הבכורה כי יש לו התחייבויות אחרות. התרעתי, הוזהרתי, אך הם לא שעו לי. אחרי ארבעה חודשים קרת מה שידעתי שיקרה. נשארתי בבית שחקן. רק אז קי־בלתי את מי שרצייתי כל הזמן, שחקן צעיר ובלתי־ידוע בשם שימעון כהן.

התיאטרון מתנכל לכל דבר טוב. שמעון פינקל אמר לי שהוא לא מאמין בהצגה, בבמאי ובצוות. מבחינה פוליטית זה היה לדעתו, מוזנח רע. למזל? כי הוא מדבר בעד חירות האדם ונגד שילטון כיבוש.

„הבימה“

סגרו אותי!

כ שביימתי את בני ערובה, יעדתי את בילהה לתפקיד האם. אמרו לי: איך אתה נותן לבילהה תפקיד שרוב־ינא שיתקה לפני שלושים שנה? קראו לבילהה מאחרי גבי, ואמרו לה: אם את רוצה להזיק למישה, אם את רוצה שכל האנשים ירכלו שהוא איבד את שיווי־המשקל שלו, קבלי את התפקיד. שכנעי אותו שלא ייתן לך את התפקיד. היא לא שיכנעה אותי, אך סירבה מרצונה החופשי, וקיבלתי תפ־קיד קטן. הם באו אלי וקראו לי: „עכשיו כשאתה מועמד למנהל אמנותי,“

שגל את עמית

התשובה היא אהבה — מה היתה השאלה? במילים אלה הגדיר המפיקר כמאי פיל אוטרמן את טיבו ומהותו של המחזמר "LET MY PEOPLE COME". שמה למעלה משנה הוא ההיט של אוף-ברודוויי.

נועז היא תהגדרה ליצירה הזו המוגדרת כ"אמנציפציה תיאטרלית", והעוסקת באמצעות פיומנים, מוסיקה, כוריאוגרפיה ופעילות נוספת שטרם נראתה על במת תיאטרון בכל צורות הפעילות המינית של האנושות. המשמעות הכפולה של שמו האנגלי של המחזמר, אינה ניתנת לתירגום. זוהי פאראפרזה על הסיסמה "LET MY PEOPLE GO!" כאשר המילה "COME" בהקשר זה פירושה להגיע לאורגונה.

בתירגום חופשי לעברית ניתן לקרוא למחזמר שגל את עמי על מישקל שלח את עמי! המחזמר לא רק מספר על הפעילות

מחזימה

קטע מהמחזמר המיני "LET MY PEOPLE COME", שהוא שיר הלל לפעילות המינית של המין האנושי על כל צורתיה, והעלול להיראות בעיני רבים

המינית האנושית ומזמר בשיבחה. הוא גם מציג אותה. אבל מה שעשוי היה להיראות כפורנוגרפיה טהורה לשמה, מקבל משמעות נוכח בשורתה של ההצגה שהיא פשוטה ביותר: בני-אדם הם יצורים מיניים. אם יכירו בעובדה זו ויתמודדו עמה, הם יהיו פנויים להתעסק גם בדברים אחרים, רוחניים יותר.

תירגום חופשי של כמה מפיומוני הי

מפורסם והמכובד שבמועדוני הגריניץ' וילג' בניו-יורק, הדומה בצורתו למועדון המיאטרון התל-אביבי, מוצג המחזמר בהצלחה מפתיעה מאז ינואר 1974. אמרגנים ישראליים עומדים להוציא לסייבוב באירופה. אולם ספק גדול אם ניתן יהיה להציג מחזמר זה בישראל עצמה.

בוילג' גייס

מחזמר עשוי לשקף יותר מכל את מה שמתרחש בו, ואת מה שהוא מתכוון לומר. חוקים נוצרו בידי גברים קרים, שלא עומד להם יותר, / מיהם שיגידו לנו למה הת' כוון, כשברא את גופנו, היוצר? / אחים, אם אינכם משחקים — / אל תחוקקו את החוקים!

אחרי ששיחררו את קהל הצופים האמריקאי מתסביכי המין והפוריסטאניות שלו, מתכוונים מפיקי המחזמר לצאת עמו לסייבוב הופעות באירופה. כמה אמרגנים ישראליים, הקשורים במפיקים, יהיו כנראה שותפים בעיסקה. אולם ספק אם הם יצליחו להביא את המחזמר גם לישראל.

כאשר היה יגאל אלון שר החינוך והי תרבות, אישרה הממשלה את הצעתו לבטל כליל את הצנזורה על מחזות. אלא שהח' לטה זו טרם התממשה בצורת חוק. ביני תיים עדיין עומדת בתוקפה פקודת הצנזורה המנדטורית, המסמיכה את המועצה לביקורת סרטים ומחזות שלידי משרד הפנים, לקצץ ולפסול מחזות הנראים לה כפוגעים במוסר.

מי שחפץ לחנות בשגל את עמי, יכול רק לקוות שהמחזמר יתובב מספיק זמן באירופה, עד שיאושר חוק הצנזורה הח' דש בכנסת. גם או ספק אם ניתן יהיה להציג את המחזמר בארץ ללא מהומות. בינתיים יוכלו להינות ממנו רק אלה ש' ישיקעו במחיה הכרטיס גם את מחירי ה' טיסה לאירופה.

שעשועים

עסקי שעשועים עים שאיש לא מכיר, נקראה הקטע ממנו לקוחה תמונה אופיינית זו של המחזמר האירוטי ביותר.

OPENING NI COMPANY
MIRROR
SHEZWA POWEL
WHATEVER COMPANY
GIVE IT TO M LORRAINE DAVIDS
GIVING LIFE
SHEZWA POWEL
DAINA DARZIN DE IAN NAYLOR ROB
THE AD
JAMES MORGAN
FELLATIO 10
ROBIN CHARIN & I'M GAY
MARTY DUFFY J
LINDA GEOR
CHRISTINE RUBEN
DIRTY WOR COMPANY
I BELIEVE M COMPANY

ACT I

התוכניה עמוד מתוך התוכניה המפוארת של המחזמר, שכל שיריו גדו שים במה שמכונה "מילים גטות". "מה יש במילה שעושה אותה כה בלתי-נעימה לאוזן?" שואל אחד שירי המחזמר ומשיב: "אין דבר יותר אבסורדי! שום דבר אינו מזוהם במילה!" להמחשה שרה להקה את כל המילים הגטות שבגולס.

(המשך מעמוד 42)

מניות ביטא לירות. ל-180 אלף הלירות שהיו לו חסרו עוד כ-300 אלף, כדי לעשות את הסרט. התקציב שעליו החליט היה כחצי מיליון. הוא החל מפיק מניות בסך 200 לירות, שהבטיחו לבעליהן אחוז יחסי מרווחי הסרט. היתה זו דרך מקורית לגיוס כספים, ללא ספק.

שחקני הסרט, שכולם בלא יוצא מן הכלל אינם מיקצועיים, קיבלו במהלך 42 ימי הצילומים מזון ולינה, וגם להם הובטח אחוז מסויים מרווחי הסרט.

בנימין חיים נכנס לחובות שהם מעל ומעבר לאפשרויותיו, כשהוא מבטיח לגור שיו כי כספם יוחזר להם מייד לאחר שר הסרט יוקרן בפני הציבור הרחב.

אולם לפי מצב העניינים כיום, נראה כאילו יעבור עוד זמן רב עד אשר אכן יוקרן הסרט בפומבי.

בנימין חיים עורך את סרטו מזה כ-חצי שנה, במרדיו, בדירה בת שני חדרים בצפון תל-אביב. ניצבת לה מכונת עריכה, שסביבה ערימות גלגלים המאכזרים סטים בתוכם את צילומי הסרט.

לבנימין חיים חסרות עוד כ-50 אלף לירות, לסיים את הסרט שלו.

רעיון האהבה. הסרט עצמו קומדיית סלפסטיק מטורפת, המספרת על צעירים יהודיים, ערביים ואמריקאים המורדים בדרך הוקן, ומחפשים ללא-הרף אחר החר

חיים והכננה השחורה
אהבת-אדם חזן טירוף וצחוק

פש, האהבה והמין. אלמנטים קומיים וסאטיריים מדגישים את המוטיבים של הסרט. סובלנות, שאליה חותר הסרט להגיע.

הרעיון שלי היה להסביר לאנשים כי אנחנו בסך הכל בני-אדם, וכי האיטלאם והיהדות קרובים מאד זה לזה. מעל ומעבר בר לפוליטיקה יש לנו אותן הבעיות. בין אם אנחנו ערבים ובין אם יהודים, את הרעיון הזה לא רציתי להכניס בפטישים, כי אם כמו שנותנים תרופה לילד, עם סוכריה. מתוך הבדיחות, הטירוף והצחוק — להחדיר לאנשים לראש את אהבת האדם ואת הגיחוך שבשינאה."

אם יצליח בנימין חיים לגייס את 50 אלף הלירות החסרות לו, יזכה הקהל הישראלי לראות בקרוב את קומדיית הסלפסטיק העברית הראשונה מזה אלפיים שנה, בה משחקים שחקנים ערביים לצד שחקנים יהודיים, ואשר בה מדברים עברית, אנגלית, אידיש וערבית לסירוגין.

שליחות כנה. הסופר אהרון מגד, ש בפניו הוקרן עותק-העבודה של הסרט, הגדיר את סיגנונו של בנימין חיים כ"משהו שבין שלום-עליכם לצ'ארלי צ'אפלין."

והפרופסור בן-עמי שרפשטיין, ראש החוג לפילוסופיה באוניברסיטת תל-אביב, אמר על הסרט: "מעולם לא ראיתי סרט כה לא-תעמולתי עם שליחות כל-כך כנה. שליחות, מהסוג שאנשי-התעמולה מגסים תמיד להגיע אליה."

ארבעה בחכה אחת.

- ◆ מענק מידי של 10%.
- ◆ ריבית פטורה ממס.
- ◆ הצמדה למדד של הקרן והמענק.
- ◆ פטור ממס על המענק, הריבית והפיקודי-שי ההצמדה.

4 יתרונות בתוכנית אחת -
תכנית "כח 10000"
תכנית זו עומדת להסתיים ב-30 יוני.
פתח חשבון "כח 10000" לך ולכל אחד מבני משפחתך עוד היום.

כח 10000

בנק לאומי

לישראל בע"מ

הבנק הצוער עם הזמן

לנוחותך תוכל להצטרף לתכנית זו בכל אחד מסניפי בנק לאומי, בנק אגוד, בנק קופת-עם ובנק ערבי-ישראלי.

טנדין !!!

מקום המפגש שיש בו הכל קפה, אוכל וסימפטיה קפה טנדו

פתוח כל היום

רח' דיזנגוף 193 * תל-אביב * טל: 232386

ה"פיקנטי" של זק"ש

זה עתה הגיע, עקרת הבית יכולה עתה לנשום לרווחה, זה עתה יצא לשוק ה"פיקנט גריל" המשפחתי של זק"ש. המכשיר המשוכלל להכנת מעדנים כגון: פיצה, מעדני דגים וסטייקים, הכל במהירות וללא צורך בשימוש שומני. הפיקנט גריל המשפחתי של זק"ש, כבש את השוק ב-טיב, באיכות ובעיצובו הנאה.

תן טרמפ לחייל

העולם הזה

מנהיג הפנתרים החשוד במכירת

נשק למחבלים טוען:

הש.ב. רצה

לגייס אותי!

הפרשה

הסתתרה של

דני סשיל